

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΤΟΣ Γ!
ΔΡΙΘ.111

1 9 3 6

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ
ΕΚΔΟΣΗ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ
ΟΡΕ

44 ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

3μηνος διδασκαλία παρὰ τοῦ
κ. ΟΡΕ τῶν Παρισίων.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ὑπὸ αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῆς
κυρίας ΟΡΕ

Ζητήσατε κανονισμόν.

Ἐγγραφαὶ καθ' οἵανδῆποτε
ἐποχήν.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΠΑΛΤΑ

ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελία.
«ΚΥΡΗ»

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ὁ Γάλλος Χημικὸς Α. Thomasen, Σύμβουλος τῶν μεγαλυτέρων ἐργοστασίων, ἔδωκε τὴν τελευταίαν ἐφεύρεσίν του σχετικῶς μετὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κραγιὸν χειλέων εἰς τὴν Ἀρωματοποιίαν «Cana».

Σήμερον τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ κατασκευάζεται μετὰ ὅ,τι τελειότερον ἢ ἐπιστήμη ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξη.

Εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμούς: ὅταν τὸ φορῆτε τὰ χεῖλη σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι βαμμένα. Τόσον εὐκόλος εἶναι ὁ συντονισμὸς του μετὰ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας.

Ἐπὶ πλέον κρατᾷ εἰς τὰ χεῖλη σας 48 ὁλόκληρες ὥρες, πράγμα ποὺ σας κἀννει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.

Δοκιμάσατε καὶ δα ἴδητε γιὰτὶ κάθε γυναῖκα μετὰ γούστο εἶναι πάντα ἐφωδιασμένη μετὰ τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ.

ΤΟ CRAYON NELSON

Ἀπέκτησε τὴν πρώτην κατανάλωσιν καὶ κατέστη ἀπαραίτητον γιὰ κάθε κομψὴ κυρία, διότι ἔχει τὴν μεγαλυτέραν διάρκειαν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἐξαλείφεται. Στρώνει ἰδεωδῶς καὶ ὁμοιομερῶς ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἀφίνει κατὰ τόπους χρωματισμένα τὰ χεῖλη μετὰ τὸ φαγητὸν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κραγιόν.

Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμούς καὶ εἶναι ἀπαραίτητον εἰς ὅλας τὰς Κυρίας, ποὺ γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν ἑλκυστικῶν χειλέων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἀνευ οὐλῶν διὰ τοῦ τελευταίου μηχανήματος ἐλεγκτροαγκυλασίων ἐν συνδιασμῷ μετὰ ἐιδικῆς ὁποθεραπείας. ΑἰΣΘΗΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ Α. ΘΗΝΩΝ, ὁδὸς Βουκουρεστίου 38, 5-8 μ. μ. Τηλέφ. 24-309.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρός
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α-Τηλ. 25-532

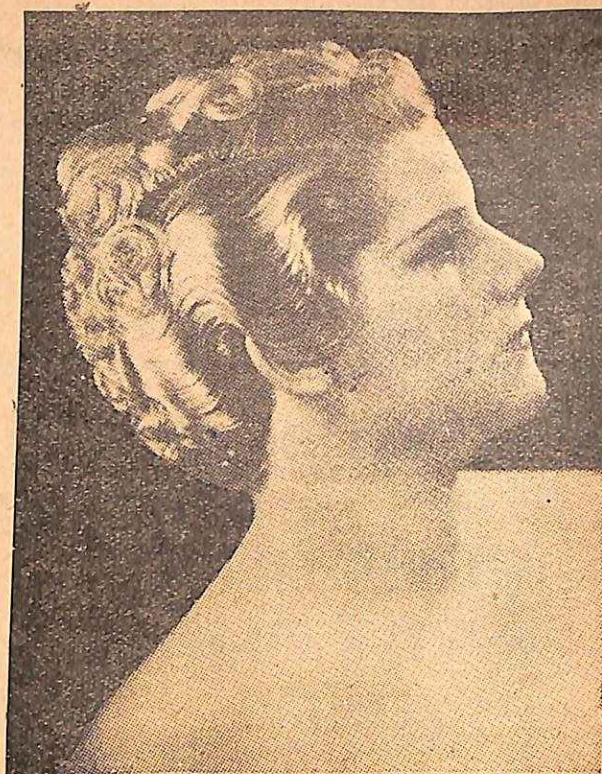
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον ἀσθενῆ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

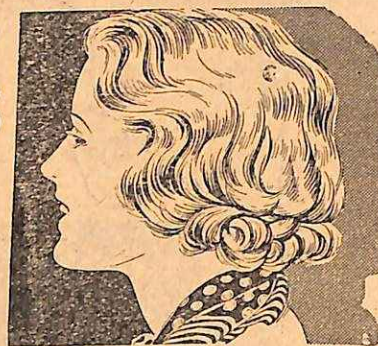
Μὲ τὴν ἄφιξιν τῶν νέων μηχανημάτων
μας τελειοποιήσεως 1936. Δηλοῦμεν ὑ-
πευδύνως πῶς μόνον ἐμεῖς θὰ παρουσιά-
σωμεν θαυμασίας φυσικὰς Κομμώσεις **PER-**
MANANT κατάλληλες διὰ τοὺς χοροὺς
καὶ συγκεντρώσεις χωρὶς νὰ ἀποχρωματί-
ζονται τὰ μαλλιά ὅπως σὲ πολλὰς ἀπό-
σας συνέβη μὲ τὴν συνηθισμένη κοινὴ
PERMANANT.

Ἔχετε ὑποχρέσιν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν
μαλλιών σας νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε.

PERMANANT - ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341

Περὶ οὗτοδε
τὰ μαθήματα
... ἀλλὰ ὡς;

όχι βέβαια με τὸ κάθε σα-
 πούνι πού περιέχει ἀλκαλικά
 ἄλατα, τὰ ὁποῖα καταστρέ-
 φουν τὶς ρίζες τῶν μαλλιών!
 Τὸ Σαμπουνι «TÊTE-NOIRE» (Tèt-νουάρ) ἀπηλλαγμένο ἀπὸ
 κάθε χρωστική ἢ ἄλλη ἐπιβλαβὴ οὐσία, εἶναι κατασκευασμένο
 σύμφωνα με τὰ τελευταῖα δεδομένα τῆς Ἐπιστήμης. Διατηρεῖ
 τὰ μαλλιά ὑγιή, ἔλαστικά, χωρὶς πιτυρίδα. Ἡ ἐξαιρετικὴ στιλπνό-
 της πού ἀποκτοῦν ὀφείλεται στὸ Cheveclair (δηλ. τὴ σκόνη πού
 περιέχεται στὸ μικρὸ ἐσώκλειστο φακέλλάκι). Τὸ ξανθὸ ὁμοί-
 οχρωμ τῶν μαλλιών σας ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν τακτικὴ χρῆσι
 τοῦ Shampodor-TÊTE-NOIRE. Ζητήσατε τὸν πράσινο φακέλλο.

SHAMPODOR SHAMPOSAN
Για ξανθά Για σκούρα
 ΔΡΧΜ. **12,50** **TETE-NOIRE**
avec chevéclat

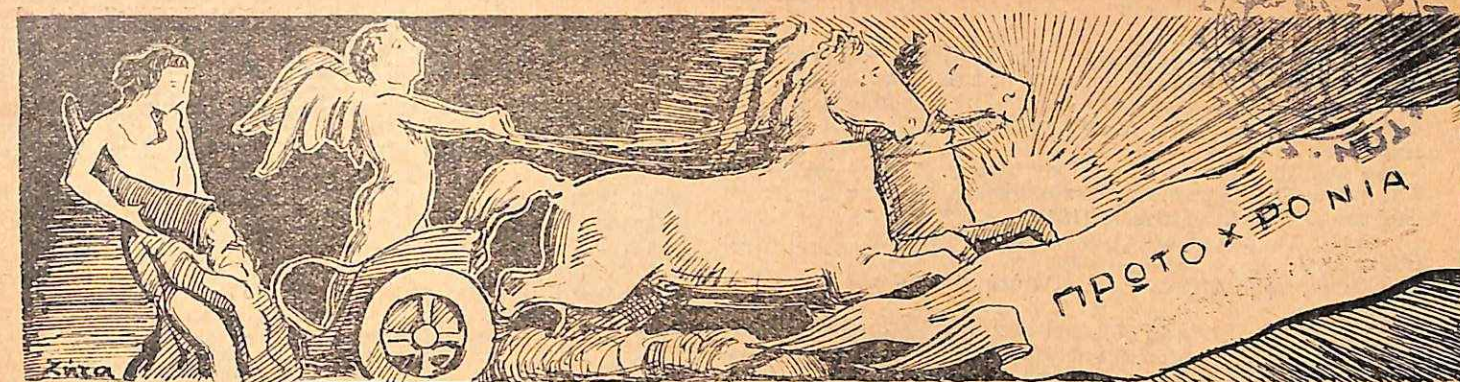
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 25-739

AAMA

Φροντίζετε πάντοτε διὰ τὴν περιποίησιν τῶν ποδιῶν σας, μὲ τὸ τελειότερον σύστημα τῆς ραδιοθεραπείας. Τὸ πεντικιοῦρ, ὅπως ξέρετε, δὲν ἀποτελεῖ πλεονοκακετραλάν, ἀλλὰ προξενεῖ μεγάλην ἀνακούφισιν τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ γνωστὴ Ρουμανὶς καλλιτέχνις κ. ΜΑΙΡΗ, ἔκτελεῖ ἐπιστημονικὸν πεντικιοῦρ.

Κατάστημα ΚΑΒΒΑΔΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 2—Τηλ. 29—388

Εύχες και δώρα... στο χαρτί!

Νὰ οἱ Μπουναμάδες!. Νὰ οἱ Μπουναμάδες!.

Εὐχόμεσθε τὸν Παναγῇ
νὰ πάρῃ αὐτὸς τὴν ἐκλογὴν
— ἄλλο σὰν τὶ νὰ τοῦ χαρίσῃς; —
καὶ εἰς τὸ Βενιζέλο... ἐπίσης!

Στὸ Θεοτόκη καὶ λοιποὺς
στὸ Μυλωνά καὶ συντροφία
ποῦχουν κι' αὐτοὶ καλοὺς σκοποὺς
δίνουμε τὴν .. πλειονηφία!

στὸ Πάλλη τά... ἡδύποτα.
 Στους ἄλλους δὲ πολιτικούς
 Τσαλδαρο-Βενιζελικούς
 τί νὰ τοὺς δώσω; Τίποτα.
 (μὰ κ' ὅτι δῶρο νὰ τοὺς βρῶ
 νὰ τοὺς τὸ πῶ δὲ θὰ μπορῶ
 γιὰ θᾶν.. ἀπὸ τ' ἀνείπωτα..)

Κι' εὐχόμαστε σ' αὐτὸ τὸ
ἔτος
ἡσέμως πάντα καὶ ἀνέτως
ὅλοι νὰ πάρουν ἐκλογὴ
καὶ νὰ γινοῦν Πρωθυ-
(πουργοί !

Σ' όλους χαρίζουμε τὴ νίκη
νίκη ἐδῶ καὶ νίκη ἐκεῖ,
Γιατὶ σὲ όλους τῶρ' ἀνήκει
μὰ νίκη.. Ἀ ν α λ ο γ ι κ ή!

Γιὰ νὰ φχαριστηθοῦν οἱ
 σ' ὁλοὺς τῇ δίνουμε ἐν
 ἐκτὸς τοῦ φίλιτου Κον-
 ποῦ γιὰ παρηγοριὰ τῶν
 Τοῦ ὑπεθυμίζουμε πὼς
 τὴν δόξαν τῶν Μεγαλο-
 (στάθων.

Ὁ Μεταξῆς δὲν εἶναι ψέμμα.
 πὼς ἤθελε διακαῶς
 δῶρον νὰ τοῦ δοθῇ τὸ
 (Στέμμα
 ποὺ τοῦ τὸ χάρις) ὁ Λαός.

Ἀλλὰ δὲν τοῦδωσε συγ-
καὶ σὶ Βουλὴ λιγάκι (χρόνος)
κι' ἀφοῦ ἐγκατελείφθη (χῶρον)
ἦτανε... ἄδωρον τὸ δῶρον! (μόνος)

Στὸν Καφαντάρη μαγικούς
προσφέρουμε Φιλιππικούς.

ΠΑΝΘΕΟΝ

=31. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ—ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ=

*Ερχεται ὁ χρόνος μας ὁ νέος
μικρός-μικρός μὰ καὶ γενναῖος
Κάθε κακὸ νὰ τὸ σκορήση
Κι' ὅλοι χαίρομαστε συγχρόνως
Ποὺ θβύνουν διασμοὶ καὶ μῆση
ὥς θτου κι' ὁ καινούριος χρόνος
τὰ ἴδια προσεχῶς ν' ἀρχίσῃ!..

Ὅμως ἀφήστε γιὰ τὴν
 τοὺς ἀρχηγούς μας τῶν
 νὰ δώσουμε σπουδαῖα δῶρα
 καὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν
 (Γραμμάτων :

Πρώτα προσφέρουμε δειλά
 στο φίλο μας Σπύρο Μελά
 ὁχτώ... λιβέλους τοῦ Μπαρ-
 (λᾶ
 διὰ τὸ τρέχον ἔτος

Καὶ ἀντιστρόφως στὸ
(Μπαρλᾶ
ὄχι τὸ λιβέλλους τοῦ Μελᾶ.
καὶ πάλιν.. ἀντιθέτως!

Στὸ Θόδωρο Συναδινὸ
τὸ συγγραφέα τὸ δεινὸ
Μιὰ κοσμικὴ δεξιῶση
πούχοιμε τὴν ἀξίωση
νὰ γίνη χωμαδιὰ
γιά τὰ... «μικρὰ παιδιὰ»
Καὶ νὰ τοῦ δώση στὰ
(σωστά)
περιουσίες ποσοστὰ

Κι' ἔτσι νὰ κορορεύεται,
μὰ πάλι ἔχω φόβο
(μπα-
ξαναγραφεῖ κἄνας.. «μπα-
(μπα-
ποὺ μῆγες.. θὰ «ἐκπαι-
δεύεται!...»

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ 317

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΣΤΙΧΟΠΛΟΚΟΣ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 36017

Η πόρτα της καμαρούλας της άνοιχθηκε και ή γλυκό-γάλαστη μορφή του πατέρα της έπρόβαλε:

—Μήπως θέλεις, παιδί μου, να φωνάξωμε το γιατρό; ρώτησε την Πόλη ο κ. 'Αθηνόδωρος. 'Εβαλες το θερμόμετρο;

—'Οχι, όχι, μπαμπά, δεν είναι τίποτα. 'Ενας πονοκέφαλος μόνο. Θα περάσει, του αποκρίθηκε, προσπαθώντας ν' αποφύγει το βλέμμα του, ή Πόλυ.

—Θες να φωνάξω την κυρά Δέσποινα, να σου κάνη συντροφιά;

—'Οχι, άφηστέ την. 'Εχει κι' αυτή τις δουλειές της, τὰ παιδιά της.

'Από τόν καιρό, που είχε πεθάνει ή άγαπημένη της μά-νοῦλα ή κυρά-Δέσποινα, ή νοικήρισα τους παρέστεκε σαν μητέρα της, και την παρηγορούσε, την συμβούλευε πάντα στοργικά.

'Οχι, όχι, ή Πόλη δεν ήθελε να βλέπη κανένα στη θέση, που ήταν. Μία δύση άπραντη απλώνονταν μέσα της και στην ψυχή της βαθειά, γροικούσε λυπητερούς ήχους. Είχε πεθάνει λοιπόν ή αγάπη της για πάντα; 'Ο μόνος άνθρωπος, που πίστεψε, ό μόνος άνθρωπος, που σ' αυτόν έστήριζε την εὐτυχία της ή πονεμένη όρφανούλα, την έπρόδιε.

'Απλώσε το χέρι της μηχανικά για να πάρη από το συρτάρι λίγο χαρτί. Θά τοῦγραφε. Θά τοῦ φάνερωνε τόν άπειρο πόνο της, θά τοῦ ξεσέπαζε τις πληγές, που της είχαν άνοιξει στην ψυχή τὰ πύρινα σημάδια της ζήλειας, της ά-πόγνωσεως...

Μα νά, ή πόρτα άνοίγει

ξανά και ή Πόλυ βλέπει τόν πατέρα της, νά μπαί-η στην καμαρούλά της, μ' ένα άποφασιστικό ύφος αυτή τη φορά.

—Μά, μπαμπά, σάς είπα, πώς δεν έχω τίποτα. Τ' άπόγευμα θά πάω στη δουλειά μου, έψιθύρισεν ή Πόλυ, με πολύ προσπάθεια για να φανή άτάραχη.

'Ο πατέρας της όμως έπι-ρε μία καρέκλα και κάθησε πλάι στο κρεβάτι της, αίνιγμα-ματικά.

—Δέ χρειαζόμαστε γιατρό, της είπε, με το ντόμπρο ύφος του. Θά σε κάνω έγώ καλά, με το νέο, που θά σου πώ...

—Τι νέο; ψιθύρισε σάν ν' άκουγε τη φωνή του πατέρα της, από μακρινή ήχώ ή Πόλυ.

—Ναι, ένα νέο, που θά σε πείση, ότι ό άγαπημένος σου ό πατερούλης φροντίζει πάντα για σένα και σ' αγαπά σον μοναχοκόρη που σ' έχει...

Τά μεγάλα έκφραστικά μά-τια της Πολης, που έμοιαζαν

σαν δυο ζωντανόι μενεξέδες τόν έκύτταζαν έρωτηματικά, ανήσυχά...

Τι κρυβόταν κάτω από τὰ λόγια του αυτά;

—Τι συμβαίνει, πατέρα; ρώτησε. Τη λέξη πατέρα την έλεγε σίς έπίσημες, σίς κακιές στιγμές της, όταν ένοιωθε, πώς κάποιος όλεθρος παραμό-νευε γύρω της...

—Είναι πολὺς καιρός, παιδί μου, άρχισεν ό κ. 'Αθηνό-δωρος, που ένας από τούς καλύτερους φίλους μας ό κ. Μπαγας, μου έκανε μία πρόταση σοβαρή για σένα.

—Για μένα; άναρωτήθη-ε ή Πόλυ. Κι' έτσι όπως έγου-ρε το κεφάλι της, έμοιαζε σάν άνθος ένός πελώριου κρί-νου, που παραδέρνεται σ'ιούς άέμους.

—Είσαι αρκετά λογική ώστε δεν χρειάζεται να σου κά-νω προλόγους, συνέχισεν ό κ. 'Αθηνόδωρος. 'Εξ άλλου δεν μου άρέσουνε τὰ πολλά λόγια. 'Ο κ. Μπαγας, λοιπόν, που σ' έκτιμά και σε σέβεται, μου είπε προχθές, που συναντη-θήκαμε στο κατάστημα του Ζανάδε, ότι είσαι ή κοπέλλα που άναιρεύθηκε για γυναίκα του.

'Η Πόλυ ένοιωσε το σιγήθός της να φουσκώνη και την άνάσα της να βγαίνει καφετερή σαν τις βαθιές άναπνοές της έρήμου.

—Δέν είναι βέβαια ή πρώτη φορά, που μου μιλάει για σένα, εξακολούθησεν ό κ. 'Αθηνόδωρος. 'Εγώ όμως σάν

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΡΩΤΑ... ΠΩΣ

λογικός πατέρας, που είμαι, δεν θέλω να μου δώσης τώρα άμέσως την άπάντηση. Θά'ωσ' άρ ήσων να σκεφθής, παιδί μου. 'Ελα, ώσολόγησε πώς έχεις ένα καλόν μπαμπά. Φίλησέ τον. Φίλησέ τον, γιατί σου βγήκε ένα καλόν άνδρουλή. Ξέ-ρεις την οικογένεια του κ. Μπαγας. Δεν είν' έτσι; Λοιπόν... Σου δίνω προ-έσμία είκοσι τέσσαρες ώρες. Καλ' δεν εί-ναι; Άύριο τέτοια ώρα θά μου δώσης άπάντησι. Κι' αν γί-νης καλά και πās στο γραφείο σου, τότε θά πάω να τη-λέφωνο και θά μου τηλεφωνήσης στο δικό μου. Θά μου τη-λεφωνήσης μόνο ένα ξερό «ναι».—Μπαμπά, ναι, θά μου πής. Που να φαντάζεται τώρα, όποιος θά σ' άκούση, ότι δίνης την άπάντησι, για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα και μάλιστα στον πατέρα σου, από το τηλέφωνο!

Τά δάκρυα κυλούσαν τώρα από τὰ δύορφα μάτια της Πόλως. 'Ο κ. 'Αθηνόδωρος σηκώθηκε σπ' την καρέκλα εὐ-χαριστημένος γιατί ή άποστολή του είχε τελειώσει...

«Τι νεωτεριστής μπαμπάς έχει ήμουν, συλλογιζόταν αν δεν της τώλεγα άψε-βόσε. Τά πολλά λόγια φέρνουν και καπρίτσια «στο χαϊδεμένο παιδί»

—Σύμφωνη λοιπόν ε; ξανα-ρώτησεν ό κ. 'Αθηνόδωρος την κόρη του, προχωρώντας προς την πόρτα.

Μά να ένας λυγμός βγαίνει από το στήθος της Πόλως. Τά χέ-ρια της απλώνονται σιόν παιέ-ρα της και μία φωνή, μία ραγι-σμένη φωνούλα, σάν παρπονο-πληγωμένου πουλιού, άκούεται:

—Μπαμπά, δέχομαι. Μπαμπά, είσθε τόσο καλός για μένα!

'Ο κ. 'Αθηνόδωρος την κυτ-τάζει σάν να μη πιστεύη σι' αυ-τιά του... Μά μία άπτότομη κίνη-ση ή Πόλυ πετάγεται από το κρεβάτι της, με τις πυτζάμες και τρέχοντας κρεμιέται από το λαιμό του μπαμπά της. 'Ο κ. 'Α-θηνόδωρος χάρεισε τὰ ώραία μαλλιά της κόρης του στοργικά τρυφερά.

—Μά συ έχεις πυρετό, παιδί μου, της λέει ξαφνικά. Το μέτω-πό σου, ό λαιμός σου καίει!.. Γιατί;

—'Ενας νέος λυγμός βγαίνει α-πό τὰ χείλη της Πόλως, ένας λυγμός, που μοιάζει με το κλάμ-μα τών ρόδων, που πληγώνονται τη νύχτα από τ' άγκάθια και ξαφ-νικά γίνεται βαρεία σάν ένας όγ-

κος από μολύβι, στην άγκαλιά του μπαμπά της και σωριά-ζεται χάμω στο πάτωμα.

'Αγαπούσεν ή Πόλυ. 'Αγαπούσεν ένα νεαρό δικηγόρο, τόν Τάκη Φωέδη. Καιρό πολὺ πριν αλλάξουνε τὰ πρώτα λόγια, συναντιόνταν κάθε πρωί την ώρα όπου ή Πόλυ πή-γαινε στο παραγγελιοδοχικόν γραφείον, μέσα στο τράμ. 'Η Πόλυ τόν εύρισκε στη στάση και μάντευε με το ένστι-κτο της φιλαρέσκειας, που έχει κάθε γυναίκα. ότι έπεριμε-νε εκείνη για να μπούν στο ίδιο τράμ. Της έφαινετο πο-λύ συμπαθητικός και το βλέμμα του δεν είχε εκείνη τη λίγο κακιά, λίγο τσαχπίνια έκφραση, που είχε το βλέμ-μα τών περισσοτέρων νέων... Κα ήταν νέος τρυφερός!.. Το πρώτο βράδυ, ύστερα από πολὺ καιρό από τη γνωριμία των, ό Τάκης με πολλή συνκίνηση έπήρε στα χέρια του το κομψό κρένιο χεράκι της Πόλως κι' τώφερε στα χείλη του, μέσα στα δένδρα του μεγάλου πάρκου, της ψιθύρισεν, έπει-τα με τη γλυκειά, τρυφερή φωνή του:

—Τὰ χείλη μου μου φαίνονται αυτὴ τη στιγμή σάν τις κάμπιες που φιλοῦν και λερώνουν τὰ φύλλα τών κρίνων.

Και ένα δειλινό, ένα δειλινό που ή Πόλυ έβγαине από το γραφείον της, για να πάη στο σπίτι μιας φίλης της, που είχαν άρρωστήσει βαρεία, ενώ μαγεμένη έκύτταζε τη μα-

ΤΟΥ Κ. ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ ΠΛΑΝΕΥΕΙΣ...

τωμένη άγωνία του ήλιου, που έγερνε στη δύση, ξαφνικά είδε το φριχτό δράμα... 'Ο Τάκης, ό άγαπημένος της Τά-κης, το μοναδικό όνειρο της ζωής της, έμπαινε με μία άλλη κοπέλλα, σ' ένα ταξί. Δεν πρόλαβε ή Πόλυ, μέσα στην ταραχή της ν' ιδή καλά το πρόσωπο της κοπέλλας αυτής. 'Η σιλουέττα της όμως της έντυπώθηκε βαθειά στην ψυχή της... 'Ηταν λεπτή, κομψή κι' ή τουαλέττα της, το ντύσιμό της δεν έδειχναν γυναίκα καλής διαγωγής.

'Εοβυσαν δλα ξάφνου μπροστά της. 'Εοβυσεν ή ζωή... 'Ο κόσμος, ό θόρυβος, τὰ κλάξον τών αυτοκινήτων, ή φω-νές της φάνηκαν σάν μία μακρινή άγρια λυπητερή ήχώ, σάν τραγικό μοιρολόγι... Καί στήριχθηκε σ' ένα κίόσκι, για να μη σωριασθή χάμω... «Ωστε γι' αυτό της είπεν, ότι εκεί-νο το άπόγευμα δεν θ' άνταμώ-νονταν στο πάρκο, γιατί είχε μία σοβαρή υπόθεση στο δικαστήριό!

Αυτή λοιπόν ήτο ή σοβαρή ύ-πόθεση;

—'Ολη έκείνη τη νύχτα ή άμοιρη ή Πόλυ δεν μπόρεσε να κλείση μά-τι. Το φριχτό δράμα την έκανε να τινάζεται πάνω στο κρεβάτι. Και τὰ δάκρυα που σωριάστηκαν στην ψυχή της από το μοιραϊόν άπόγεμ-μα, όταν αντίκρουσε τόν άγαπημένο της να μπαίνει στο ταξί με μία ά-γνωστή της, έσταζαν πύρινα, μου-σκεύοντας το μαξιλάρι... Μ' αυτή που ήτο τόν επιφυλακτική συνή-θως, εκείνο τ' άπόγευμα, μόλις ή νύχτα άπλωσε τὰ μαύρα φτερά της, έτρεξε στο δωμάτιο που κρατούσε ό Τάκης. 'Η σπιτονοική κυρά του την έκύτταξε παραξενεμένη. 'Επειτα της είπεν, ότι ό νοικήρης της άρ-γούσε και πώς δεν ήτο σωστό να τόν περιμένη, γιατί...

πρόσβαλε το σπῆτή της! Και πώς αυτή του είχε νοικιάσει το δωμάτιο με τόν όρο, πώς δεν θά έμπαζε εκεί την κάθε μία!... 'Οχι δεν τὰ δεχόταν αυτά στο σπῆτή της.

—Είμαι συγγενής του! έψιθύρισεν ή Πόλυ καταντροπια-σμένη.

—Δέν τοῦ μοιάζεται! χαμογέλασε πονηρά ή σπιτονοι-κοκυρά του Τάκη και της έκλεισε κατάμουτρα την πόρτα.

Τά βλέμματα της πονεμένης Πόλως πέφτουν μηχανικά στο βιβλίο, που είναι άνοιχτό μπροστά της. 'Η πρώτες χλωμές ακτίνες της αύγης φωτίζουν το κλειστό παράθυρο της κα-μαρούλας της. Ούτ' εκείνη τη νύχτα έκλεισε μάτι! Μά μέ-σα στη ματωμένη καρδιά της μία άγρια χαρά άρχισε να βασιλεύη. Το συναισίο, που της έκανε ό μπαμπάς της θά ήταν μία άγρια έκδίκη για τόν προδοτή άγαπημένο, που εξακολουθούσε να της στέλνη κρυφά στο σπίτι της γραμματάκια, μέσα στα όποια άπορούσε με τη βουβαμάρα της, με την εξαφάνισή της...

—'Υποκριτή, συλλογιζόταν ή Πόλυ, σφίγγοντας με μα-νία το μαξιλάρι στα χέρια της. Θες να με συναντήσεις, για να μου άραδιάσης τὰ ψέματα που λένε όλοι οι άνδρες και καταφέρνουν στο τέλος τις άγαπημένες τους πείθοντάς τις ότι είναι άθώοι. 'Οχι, όχι δε θά με ξαναδής κοντά σου! Ποτέ!

Και από τὰ βουρκωμένα πάντα μάτια της τρέχουν νέα πύρινα δάκρυα.

—'Αλλοίμονο, έπρεπε να το καταλάβη, συλλογιζόταν στην άπόνυσή της ή Πόλυ. Είναι το έπάγγελμα του τέτοιου, που τόν κάνει να γνωρίζεται και με υποπτεσγυναίκες!

Για μία στιγμή φαντάσθηκε, ότι μπορούσε ή αδύνατη έ-κείνη κοπέλλα, που μπήκε στο ταξί με τόν άγαπημένο της, μπορούσε να ήτο καμιά πελατίσά του. Μίσος και χαρά τη ή λύπη, ή άγνία, ό σκληρός πόνος. 'Οχι, δεν μπορού-σε να ήταν πελατίσά του. 'Ανέβηκαν στο ταξί στην έρη-μο πάρκο... Γιατί όλες αυτές οι προφυλάξεις; Κι' όσο συλ-λογιζόταν ή Πόλυ, ότι ό άγαπημένος της θ' έσφιγγε το κορμί της λεπτής κοπέλλας στην άγκαλιά του κα, θά της

ψιθύριζε τὰ ίδια έρωτικά γλυκόλογα, που είχε ψιθυρίσει και σ' αυτήν, τόσο της έρχόταν να ξεφωνήση τρελλά.

—Τόν αγαπώ, ναι τόν αγαπώ... Δεν έχω τη δύναμη να τόν έκδικηθώ!..

Χαρούμενος ό κ. 'Αθηνόδωρος έτρεξε ν' άναγγείλη στο μέλλοντα γαμβρό του τόν κ. Μπαγας, ότι ή κόρη του έδε-χόταν να γίνη γυναίκα του, σ' όλο το δρόμο μάλιστα συλ-λογιζόταν, πώς ή Πόλυ του θά είχε καταλάβει από καιρό, πώς ό κ. Μπαγας έδειχνε μία ιδιαίτερη συμπάθεια σ' αυ-τήν, γι' αυτό κι' είπε άμέσως το «ναι».

Τό φοβερό δράμα όμως που παιζόταν μέσα σι'ν ψυχή της Πόλως έφθανε μοιραίως στη λύση του. Εύαισθητη, ξέ-νη προς κάθε πονηρία και ψευτιά πέρνει τη μεγάλη άπό-φαση ή Πόλυ, μέσα στο σπαραγμό της να φύγη για πάντα από τόν μάταιο και ψεύτικο αυτό κόσμο, ενώ τὰ βουρκω-μένα μάτια της πέφτουν μηχανικά στο βιβλίο, που είναι ά-νοιχτό, στο κρεβάτι του πόνου. Και διαβάσει:

«.. ή ήρεμία του δειλινού, που σκορπίζεται πάνω στα δέν-δρα, φιλεί τούς βράχους και γλυκοκοιμάται πάνω στη θά-

λασσα και στις κορφές τών βουνών.»

'Η Πόλυ συλλογιζεται: 'Η ήρε-μία χεθηκε γι' αυτή για πάντα!.. Και ένα δειλινό, ένα ώμορφο δει-λινό ή εὐτυχία της θάφτηκε για πάντα, ναι, για πάντα.

—Παναγία μου, δέξου μία άμαρ-τωλή και συγχώρεσέ την, ψιθυρί-ζουν πονεμένα τα χείλη της Πόλως.

('Απόσπασμα από την έφημερίδα «Βοή» της 20ης Νοεμβρίου).

—'Ενα κομικοτραγικόν έπεισό-διον συνέβη χθές την έμπτη άπο-γευματινήν εις την κόρην του γνω-στοῦ και ευπολήπτου συμπολίτου μας κ. 'Αθηνόδωρου.

'Η νεαρά Πόλυ δι' αίσθηματι-κούς προφανώς λόγους άπεπειρά-θη να τερματίση τη ζωή της, λα-βοῦσα ισχυρά, ως υπέθετε, δόση σουπλιμέ. Τό σουπλιμέ όμως άπε-δείχθη ότι ήτο ένα άκίνδυνο κα-

τευναστικόν, το όποϊόν ό φαρμακοποιός κ. Εὐάγ. Στέντσας έν γνώσει του, προαισθανθείς ότι παρ' όλην την συνταγήν του σουπλιμέ που του προσκομίσθη ύπογεγραμμένη υπό γνωστοῦ εις το φαρμακείον του Ιατροῦ, τοῦτο έπρόκειτο να χρησιμεύση ως μέσον άποδημίας από τόν μάταιον αυτόν κόσμον.

'Ο άγαπημένος της Πόλως δεν άργησε να καταλάβη τ είχε συμβῆ μόλις έδιάβασε την όπροσδόκητη αυτή είδηση. 'Η γλυκειά του ύπάρξη, το όνειρο της ζωής του, ή Πόλυ τόν είχε ιδῆ το μοιραϊόν εκείνο άπόγευμα με την άγνωστή της κοπέλλα, να μπαίη στο ταξί... Και ύποπτεύθηκε ότι ήτο έρωμένη του.

—'Ενα λιγόλογο γραμματάκι του διέλυσε την παρ' όλίγο τραγική παρεξήγηση.

'Η αδύνατη κοπέλλα, που μπήκε στο ταξί με τόν Τάκη ήτο μία πελατίσά του, που είχε κατηγορηθῆ ότι έμπο-ρευέτο να ναρκωτικά με τόν έραστή της ένα ύποπτο ύποκείμενο και είχε πάρει τόν Τάκη, για συνήγορό της. 'Αν ή Πόλυ έβλεπε το δειλινό εκείνο το πρόσωπό της θά άντίκρυε με φρίκη ένα ράκος, ένα φτωχό κουρέλι της ζωής. Το πάθος τών ναρκωτικῶν την είχε κυριεύσει την δυστυχισμένη αυτή κοπέλλα, την είχαν καταντήσει ένα σω-στο κουρέλλι.

'Η Πόλυ εναγύρισε στην άγκαλιά του άγαπημένου της Τάκη, όπως ξαναγυρίζουν τὰ διαβητικά πουλιά με την ά-νοιξη στα θερμά κλίματα, στους χαρούμενους γαλανούς οὐρανούς. Κι' ό κ. 'Αθηνόδωρος, όταν άκούσεν από το στόμα της κόρης του, ότι δεν έδεχόταν να γίνη γυναίκα του κ. Μπαγας, έμολογούσε:

—Τι παράξενα που είναι τὰ σημερινά κορίτσια. Δεν πρέπει να βάζει βάση στα λόγια τους. Ντρέπομαι τόν άν-θρωπο! Πες να τοῦ πώ, ότι δεν δέχεται τώρα ή κόρη μου;

—'Ας τ' αναβάλω μήπως ποτέ γιαντί τόνερω της Μά ή Πόλυ δε θά το μετάνιωσεν ποτέ γιαντί τόνερω της ήτο να γίνη γυναίκα του πολυάγαπημένου της. Και άμα ήτο να γίνη γυναίκα του τότε κρυφοσυλλογιζόταν-θα έπρό-θαι γινόνταν γυναίκα του τότε κρυφοσυλλογιζόταν-θα έπρό-σχε πολύ τις ύποπτες πελατίσες του άνδρός της που θά έρχόνταν για να τις υπερασπίση στο δικαστήριο.

ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

Ία ν ο υ ἄ ρ ι ο ς ὁ μὴν ποῦ δῶρα δίναν ἄλλοτε καὶ μπαλωνόσουναι κι' ἐσύ, κόσμε φτωχὲ κι' ἀμπάλωτε, μὰ τώρα πάει τὸ ἔθιμο, ξεχάσθηκε ἡ ἔξις σοῦ λένε «καὶ τοῦ χρόνου» μὰ... γιὰ δῶρο οὔτε λέξεις! Κι' ἔταν ἀκοῦς «χρόνια πολλά» μέσ' σέ φωνές κι' ἀντάρα ἀναρωτιέσαι: «ἄραγε εὐχὴ ναι ἢ κατάρρα;» Στὸ μῆνα αὐτὸν ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ἐκλογές κι' ὅλους κρατεῖ συγκίνηση καὶ οἱ καρδιές μας πάλλον·αὶ ἀλλὰ οἱ μέρες φεύγουνε, κυλᾶνε κι' οἱ βραδυές κι' ὅλοι ζητᾶνε ἐκλογές κι' ἐκεῖνες... ἀναβάλλονται! Ὁργάνωσις πολιτικὴ γίνεται κάθε μέρους κοὶ τρώγονται οἱ λαϊκοὶ με τοὺς Φιλελευθέρους κι' οἱ δυὸ τους πάλι χωριντᾶ, σὲ κάθε μία πράξη τους ἐκ νέου ξανατρώνονται ἀλλὰ... συναμετάξι τους. Κι' ἀφοῦ γινοῦν τὰ κόμματα καὶ ὁ λαὸς κομμάτια κι' ἀφοῦ βροντήξουν «μπράουνινγκ» καὶ βγοῦν πεντ' ἔξη μάτια κι' ἀπὸ τὸ ξύλο ὑποσητᾶ κάθε ρωμῆς ἀλλοίωση γιορτάζουμ' ὅλοι ἔπειτα... μαζί τῇ Συμφιλίωσι!... «Φῶτα» γιορτάζουμ' ὕστερα, ἢ μᾶλλον πρῶτα—πρῶτα καὶ ὁ Κοτζιάς ἡχητικῶς μᾶς ρεκλαμάρει φῶτα μὰ σκότος ἔχουμε παχύ, τέτοιο πηχτὸ σκοτάδι ποῦ στὴν Ἀθήνα περπατᾶς καὶ βρῖσκεσαι στὸν Ἄδη. Κι' οἱ κάτοικοι τῆς ἀπ' αὐτῇ τῇ σοβαρᾷ αἰτία κάνουν μεταδημότευση ἀμέσως στή... Σ κ ο τ ῖ α. Μὰ τοὺς μαλῶνει ὁ Κοτζιάς κι' ὅλοι τους λέν... «μᾶς σκότισες» πλὴν τοῦ Πῶλ-Νὸρ ποῦ τ' ἀπαντᾶ: «Κύρ' Δῆμαρχε μὰ φώτισες» Σβύνει στὸ τέλος ἄξαφνα μὲ πείσμα ἢ Σελήνη καὶ τὸ φεγγάρι τὸ λαμπρὸ νὰ φέγγη πλέον παύει μὰ ὁ ψηλὸς ὁ Δῆμαρχος τὸ ζήτημα τὸ λύνει: σαλτάρει στὴ στρατόσφαιρα, τὸ φτάνει καὶ τ' ἀνάβη!

Νὰ κι' ὁ Φ λ ε β ἄ ρ η ς μᾶς ὁ μὴν, ποῦναι κουτσὸς ὀλίγον κι' ἰδοὺ δηλοῖ ὁ Δεμερτζῆς ὀρίζοντας ἀνοίγων διτ' «ὁ Φεβρουάριος ποῦναι κι' αὐτὸς πολὺ χωλὸς ὥσαν προὑπολογισμὸς τοῦ κράτους λίαν ὀμαλὸς δημιουργεῖ ἓν ζήτημα, ἀλλὰ ὑπάρχει λύση: Ὁ Μαντζαβῖνος καὶ αὐτὸν... νὰ τὸν ἰσοσκελίσῃ... Γιορτὴ στὸν μῆνα σοβαρὰ εἶναι ἢ τοῦ Ἀσώτου ποῦ ἦταν πάντα σοβαρὴ, μὰ εἰδικῶς ἀφ' ὅτου σκεφθεῖς ψυχραίμω, σταθερῶς, καὶ πράξας προσφωδῶς ἐκ Παρισίων ἔρχεται... ὁ «Ἀ σ ω τ ο ς υ ἱ ὸ ς», ποῦ λέγετε ὅμως καὶ πατήρ, καὶ γέρων τῆς Χαλέπας, κι' ἀγάλλεται... ὁ Παναγῆς, καὶ χαίρεται ὁ Ρέππας! Κι' ἀρχίζει νέον πατιρντὶ καὶ νέο ἀλληλοφάγωμα κι' οἱ κυβερνήσεις πέφτουνε καὶ μέσα στὸ πελάγωμα γίνοντ' ἐφτὰ κινήματα καὶ ὁ λαὸς μοιράζεται ἐνῶ... Συμφιλίωσις, πρεπόντως ἐορτάζεται!

Φόροι καινούριοι μπαίνουνε. Ἀρχίζει τὸ Τριῶδιον πληρώνει τὸ Φεγγάρι δέ, στὸν οὐρανὸ διόδιον. Οἱ πάντες μωσκαρεύονται πλὴν τοῦ Κονδύλη μόνο ποῦ μάσκα ὡς γνωστὸν φορεῖ... ὁλόκληρο τὸ χρόνο. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκλογὴ ἐπίμνηνα συμπράττει μὲ τὸν ποτὲ ὑφυπουργὸν Μερκούριον Σταμάτη. Γίνονται κάποι' ἐκλογές χωρὶς πολλὰς περιστροφές στὶς κάλπες ὅλοι τρέχουνε μὲ τ' αὐγινὸ λυκόφως, πέρνει ὁ Μερκούρης ἑκατὸ Τιμητικὴς... διαγραφές πετάει τὸ περίστροφο καὶ λέει... ἀ π ε ρ ῖ σ τ ρ ὶ φ ὡ ς : —Μὲ τὸν Κονδύλη, Κεραυνοὶ εἰς τὸν ἀγῶνα μπήκαμε ἀλλὰ σὺν βέροι κεραυνοί... π έ σ α μ ε καὶ κ α ή κ α μ ε !

Ἰδοὺ κι' ὁ Μ ἄ ρ τ η ς. Εἶναι μὴν γεμᾶτος ἀπὸ κρίματα γιὰτὶ σ' αὐτόνε γίνονται συνήθως τὰ κινήματα, Κι' εἶναι μοντέλλο φοβερὸν τῆς ἐποχῆς τῆς σκάρτης γιὰτὶ στὰς Δίκας πέρυσι ἐπῆγε... ψεύδο - ΜΑΡΤΗΣ Διαπιστώνω σοβαρῶς καὶ μὲ πολλήν μου λύπη πὼς ἀπὸ τῇ Σαρακοστῇ ὁ Μάρτιος δὲ θὰ λείπει, μὰ εἰν' αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐφέτος ἀπ' τ' ἀστεῖα διότι 'φέτος ἔχουμε... ὁλοχρόνις νηστεία! Κι' ἡ ἰδίως ἡ νηστεία μᾶς ἔγινε αἰωνία μετὰ ἀπ' τῇ Κονδυλικῇ γνωστὴν... Κοσμογονία, κι' ἀπὸ τὸ μῆνᾶ μᾶς αὐτὸν ποῦ οἱ Ἕλληνες βιαίως, δὲν τρῶνε καθημερινῶς καλ... ἔβδομαδιαίως κι' οὔτε καπνίζουσε ποτὲ οἱ Ἕλληνες ἐπίσης γιὰτὶ αὐξάνει σοβαρῶς κι' ὅλους μᾶς σφίγγει ἡ κρίσις. Κρίσις ἐδῶ, κρίσις ἐκεῖ, κρίσις ὅπου γυρίσης κρίσις σοῦ λένε θλιβερὰ ὅποιος νὰ σ' ἀντικρύσῃ, καὶ μόνον οἱ Πολιτικοί... αὐτοὶ δὲν ἔχουν κ ρ ῖ σ η. Γι' αὐτὸ ἀρχίζουν σοβαροὶ μέσ' τῇ Βουλῇ καυγάδες νέοι γιὰ τὸ φτωχόκοσμο ἀτέλειωτοι μπελάδες κινήματα καὶ «κεραυνοί» καὶ «τάνκς» καὶ μπιστολιδία, καὶ γεγονότα τρομερὰ—τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια—σμπαραλία γίνετ' ἢ Ἑλλάς, τὸ σύμπαν συνταράζεται ἐνῶ ἡ Συμφιλίωσις... ἀκόμη ἐορτάζεται!

Ἀ π ρ ῖ λ ι ο ς. Ἰδοὺ ὁ μὴν τὴν πρώτην τοῦ ὁποίου γιορτάζουν τὰ προγνωστικά τοῦ ἀστεροσκοπεῖου κι' ἀκόμη ἐορτάζουσε ὁμοῦ καὶ κατὰ δόσεις, ὅλοι αἱ προεκλογικοὶ τῶν Ἀρχηγῶν δηλώσεις. Ὁ Δῆμαρχός μας ὁ Κοτζιάς σπουδαῖα ναρκισσεύεται διότι τὴν... π ρ ω τ α π ρ ῖ λ ι ἂ συμβαίνει κάτι νέον τουτέστι... κατὰ σύμπτωσιν ἀπλῶς δημοσιεύεται ὁ νέος ἀπολογισμὸς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Ὁ τέως Ἀντιβασιλεὺς ποῦχει ἀπ' τῇ φοῖρκα ἀφρίζει, ΠΑΝΘΕΟΝ

πετᾷ τὸ «μάρτη» ποῦβαλε διὰ νὰ μὴ μαυρίσῃ καὶ λέει ὑπερέξαλλος καὶ ἄγριος καὶ λαῦρος: —Μ' ὅλο τὸ Μάρτη ποῦβαλα, πάλι ἐβγήκα... μ α ὕ ρ ο ς ! Γίνονται... νέες ἐκλογές. Κάθε πολιτικός μας ἀφήνει πόλι τὸ τουπέ καὶ γίνετα δικός μας· μᾶς προσκυνάει γιὰ «σταυροῦς» ποῦ λένε «προτιμήσεως», καὶ ἐορτάζουμ' οὕτω πῶς... τῆς Σ τ α υ ρ ο π ρ ο σ κ η ν ῆ σ ε ω ς

Μ ἄ ῖ ο ς. Τρεῖς Κυριακές. Γιορτὴ: Τοῦ Παραλύτου Τῶ... Κράτος ἐορτάζει γάρ, ἀλλὰ κι' ἐμεῖς μαζί του κι' ἐπέρχεται ὀριστικὴ τοῦ Ἔθνους ἢ παράλυσις κι' Ἀργία ὅλων μόνιμος, μὰ ὅχι καλ... κατάλυσις. Δεκαεπτὰ Κυριακὴ. Γιορτὴ μεγάλη: Τοῦ Τυφλοῦ ποῦ τῇ γιορτάζουν ταχτικά οἱ παντρεμμένοι πρὸ πολλοῦ γιορτάζει κοὶ ὁ Ἔρως καὶ τὰ ζευγάρια, τρυφερὰ γιορτάζουν κι' ἐλευθέρως. Κηρύσσεται ὁ πόλεμος, κι' ἀρπάζει τὰ ἡνία ὁ τέως Ἀντιβασιλεὺς ποῦ πέρνει τώρα πράτιγο μιά θέση τοῦ προτείνουσε εἰς τὴν Ἀβησσυνία καὶ μᾶς τὸν κάνουν ἄξαφνα καὶ Ρᾶς καὶ ἀντιστράτηγο. Κι' ἔτσι ποζάρει πιά πολὺ ὁ νέος ἐνδοξος ὁ Ρᾶς καὶ κάνει τὴν καριέρα του κι' αὐτὸς ὁ Φουκα—ρᾶς! Φόροι καινούριοι μπαίνουνε, καὶ παύει ἐλευθέρως νὰ χορηγῆται στὸ Λαὸ ἡ χρῆσις... τοῦ ἀέρος! Σύμβασις ἄλλη γίνεται μὲ ξένη Ἑταιρία χάριν συμφέροντος καλοῦ ἀλλὰ καὶ εὐνοήτου καὶ θεωρεῖται ἀνέλπιστη γιὰ τὸ Λαὸ εὐκαιρία ποῦ θὰ πληρῶνῃ στὸ ἐξῆς καὶ τὴν ἀναπνοή του!

Ἰ ο ὕ ν ι ο ς. Ὁ μὴν αὐτὸς εἶναι γεμᾶτος ζέση, κι' ὅλοι καταλαβαίνουμε πὼς ἡ στιγμὴ ἐπέστη. ἔξω νὰ βγοῦμ' ὁλόγυμνοι, ἄντρες κορίτσια, ἀράδα μιά κι' ἔτσι χρόνια βγαίνουμε οἱ πάντες στὴ Γλυφάδα. Γυμνὲς λοιπὸν κυκλοφοροῦν κυρίες, δεσποινίδες κι' ὅλοι σοῦ λέν «καμάρωστες» κι' ὅλοι σοῦ λέν «τίς εἶδες» σὲ τράπεζες καὶ σὲ ὁδοὺς, σὲ κέντρα καὶ γραφεῖα. Φῶλλον συκῆς φοροῦν ἀπλῶς δυὸ—τρεῖς μονάχ' Ἀτθίδες ποῦ ὅλοι τίς κατηγοροῦν... ἐπὶ σεμνοτυφία!

Ἰ ο ὕ λ ι ο ς. Φρικτὴ πολὺ ἡ ζέστη ἐκνευρίζει κι' ὁ Γιαννουκάκης μὲ «ρεβὺ» ἀφθόνως μᾶς... δροσιζει ἐνῶ ὁ φτωχὸς ὁ θάσος πληρώνει τίς «ἀβάνες» κι' ἂν δὲν ἀρέσει ἢ «ρεβὺ», διαφημίζει τῇ «ρεβάνς» μὲ προβολεῖς καὶ φῶτα καὶ βάζει νέα νούμερα, πρὸ κρῦα ἀπὸ τὰ πρῶτα. Συγγράφει ἔργον ὁ Μελάς, καὶ ὅλοι πέρα—πέρα βρίζουνε. μ' ἀγοράζει αὐτὸς μεγάλο σπῆτι τρίπατο. Βρίζει ὁ Μπαρλᾶς, βρίζει ὁ Μελάς, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα βγαίνουν μαζί περίπατο!

Αὐ γ ο υ σ τ ο ς. Καὶ ὁ ἥλιος ἀκόμη ἐπιμένων εὐρίσκειται πεισματικὰ καὶ φέτος... «στὴν Παρθένον» ἐκ τῆς αἰτίας δὲ αὐτῆς—ποῦ δὲ χωρίζει οὔτε!—συνολικὴ του ἐκλειψὴ ἀμέσως σημειοῦται. Λόγω τῆς ζέστης τῆς πολλῆς καθénas ἔχει λόξας νέο ρωμάντζο ἐρωτικὸ κυκλοφορεῖ ὁ Δόξας, ποῦν' ἐμπνευσμένο ὁλόκληρο κι' αὐτὸ ἀπ' τῇ Γυναίκα: Τίτλος: «Ἀπόψε στὶς ἐννῆς. Ἐννῆς, ἐννῆς καὶ δέκα!»

Σ ε π τ έ μ β ρ ι ο ς. Ἐπαναστατεῖ στὸ Κράτος ἡ ὁλότης ἐνῶ ὁ Παναγῆς βοᾷ: «Παιδιά μου! Ὁμαλότης!» Γίνεται στὴ Βουλῇ καυγάς. Ὅχιτῶ κεφάλια σπάζουνε, καλ... ζήτω συμφιλίωση! οἱ βουλευταὶ φωνάζουνε! Τὰ πρωτοβόρχεια ἀρχίζουνε, καὶ πλημμυρίζ' ἡ Ἀθήνα, ὅπως συμβαίν' αἰώνια, κι' ἓνας ἐπαναστάτης ποῦ... τὰ καταφέρνει φῖνα πέρνει τὸ Στόλο ὁλόκληρο κι' ἔρχεται στὴν Ὁμόνοια!

Ὁ κ τ ὶ μ β ρ ι ο ς. Ὁ μὴν αὐτὸς ἀπὸ τὸ κρῦο τσοῦζει κι' οἱ ἀνεργοὶ φωνάζουνε, κι' ἡ φτώχεια ὅλο σκούζει, καὶ ἀπαντοῦν οἱ Ἀρχηγοί: —Ἀστὲ μᾶς κι' ἔχουμε ἀφφαίρ! Ἀμα κρῶνετε πολὺ, νὰ βάλετε... καλοριφέρ: Γιὰ ἐκλογὴ Δημοτικὴ ἀρχίζει κάποια κίνησις κι' ἐπικρατεῖ συγκινήσις Μερκούρης—Πάτσης μᾶς ζητοῦν τὴν ψῆφόν μας, γενναῖοι, κι' ἔχουν καὶ ἔμβλημα: «Ἐμπρός! Ζήτω παιδιά οἱ νέοι!»

Ν ο έ μ β ρ ι ο ς. Οἱ Λαῖκοὶ κάνουν ἐκκαθαρίσεις καὶ διώχνουν τοὺς ἀντίθετους, ἐπιθυμία «φίλων», ἔρχονται οἱ Βενιζελικοὶ, διώχνουν κι' αὐτοὶ ἐπίσης κι' ἔτσι δὲ μένει τότε πῶς... ρουθοῦν ὑπαλλήλων! Ἐκκαθαρίζοντ' ὅλοι τους ἀπὸ τὸ κάθε κόμμα, ἐνῶ ἡ Συμφιλίωσις... γιορτάζεται ἀκόμα!

Δ ε κ έ μ β ρ ι ο ς. Τὸν μῆν' αὐτὸν συμβαίνουν ἀνέτως ὅσα συμβαίνουν ταχτικά σὲ κάθε νέον ἔτος, καὶ ὅσα μᾶς συνέβησαν καὶ τώρα καὶ πρῶτίτερα ἀλλ' ὅμως «κάθε πέρυσι, ἦτανε καὶ καλλίτερα». Ἐχῶμε πάλιν ἐκλογές, μπόρες καὶ ἀπολύσεις, κινήματα, ζητήματα, προβλήματα καὶ «λύσεις», ὁ κόσμος ὅλος τρώγεται, σκοτώνεται, διχάζεται ἀλλὰ ἡ Συμφιλίωσις... δὲν παύει νὰ γιορτάζεται! Καὶ ὁ ὑποφαινόμενος μὲ κρῦαν εὐθυμίαν συγγράφει εἰς τὸ «Πάνθεον» τὸν νέον «Καζαμίαν» ποῦ εἶναι ὡς κι' ὁ πρότερος καὶ ἐλαφρῶς... χειρότερος.

Ε. Υ.

321

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΔΡΙΚΟ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ

Όλοι θυμάμαστε το θόρυβο που έγινε πριν από λίγο καιρό γύρω από την Μάρλεν Ντρήτριχ γιατί την είδαν να φοράει ανδρικό ρούχα.

Ήταν βέβαια κι' αυτό ένα είδος ρεκλάμα, αλλά δεν έλειψαν και οι έφημερίδες εκείνες που για να δώσουν στο κοινό τους υλικό ενδιαφέρον μπορούσαν να επινοήσουν εκτός από τη Ντρήτριχ και τα πανταλόνια της, και ένα σωρό ακόμματα ιστοριούλες υπό τύπον ανεκδότων.

Οι θαυμάστριες της Ντρήτριχ την έμιμήθησαν άμεσως και γι' αυτό είδαμε τόσο στους δρόμους όσο και στις πλαζες, κομψές κυρίες που παράτησαν τη μεταξωτή λεπτή φούστα που προϋποθέτει τόσοι λούσοι για να φορέσουν τα απλά και άκομματα παντελόνια του άσχημου φύλλου.

Κι' όταν πιά... ο θόρυβος άρχεται να λιγοστεύει, τότε η Ντρήτριχ έκρέμασε και πάλι στην γκαρνταρόμπα της, τα πανταλόνια και ξαναγύρισε στα γυναικεία της φορέματα. Ή διαφήμιση είχε γίνει πιά κάτι συνηθισμένο.

Αλλά την έκκεντρική αυτή επιθυμία της γυναίκας ν' ανδροφέρνει στο στούντιο, βλέπουμε όχι μόνο σ' αυτή την περίπτωση αλλά και στην καθημερινή της ζωή.

Πανταλόνια φορείς τις πιτζάμες της στο σπίτι, πανταλόνια όταν πηγαίνει ίππασία, πανταλόνια στο «ντίτι» και γενικώς υπό το πρόσχημα του σπόρ φορεί αδιάκοπα το ανδρικό κοστούμι.

Είναι σαν να θέλει να πη στους άνδρες: «Κυτάχτε με! Κι' εγώ μπορώ να φορώ παντελόνια σαν και σας. Κυτάχτε πώς μπορώ να μεταμορφωθώ και να είμαι σίτι ώραία τόσο με τα γυναικεία όσο και με τα ανδρικά».

— Έσείς οι άνδρες δεν θα μπορούσατε ποτέ να φορέσετε τα γυναικεία, είπε τότε η Μάρλεν Ντρήτριχ σ' ένα δημοσιογράφο.

Και κατά βάση είναι η φιλαρέσκεια της γυναίκας που πρωτοστατεί σ' αυτό το είδος της επιθυμίας, γιατί μέσα της πιστεύει πως γίνεται με τ' ανδρικά πιο έλκυστική, πιο χαριτωμένη.

Υπάρχουν όμως και στο παρελθόν, και στην ιστορία ακόμη γνωστές γυναίκες που φόρεσαν τα ανδρικά από πραγματική κλίση στο ανδρικό γένος. Τελευταία ακόμα, η έφημερίδες δλου του κόσμου έδειξαν στηλεσδόκληρες γιατρούς τέσσερες γνωστές πρωταθλήτριες που όχι μόνο φόρεσαν πανταλόνια, αλλά τόσο πολύ αούυπεβλήθησαν που σ' αγά— σιγά άντελήθησαν στην ευφάνησή τους έναν τέλειο εξανδρισμό. Π. χ. έβγαλαν γένεια και μουστάκια!

Όλοι γνωρίζουν την ιστορία της Ζάν Ντ' Αρκ ή οποία μόλις έφθασε στα είκοσι ένα της χρόνια και πέθανε με θνείρο για την έξυπνηρήτησή της πατρίδος της.

Η Ζάν Ντ' Αρκ πολέμησε ως την τελευταία της στιγμή ανάμεσα στους άλλους στρατιώτες φορώντας την ανδρική στολή. Είχε όμως και πραγματικά ανδρική ψυχή.

Μιά άλλη γυναίκα που προτιμούσε το ανδρικό κοστούμι, ήταν η κοινώς γνωστή υπό το όνομα Ιππότης Έσον.

Γύρω από μδ άτομό της, ειπώθηκαν τόσα πολλά, πάντως αυτή μπόρεσε και διατήρησε πολύ καλά το μυστικό της γυναικότητας της, αφού ακόμα είναι πολλοί εκείνοι που υποστηρίζουν ότι δεν ήταν γυναίκα, παρά άντρας.

Χρημάτισε ως Πρέσβυς του Λουδοβίκου 15ου παρά τω Τσάρω της Ρωσίας και διαρκώς βρισκότανε εις κίνηση, σπεύροντας τόν τρόπο στους άντρες τους όποιους προκαλούσε, και μονομαχούσε μάλιστα μαζί τους, διαρκώς! Χαλάλι της λοιπόν τα ανδρικά ρούχα!

Κάποτε όμως έπεσε στη δυσμένεια του Λουδοβίκου και κατεδικάσθηκε από το βασιλέα να ξαναφορέσει τα γυναικεία της ρούχα.

Έτσι τα τελευταία χρόνια της ζωής της, τα πέρασε δι— νοντας μαθήματα ξιφασκίας, αποτραβηγμένη από τη ζωή.

Μιά άλλη εξαιρετική γυναίκα είναι μιά ήρωίς του μιστορομάτου του Γκωτίε: Η δεσποινίς Ντέ Μωπαλν, που υπήρξε ως γνωστόν και στην πραγματικότητα.

Αυτό το ωραιότατο κορίτσι, από μικρή δυσανασχετούσε για το γένος του. Την τραβούσαν οι περιπέτειες κι' ενώ οι άλλες συνομήλικές της όνειρευόντουσαν ωραίες τουαλέτες και έναν ρομαντικό μνηστήρα, εκείνη δ αρκώς ντυνότανε ανδρικά, καβαλούσε ένα άλογο, κι' έτρεχε άφοβα σε μέρη που ήταν άγνωστα, αναζητώντας περιπέτειες. Έτσι έκανε και έζησε για πολλά χρόνια τη ζωή που αποζητούσε. Ήρθε όμως ήμέρα που συνήντησε έναν άνδρα ο οποίος κάτω από τη μεταμφίση άνεγνώρισε τη γυναίκα τον άγάπησε κι' αυτή. Και τότε μονάχα κατάλαβε ότι η ζωή μπορεί να είναι γλυκειά ακόμα και με το γυναικείο φόρεμα.

Έξ άλλου την εποχή εκείνη, που πλεώναζαν οι ιππότες στην Γαλλία παρά πολλές γυναίκες είχαν βγάλει τα γυναικεία και φόρεσαν τα ανδρικά.

Πολλές απ' αυτές τις ωραίες τυχοδιώκτριες συναντούμε και στα μυθιστορήματα όπου οι συγγραφείς τις έπαιρναν για τύπο και τις έκαναν ήρωίδες τους υπό τα όνοματα Κλορίνδα, Έρμίνια, Μαφρίζα και άλλα.

Έξ άλλου το όνειρο κάθε άριστοκράτιδος της εποχής εκείνης ήταν να ζήσει κι' αυτή μιά ιδιαίτερη ξεχωριστή ζωή ήρωίδος. Οι δρόμοι της Γαλλίας είχαν πλυμμηρίσει από γοητευτικούς και ωραίους ιππότες οι όποιοι προκαλούσαν και μάλιστα μονομαχούσαν στα κρυφά και στα φανερά με τους άνδρες.

Μάλιστα μερικές απ' αυτές τις γυναίκες όπως η Δούκισσα Σεβρίζ, και η Λοκβερίλ έχουν μείνει παροιμιώδεις στην ιστορία. Αντί να τρομοκρατούν τους ταξιδιώτες σημαδεύοντάς τους με το πιστόλι και ζητώντας το πουγκί του ή την ζωή, αυτές αναφωνούσαν:

— Ψηλά τα χέρια, Ιππότε! Ή τόν έρωτα ή τη ζωή σου!

Καταλαβαίνετε ότι κανείς δεν θα τόσος έφρε αντιστάση προκειμένου να χάσει τη ζωή του αντίνατους προσφέρη τόν έρωτά του.

Η Γεωργία Σάνδη, η μεγάλη γαλλίς μυθιστοριογράφος πρό αιώνας φορούσε σχεδόν πάντοτε ανδρικά φορέματα.

Αυτό ήταν βέβαια τρομερά σκανδαλιστικό για την εποχή που οι άνδρες άπαύτουσαν να φαίνεται στη γυναίκα τουλάχιστον λίγος.. αστράγαλος.

Έκτός όμως από τις έκκεντρικότητες της η Σάνδη ήταν παρά πολύ έξυπνη και αισθηματική γυναίκα.

Τό μρτυρούν τα βιβλία της που είναι γεμάτα λεπτότητα και απλά αισθήματα.

Μην ξεχνάμε ότι υπήρξε και η ανταγωνίστρια δύο μεγάλων άνδρων, του Άλφρέδου Ντέ Μυσέ και του Φρεδερίκου Σοπέν.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΠΑΡΩΝ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

κινηείται δέ με πραγματικήν μηχανήν έσωτερικής καύσεως, έφωδιασμένην με κυλινδρους 125 κυβικών εκατομέτρων.

— Είς τας γενομένας δοκιμάς το μικρότερον αυτοκίνητον του κόσμου

άπεδείχθη καθ' όλα αντάξιον του τίτλου του, ανέπτυξε δέ ταχύτητα 60 χιλιομέτρων την ώραν.

— Μένει να αποδειχθί αν το όχημα αυτό, που έχει την όψιν άγιοβασι, ειδικτικού αθόρματος, θα ήμπορέσει να εύρη εύρεϊαν πρακτικήν έφρμολογήν. Πάντως υπάρχουν έλπίδες ότι θα μπόρουν να επιτύχουν και ήρχισαν τα πειράματα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΥΠΟ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΒΟΛΑΝ

Στό τέλος της χειμωνιάτικης αυτής ήμέρας ο Μαρτέν Περντύ, ζητιάνος, βάδιζε δλοίστα μπροστά του. Δεν υπήρχε κανείς για να του κόψη το δρόμο, να τόν σταματήσει. Ούτε πατρίδα είχε, ούτε μητέρα. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ εκείνα τα άγνα φίλα, καμιά φορά άνοκατεμμένα με δάκρυα, που τα ίχνη τους δεν σβύνουν ποτέ, παρά μόνον στα πρόσωπα που καταστράφηκαν από λύπες και πάθη. Είναι τώρα καμιά σκανταπενταρι χρόνια, που τόν βρήκαν σε μιά πόλη, πάνω σ' ένα πάγκο κάποιου κήπου. Νά του έμενε ταχα μιάς βδουάδας ζωή ακόμη;

Πώς φαινόταν κουρασμένος μέσα σ' άθλια κουρέλια του! Ήταν η βδομάδα του Άγιου Μαρτίνου. Έκανε ζέστη. Εύτυχισμένα ζευγάρια παρακολουθούσαν τα παιδιά τους που παίζανε. Ο άγιος που μοίρασε το παλτό του με το φτωχό, έστειλε και για τόν Μαρτέν Περντύ ένα παλτό από άχτινες ήλιου. Ή άστυνομία τόν μάζεψε και τόν έκλεισε κάπου.

Στά δεκαοχτώ του χρόνια έκτινε τη στρατική του θητεία. Και όταν άφυπνέτησε, ξαναβγήκε στο δρόμο, δουλεύοντας έδω κι' εκεί. Δεν μπορούσε να καθήσει πολύ σ' ένα μέρος. Σάν ένα πουλί που τό καλοθν μυστηριώδεις φωνές, πετούσε από κλαδί σε κλαδί σε νέους όρλζοντες.

Ή νύχτα έπεφτε. Τα δένδρα σιγά—σιγά τυλύχτηκαν στη σκιά. Στόν κατακάθαρο ούρανό ή σελήνη έλτμπε. «Διάβολε! ψιθύρισε. Αισθάνομαι εξαιρετικά καλά!» και γέλασε για την εύδιαθεσία του. Παιά χωριά να είναι αυτά κεί κάτω που φαίνονται; Μά ήταν πολύ μακριά κι' αυτός κρύωνε. Έβγαλε απ' το σακκιδίο του ένα μπουτίλακι κοινά για να ζεσταθί.

«Δυστυχία μου! τό σακκοδλι μου είναι άδειο σχεδόν»...

— Τι φως να είναι αυτό κεί κάτω; Κανένα αυτοκίνητο; μωμμούρισε κυτάζοντας μακριά.

Ήταν μιά λάμπα, ένα σπίτι δηλαδή, και για τόν έσήμαινε μιά γωνία στόν άχυρώνα για να πλαγιάσει.

Έφτασε επί τέλους κοντά στο πρώτο σπίτι του χωριού, βυθισμένο στην ήσυχία... Ο Μαρτέν Περντύ έπλησίασε σιγά. Μέσα στη κουζίνα διέκρινε μιά γυναίκα ήλικιωμένη, μ' ένα μαντήλι στο κεφάλι της. Καθόταν και τό πρόσωπό της φωτιζόταν απ' τη λάμπα. Έπάνω εις ένα κάθισμα κοντά στα πόδια της ένας μικρός τήν άκούγε να του διηγείται τη ζωή του άγιου της ήμέρας. Σε λίγο μπηκε ένας άνδρας που φαινόταν άγριεμένος. Ο άνθρωπος αυτός έδωξε τόν μικρό και άρχισε να της μιλάει ζωηρά.

Η γυναίκα καθόταν ήρεμη. Σε μιά στιγμή έκανε με τό κεφάλι, ένα άρνητικό κίνημα.

Ο Μαρτέν Περντύ πήγε άκόμη πιό κοντά, κρύφτηκε, κι' άκούγε.

— Για να δούμε, θεία, έλεγε ο νέος, αυτές τις πέντε χιλιάδες φράγκα θέλω να μου τις δώσης. Έχω ανάγκη σι' όρκίζομαι. Μπορείς να πουλήσης ένα χράφι, και τ' άγιου Ιωάννου θά σου τα γυρίσω.

— Ή το άγιου Ποτέ! γκρίνιαζε ή γρησ. Σε ξέρουμε... Χμ! Άσχημη στιγμή βρήκα, μωμμούρησε ο Περντύ. Κι' επειδή ήταν πολύ κουρασμένος για να πάη μακρότερα αποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα. Το άνοιξαν.

— Μήπως μπορείτε να μου δώσετε ένα μέρος να ξενυχτίσω; Ο άνδρας τόν κύτταξε φουρκισμένος.

— Όχι! Άδειασέ μας τη γωνιά!

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η γρησ σιωπούσε. Ο Μαρτέν Περντύ έφυγε. Δεν βγήκε τίποτα απ' αυτούς τους έγωιστές. Δεν είχε κάνει όμως εκατό βήματα κι' άκούσε να τόν φωνάζει εκείνος που τόσο άσχημα τόν είχε διώξει:

— Ε! Έσύ εκεί κάτω! γύρισε λοιπόν. Άστειεύτηκα μ' εκείνα που σου είπα... Έμπα! Κάθησε κοντά στη φωτιά... Ζέστη έ; Θά κοιμηθής στόν άχυρώνα της θείας μου... Έγώ έχω καλή καρδιά. Θά πάω να φέρω μιά μπουτίλια κρασί απ' τό σπίτι μου, κι' ένα κομμάτι λαρδί.

Γύρισε με τα πράγματα. Ο μικρός, που ξαναγύρισε τόν κύτταξε χωρίς να λήη τίποτα, καθισμένος κοντά στη γρησ.

Έφραγαν. Ζαλισμένος από τό κρασί ο Μαρτέν άρχισε να τούς μιλάει για τόν έαυτό του.

— Σταθήτε, να τό άπολυτήριό μου του στρατού. Διαβάστε! Ωραία έ; Μράβο! Έκανε ο άλλος θαυμαστικά. Είσαι ένας γενναίος! Στην υγεία σου! Τρώγε λοιπόν!

Τού έτεινε τό κομμάτι τό λαρδί. Ο ζητιάνος έβγαλε τότε τό μαχαίρι του, ένα μαχαίρι άστραφτερό λάφυρο του πολέμου, κι' έκοψε ένα κομμάτι.

Τέλος ο Μαρτέν πήγε να κοιμηθί στο σταύλο. — Πέντε χιλιάδες φράγκα! μωμμούρησε ξαπλώνοντας σ' άχυρο... Άν τις είχα, τί θά έκανα; Θά χτύπα

Μαρτέν είσαι τρελλός! Καλλίτερα να τάπινες! Στάσου! Ξέχασα τό μαχαίρι μου πάνω στο τραπέζι. Θά πάω να τό πάρω ούριο. Πέντε χιλιάδες φράγκα. πέντε χιλ...

Αποκοιμήθηκε. Μά ο ύπνος ήταν άνήσυχος. Αισθανόταν κάτι κακό... Τήν έπομένη, πρωί—πρωί, σηκώθηκε και διευθύνθηκε πός τό σπίτι μ' ένα βήμα ταραγμένο...

Λίγα λεπτά άργότερα ξαναβγήκε σαν τρελλός από τό σπίτι και τράβηξε δλοίστα μπροστά του. Α! Δεν άνέπνεε πιά... Τό χτύπημα ήταν γερό... Παραμιλούσε.

Είδε πρό όλίγου τό χειρότερο θέαμα που μπορούσε να δη...

Πέντε χιλόμετρα πιό κάτω τόν σταμάτησαν...

Βρήκαν τη γρησ σκοτωμένη στο κρεβάτι της. Πάνω στο τραπέζι μιά μπουτίλια κρασιού κι' ένα ποτήρι που φέρνει τα ίχνη του χειριού του. Το χεριό του Μαρτέν. Τό μαχαίρι του τό βρήκαν σ' ένα μονοπάτι.

Ο μικρός είχε καταθέσει διάφορα πράγματα κι' απ' αυτά ή άστυνομία τόν έθεώρησε ένοχο.

— Τό είχα ξεχάσει την προηγούμενη, τό μαχαίρι φώναξε τρομαγμένος ο Παρντύ. Τό πρωί πήγα να τό ξαναπάρω κι' είδα τη γυναίκα σκοτωμένη. Τότε έτρεξα να φύγω σαν τρελλός.

— Ιστορίες! Ο δολοφόνος είσαι σού! Ποθ έκρυψες τό χρήμα;

— Τό χρήμα; Δεν ξέρω τίποτα...

ΠΑΡ' όλη την άθωότητά του ο Παρντύ δικάστηκε έναν μήνα άργότερα, καταδικάστηκε εις θάνατον και πλήρωσε με τη ζωή του τό έγκλημα ένοδ' άλλου.

Ο άλλος ήταν ο άνεμπος της δολοφονηθείσης ο όποιος έξη μήνες μετά την εκτέλεση του Περντύ πήγε γεμάτος τίψεις στην άστυνομία και όμολόγησε ότι αυτός σκότωσε τη θεία του χρησιμοποιώντας γι' αυτό τό μαχαίρι του Περντύ...

(Ένα πολύ... τολμηρό — αν θέλουμε δηλαδή να το χαρακτηρίσουμε μ' επιεικεία — ερώτημα μα υποβάλλει, στους διαπρεπείς Έλληνες ο γνωστός για το υπερβολικόν... θάρρος των ρεπορτάζ του, συνεργάτης μας κ. Βαϊάνος. Και οι σύγχρονες ελληνικές προσοπικότητες υφίστανται «αγογγύστω» το μαρτύριο και απαντούν μάλιστα πνευματωδέστατα, ως... περισσότεροι).

Και τώρα..., επί το έργον.

«Από ποιόν άλλον ν' αρχίσουμε; Ο πρώην πρωθυπουργός και αρχηγός του Λαϊκού Κόμματος κ. Παναγής Τσαλδάρης, ήσυχάζει, ύστερα από τόσον καιρό πρωθυπουργική ταλαιπωρία. Απολαμβάνει τη... σύγχρονη πολιτική, κατάσταση, αγανακτεί για την εξέλιξη των πραγμάτων, αλλά στο βάθος ελπίζει και δλο ελπίζει για την προσεχή νίκη του, όπως και οι... αντίθετοί του.

— Τι νά σάς πω φίλε μου—μ' απαντά, — εγώ που δεν σκέπτομαι τίποτε άλλο από την πολιτική εξομάλυνση της παρούσης καταστάσεως.

Τόν ήσυχάζω με μερικά λόγια, δημοσιογραφικής διπλωματίας. Γαληνεύει. Και ρωτά.

— «Ας είναι» και ποιά είναι το ερώτημά σας; Κομπιάζω. Με τί λέξεις νά του το πω; Πώς νά το υποβάλλω; Υπάρχει άμεσος και σοβαρός κίνδυνος νά φωνάξω την καμαριέρα και νά της συστήσω νά μου δώση... το καπέλλο μου.

Έν τούτοις ξεροκαταπίνω, και... μιά απόφασις είναι όλα τα πράγματα στη ζωή — πετώ το ερώτημα λιγάκι... εξευγενισμένο.

— Σέ τί... πράγμα κ. Πρόεδρε, έκτός από άνθρωπο θά θέλατε νά μετεμψυχωθήτε;

Ο πρώην Πρωθυπουργός που αντιμετώπισε τόσα και τόσα προβλήματα, χρόνια τώρα που πολιτεύεται, — πολέμους έμφυλλους σπαραγμούς, κινήματα... εκκαθαρίσεις, και τόσα άλλα, — έμεινεν άναυδος!

Δέν ήμπορούσε νά το φαντασθή ποτέ! το βλέμμα του μέ αντιμετώπισε όχι άγριο όπως άλλοτε σ'ήταν πρωθυπουργός, αλλά ήπιο, γαλήνιο, μαλακό—σάν νά μου έζήτη έλεος! Διέκρινά κίνδυνον... «έπιφυλάξεως!»

— Έλάτε κ. Πρόεδρε τώρα, μ'ήν άρνηθήτε ν' απαντήσετε σε κάτι που έχουν απαντήσει τόσοι και τόσοι άλλοι, συνάδελφοί σας. Τό δόλωμα έπιασε!

— Απάντησαν άλλοι; με ρωτά. Ποιοί; Και τί σάς είπαν.

— «Α! αυτό είναι... επαγγελματικό μυστικό. Πήτη μου π'ω α υέις, κ' ύσ ερα... β έπαμε.

Θέλετε γιατί άρχισα πια πραγματικά νά τον διασκεδάσει ή υπόθεση, θέλετε γιατί... εκάμφη και δέν ήμπορούσε νά κάνει άλλοιως, μου άπαντά:

— Είμαι εύχαριστήμένος από τόν έαυτόν μου τόν σημε-

«Ένα πολύ... τολμηρόν Σέ τί... ζωό θέλατε

Απαντούν οι γνωστότεροι παράγοντες της πολιτικής Έπιστημονικής, Καλλιτεχνικής και πνευματικής μας ζωής.—Ο Τσαλδάρης.. παπᾶς ο κ. Κονδύλης άετός.—«Ήθελα νά γίνω σκύλ-

ρινόν και εις μίαν μετεμψύχωσιν δέν θά ήθελα νά μετεν-σαρκωθώ παρά εις τόν Παναγή Τσαλδάρη καιάλιν.

—... Καί, λοιπόν; ;..

— Τίποτε άλλο!..

— Μά σάν μισή ή άπάντησή σας κ. Πρόεδρε. Λίγο κουράγιο νά τήν άποτελειώσουμε!

— Έ, νά λοιπόν γιά νά καταλήξωμε και στο άλλο ποδ ζητάτε: όταν ήμουν παιδί οι γονείς μου ήθελαν νά με κάμουν παπᾶ, έπειδή στο χωριό μου—όπως συνέβαινε εκείνη τήν έποχήν εις όλα τά χωριά της Ελλάδος,—τό άξιωμα αυτό ήτο σοβ-ρόν και τό πέρνανε μόνον οι από οικογένεια καλήν, χρηστοί και ένάρετοι χωριανοί...!

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω! Θά θέλατε λοιπόν νά μετεμψυχωθήτε... σέ παπᾶ;

— Ναί... μά έδω πού τά λέμε μόνο. Νά μ'ήν τό γράψετε!..

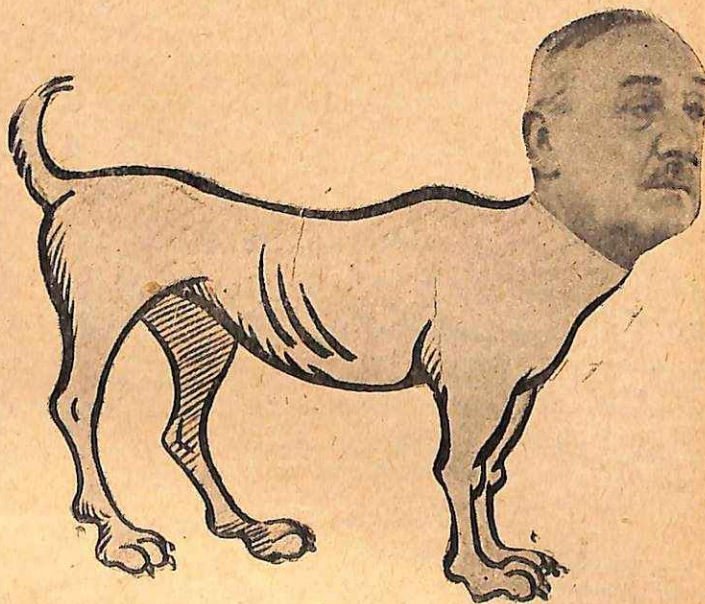
— Απολύτως όχι! Σας εύχαριστούμε κι' αντίο...

Κι' έκateβηκα πέντε—πέντε τά σκαλοπάτια γιά κάθε.. ένδεχόμενο!

Αντιθέτως μέ τόν άρχηγό του Λαϊκού Κόμματος ο ήγέτης του Ριζοσπαστικού και τέως Δικτάτωρ—μήπως δέν είναι καλή ή όνομασία αυτή;— και πρωθυπουργός κ. Γεώργ. Κονδύλης, χωρίς χρονοτριβή κι' έκπληξη, χωρίς καν νά με χασομερίση καθόλου μου άπαντά, θέτοντας τό δάχτυλο μεταξύ τών σελλιδων ενός βιβλίου που διάβαζε, γιά νά μή χάση τη συνέχεια, και πού έπιγραφόταν «Μέγας Άλέξανδρος»:

— «Όταν ήμουν μικρό παιδί στην πατρίδα μου, θυμούμαι έντύπωση πού μοι έκαναν κάτι μεγάλοι, μωυροι και μεγαλοπρεπείς άητοί. πού πετώντας μεσουράνα διέγραφαν τεράστιους κύκλους στον αίθερα. Αργότερα, σάν έγίνα σρτατιωτικός παρακολουθώντας τους από τά πεδία τών μαχών τούς έθαύμαζα μέ τόν ίδιο τρόπο. Έτσι τώρα πού μου κάνετε σεις τό ερώτημα αυτό, χωρίς νά έκπληγώ ή νά παραξενευθώ, φέρνωσή μνήμη μου, αυτά και σας άπαντώ πάντα στον ίδιο τρόπο: Ήθελα νά μετεμψυχωνόμουν σέ άητό γιά νά πετώ ψηλά και νά βλέπω κάτω τί γίνεται.

Αλλά γιατί άραγε σέ άετό;

ΠΑΝΘΕΟΝ

έρωτημα του «Πανθέου» νά μετεμψυχωθήτε;

λος» λέγει ο κ. Πάγκαλος.—«Έξυπνες άπαντήσεις τών κ. κ. Παύλου Νιρβάνα, Δ. Γρ. Καμπούρογλου, Γεωργίου Πώπ, και άλλων διασήμων Έλλήνων.—Ή Α.Μ. ή Σοβαρότης κάνει πνεύμα!

Ο κ. Κονδύλης δέν δέχεται νά τό διευκρινίση περισσότερο. Τόν προτιμά μήπως ως πολιτειακό σύμβουλο, ή γιάτί έχει διάθεση νά καταβροχθήση κάθε α' λο πουλάκι πού θα βρή ήπτάμενο στον πολιτικόν αίθερα; Ποιός ξέρει. Ίσως νά έχη διαθέσεις νά γίνη πραγματικώς... άρπακτικόν και νά άρπυξη πάλι τήν έξουσίαν. Ίσως όμως και νά βρίσκεται... στα σύννεφα. Πάρτε το όπως προτιμάτε!

Πόσο αλλοιώτικα σκέφτεται όμως κι' άπ' τούς δυο πρώην πρωθυπουργούς ο έπίσης πρώην συνάδελφός τους, στρατηγός κ. Θεόδ. Πάγκαλος. Μακριά από τήν πολιτικήν ξεκουράζεται στην Έλευσίνα μέσα στη γαλήνη και τήν ήσυχία της οικογένειας, άπασχολούμενος μέ άγαπημένες συνήθειες: κυνήγι ψάρεμα, κηπουρική τλπ.

Μου άπάντησε—κι' έβλεπα μέσα από τά μάτια του νά ξεχωρίζη μιά άπογοήτευσίς άπ' όλα ως έξης:

— Δέν πιστεύω στη μετεμψύχωση πρεσβεύω, διτ λέγει κάπου ο Σοπενάουερ: «Αν δέν ύπήρχε ο άνθρωπος θά ήταν πολύ πιό εύχρηστη ή ζωή όλων τών άλλων ζώων. Και βέβαια ο άνθρωπος είναι και αυτός ζώον, άλλα όχι βέβαια τό καλλύ-ερο όπως νομίζομε. Αν έπίστευα στην μετεμψύχωση θά ήθελα νά γινόμουν σκυλί, αυτό είναι τούλάχισ-

στον εύγνώμον και θυμάται τις εύεργεσίες πού του προσφέρει ο άνθρωπος. Τά κατοποιούμε τά βασανίζουμε, κι' όμως, πόσο μάς μένουν πιστά, τό βλέπουμε κάθε μέρα.

Είναι βέβαια καταφανές εκείνο πού θέλει νά πη, ο κ. Πάγκαλος. Και ίσως νάχη και δίκη. Μήπως όμως και οι αντίπαλοί του δέν έχουν τό δικαίωμα τά πουν όταν διαβάσουν τήν έπιθυμία του νά γίνη σκυλλί... «Ας τον κι' άς γαυγίξη»;

Ο πρώην δήμαρχος Αθηνών και πολιτευτής κ. Σπύρος Πάτσης, θά έπιθυμούσε νά γίνη... μέλισσα!

— Μέλισσα λοιπόν κύριε Δήμαρχε;

— Μάλιστα. Και γιά δυο λόγους. Πρώτα-πρώτα γιάτί θαυμάζω τήν εργατικότητα της, κι' ύστερα γιάτί είναι τό μόνο ζωό πού δέν κινδυνεύει νά σκοτωθή από τόν άνθρωπο.

— Είσαθε βέβαιοι πως δέν θά κινδυνεύατε νά γίνετε... μέλισσος;

— Μέλισσος; Κηφήνας δηλαδή;

— Με συγχωρείτε κ. Δήμαρχε... Ο κ. Πάτσης γελάει.

— Δέν πειράζει, μου λέει. Γιά μάς τούς πολιτικούς τό λένε αυτό!

Ίσως ο πρώην Δήμαρχος νά έννοεί τά πειράγματα τών αντιπάλων του, του κ. Μερκούρη και του κ. Κοτζιά. Ο ένας όμως λέει συνήθως κηφήνα.. τόν άλλον. Κι' έτσι είναι στο τέλος και οι τρεις... «Πάτσι».

Η ανάγκη μάς φέρνει και στο γραφείο τό πολιτικό, δημοσιογραφικό και δικηγορικό μαζί—του μοναδικού χρονογράφου και ξεχωριστού μας νομομαθούς πρώην ύπ υργού κ.λ.π. (Πόσα και λοιπά αλήθεια). κ. Γεωργίου Πώπ. Τά ζωηρά κι' έκφραστικά μάτια του έπесαν άπάνω

μου σάν προβολείς όταν άκουσε τό έρώτημα πού του υπέβαλλα.

Έκαμε μερικές κινήσεις: (Έξυσε τό αυτί του, τό μολύβι, τή... μύτη του, σάν από άμχανία και φοβούμενος μήπως μέ τήν άργοπορία της άπαντήσεώς του τόν κατογγείλωμε διτ έπαυσε πιά νά είναι χαριτολόγος και δέν έχει τήν παλιά του... έτοιμότητα, μου άπαντά:

— Γράφετε:

«Ανοιξα τις σημειώσεις μου και άκούμπησα τή μύτη του μολυβιού στο χαρτί.

— Πάλιν θά ήθελα νά μετεμψυχωθώ στον Πώπ, γιάτί είμαι ίκανοποιημένος. Αυτή είναι ή άπάντησή μου αν πρόκειται νά είναι τό ερώτημά σας: σέ ποιό... ζωό θά θέλατε νά μετεμψυχωθήτε; Αν διαφέρει τότε, διορθώστε: στο μολύβι—διότι τό... ζύνουν συχνά και κατόπιν είναι πάλιν τό ισχυρότερον όπλο από κάθε άλλο, όταν δηλαδή τό κρατά στα χέρια του άνθρωπος και τό μεταχειρίζεται... πληγώνει χωρίς.. ποινικάς εύθύνas.

Έτσι πληγώνει πάντα ο κ. Πώπ μέ τό ισχυρότερον όπλον.

— Αν είναι γραφτό μου νά μετενσαρκωθώ—καλύτερα έννοείται νά μου λείψη αυτή ή εύχαρίστηση—θά προτιμούσα νά γίνω ψύλλος, μου άπαντά προσβλεπόντάς με άπαθώς άλλα κι' έρευνητικά ό συγγραφέας κι' άκαδημαϊκός κ. Παύλος Νιρβάνας. Πρώτον, γιά νά έννοχλώ τούς ανθρώπους όπως μου άρέσει νά τούς έννοχλώ και τώρα, και δεύτερον γιά τούς κάπως άκαταλήλους λόγους πού αναφέρει τό γνωστό δημοτικό δίστιχο:

Απ' όλα τά πετούμενα
ό ψύλλος έχει χάρη
πού στο κορμί τών κοριτσιών
πάει και σουλατσάει.

Πολύ τυχερός θά είναι, μά τήν αλήθεια ο κ. Νιρβάνας σέ περίπτωση πού θά πραγματοποιηθή ή έπιθυμία του.

Και του τό., εύχόμαστε; Όσο γιά τά κορίτσια πού θά έπισκεφθή ο άκαδημαϊκός ως ψύλλος, «ούτε ψύλλος στον κόρφο τους» δέ θάθελα νάμαι!

ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ... ΚΕΝΤΑ

Είναι εις όλους γνωστό πως ο Βασιλεύς Γουσταβός της Σουηδίας είναι φανατικός φίλαθλος. Άλλ' αυτό δέν άποτελεί τήν μόνην του συνήθειαν. Ο Βασιλεύς άφιερώνει πολλές ώρες της ήμέρας του γιά τό κέντημα. Φυικά, τά έργα του δέν εμφανίζονται στην αγορά άλλα χαρίζονται στις κυρίες του Βασιλικού οίκου ή έκτίθενται σέ λαχνούς φυλανθρωπικών έορτών.

ΦΙΛΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΘΛΙΨΗ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ!

ΥΠΟ Σ. ΜΑΙΗ

Νάντια! Θά με υποχρεώσης πολύ αν θελήσης να γράψης χωριστά σε μία κάρτα τα όνόματα των καλεσμένων μου για την Παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Νά, πάρε τον κατάλογον αυτόν και θά μου επιτρέψης να πάω να παραγγείλω μερικά λουλούδια.

—Ναι, μείνε ήσυχη!

Μόλις έμεινε μόνη η Νάντια, κάθισε μπροστά στο κομψό της γραφείο και άρχισε να γράφει χωριστά σε κάθε κάρτα τα όνόματα των καλεσμένων της φίλης της. Έγραφε μηχανικά γιατί σκεφτόταν τι θά φορούσε το βράδυ εκείνο, όταν ξαφνικά το όνομα ενός καλεσμένου την έκανε να ταραχτεί σαν να ήταν γραμμένο με πύρινη μελάνη.

Ζάν Παντιέ! Τι άναμνήσεις θεέ μου! Άναμνήσεις δέκα πέντε χρόνων ξυπνούσαν στην καρδιά της.

Με τον Ζάν αντίκωφαν κάθε καλοκαίρι στην ίδια ξεχωριστή, στην ίδια ακρογιαλιά όπου οι γονείς τους είχαν τις βίλλες τους.

Και θάλεγε κανείς πώς ήταν πιασμένοι ο ένας για τον άλλον. Ο Ζάν ήταν η πρώτη αγάπη της. Δεν έμοιαζε καθόλου με τους άλλους νέους που την περιτριγύριζαν.

Άλήθεια! Τι όμορφη που ήταν τότε! Την εθαύμαζαν όλοι, αλλά ο Ζάν δεν έδειξε κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον γι' αυτή, ποτέ σαν της είχε ξαναβρεθεί λόγο και ποτέ δεν φάνηκε να την εθαύμαζε. Ήταν ο μόνος που αδιαφορούσε για την Νάντια κι' όμως εκείνη ήθελε να είναι δίπλα μονάχα γι' αυτόν! Άλλα ποτέ της δεν είδε στα μάτια του το μυστικό του έρωτα. Ποτέ της είχαν την σιωπηλή εκείνη έξομολόγηση που περίμενε.

Γι' αυτό, απελπισμένη δέχτηκε να παντρευτεί κάποιον ακόλουθο της Ρωσικής Πρεσβείας και έφυγε για την Ρωσία! Εκεί η όμορφη της δεν έπέρασε απαρτήρητη. Ένας ξένος πρέσβης την έρωτεύτηκε μέχρι τρέλλας κι' είχε τόσο εκτεθεί ώστε ζητήθηκε η μετάθεσής του. Ένας άλλος πάλι ένας νέος αξιωματικός του Τσάρου, σ' οτώθηκε, γιατί δεν μπόρεσε να υποφέρει την περιφρόνησή της. Ο άντρας της ήταν τρομερά ζηλιάρης και της έδημιουργούσε σκηνές τέντες, ώστε η δυστυχής Νάντια αναγκάστηκε να τον χωρίσει.

Έτοξίδευσε δυο δλόκληρα χρόνια και έπειτα παντρεύτηκε έναν αμερικανό που πέθανε ύστερα από δέκα χρόνια. Τότε γύρισε στη Γαλλία και να που τώρα, ύστερα από τόσο καιρό, επρόκειτο να συναντήσει την παραμονή της πρωτοχρονιάς, εκείνον που την είχε περιφρονήσει.

Μία πικρή θλίψη έσφιγγε την καρδιά της. Όταν εκείνος την είχε περιφρονήσει, ήταν τουλάχιστον

ώραία, μα τώρα δεν ήταν πια η ίδια. Στο διάστημα των δέκα πέντε χρόνων είχε χάσει πολύ από την όμορφιά της. Οι θλίψεις που πέρασε της είχαν σβύσει από πάνω της την φρεσκάδα της νεότητας.

Ο Ζάν, ξαναβλέποντας την τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια, θά παρέβαλε σίγουρα την Νάντια που ήξερε, με την σημερινή.

Ήταν αλήθεια πώς ήταν ακόμη πολύ νέα και πολύ ώραία για δσου, δεν την είχαν γνωρίσει στη πρώτη λάμψη της όμορφιάς της.

Μά ο Ζάν θά μπορούσε να διακρίνει τα ίχνη που άφησε ο χρόνος στο θείο της πρόσωπο. Και της ήρθε ξαφνικά η σκέψη, να φύγει να ξεαφανισθεί... Μά στο τέλος νίκησε μία

άλλη επιθυμία: να ξαναϊδεί τον αγαπημένο της... Θά πήγαινε λοιπόν στο δείπνο της φίλης της την παραμονή της Πρωτοχρονιάς...

**

Το βράδυ της διεξώσεως η Νάντια συνάντησε τον Ζάν Παντιέ στο σαλόνι, λίγα λεπτά πριν από το δείπνο.

Δεν είχαν ακόμη αρχίσει να μιλούν για τις άναμνήσεις των, όταν προσεκήλησαν να περάσουν στη τραπεζαρία. Η θέση της Νάντιας στο τραπέζι ήταν αρκετά μακριά από τη δική του κι' εκείνοι που κάθισαν κοντά της της έκαναν πολλές φιλοφρονήσεις, πράγμα που την ευχαριστούσε, γιατί έτσι θά έβλεπε ο Ζάν πώς την εθαύμαζαν ακόμα... Κι' η χαρά της ήταν απεριγράπτη όταν αντίληφθη πώς την κυττούσε κι' εκείνος με προσοχή.

Για μία στιγμή τα βλέμματά των συναντήθηκαν και είδε η της φάνηκε πώς διέκρινε στα μάτια του μία έκφραση που ποτέ δεν την είχε αντίκρισει.

—Έλθε να καπνίσουμε στο μικρό σαλονάκι, της είπε ο Ζάν μετά το δείπνο.

Κάθισαν ο ένας απέναντι στον άλλο. Στην αρχή μιλούσαν με κάποια δειλία. Εκείνος την κυττούσε αχόρταγα κι' άφινε να φαίνεται στο πρόσωπό του η στοργή που γεννιόταν μέσα στην καρδιά του. Η Νάντια νόμιζε πώς όνειρευόταν.

—Άνταμώθηκε και πάλι, φ'λε μου, του είπε, και όμως δεν είμαστε έντελως έμεις. Σεις γινήκατε άνδρας κι' εγώ δεν είμαι εκείνη που ήμουν.

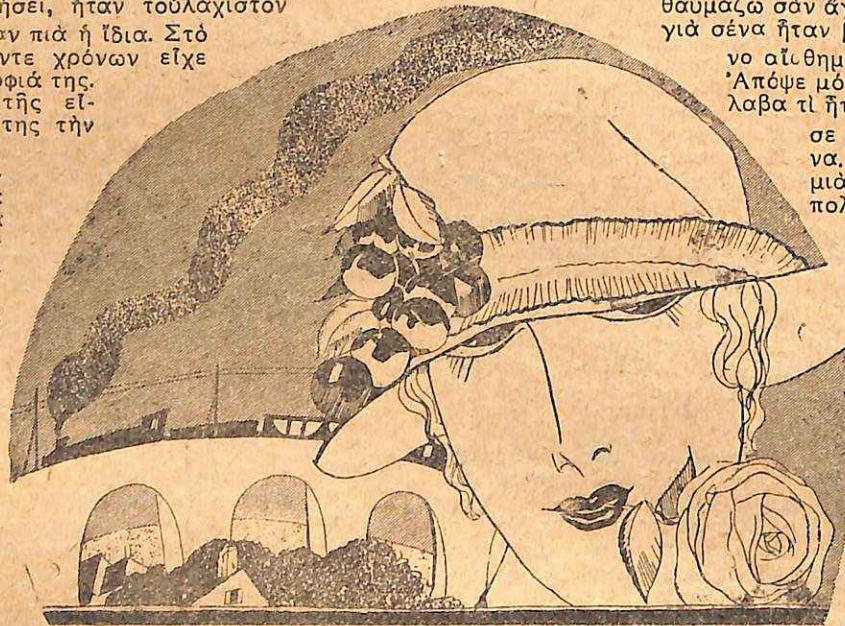
—Ναι, έχεις δίκιο. Έχεις αλλάξει, της απάντησε ο Ζάν με φωνή ήρεμη και σταθερή, χωρίς καμιά λύπη. Άλλα η γυναίκα που βλέπω τώρα με θέλγει περισσότερο από τότε.

—Με περιπαίζεις! Είπε η Νάντια με τόνο τέτοιο ώστε ο Ζάν κατάλαβε πώς έπρεπε να της εξηγηθεί.

—Ναι! Έξακολουθήσε, αυτό δ' εκπλήττει, αλλά είναι η αλήθεια. Βλέπεις καλά πώς είμαι ταραγμένος και συγκινημένος όσο ποτέ. Αγαπημένη μου, Νάντια, άκουσέ με. Θά σου εξομολογηθώ κάτι που αίσθανόμουν όταν μεγάλωνα μαζί. Ήταν ένα αίσθημα πολύ περίεργο και για πολύ καιρό τό έκρυβα μέσα μου, χωρίς να μπορώ να το εξηγήσω. Ήσεν τόσο ώραία, όταν σε γνώρισα, που δεν μπόρεσα να φανταστώ πώς μπορούσα να σ' αγαπώ... Μοι ένέπνεες σεβασμό σαν τ' αριστουργήματα της τέχνης που δεν εμπνέουν παρά ένα άγνό θαυμασμό. Νόμιζα πώς δεν μπορούσα να σ' αγαπώ σαν μία γυναίκα, αλλά μόνον να σε θαυμάζω σαν άγαλμα. Αυτό που ένιωθα για σένα ήταν βέβαια ένα πολύ παράξενο αίσθημα. Πιστέψέ με, Νάντια!

Απόψε μόνον ποσέ ξαναείδα κατά λαβα τι ήταν εκείνο που με κρατούσε τότε, σε απόσταση από σένα. Μοι φαινόσουν τότε σαν μία νέα θεά και ήσουν πάρα πολύ νέα, πράγμα που μ' έκανε να πιστεύω πως δεν θά μπορούσες να αισθανθείς κανένα βαθύ αίσθημα. Προτιμώ το πρόσωπό σου, έτσι καθόλει να λίγο κουρασμένο από τη ζωή. Ο πόνος, ο μεγαλείτερος καλλιτέχνης έχει άγγιξει το μέτωπό του. Τώρα δεν είσαι πια άγαλμα, είσαι γυναίκα. Ναι, σ' αγαπώ όπως είσαι φιλημένη από τη θλίψη και τη ζωή.

—Μά κι' εγώ σ' αγαπώ. Τοι απάντησε η Νάντια πέφτοντας στην άγκαλιά του.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Πρωτοχρονιάτικες προλήψεις

Τι πιστεύουν οι διάφοροι Λαοί.—Μάγοι, το καλό συναπάντημα, το γούρι κ.τ.λ.

Η ημέρα της Πρωτοχρονιάς επαναφέρει στον κόσμο απειράριθμες προλήψεις που επικρατούν από πολλούς αιώνες σε κάθε χώρα και φυλή.

Δεν υπάρχει γωνιά της γης που οι κάτοικοί της να μην έχουν ώρισμένες προλήψεις. Οι περισσότερες μοιάζουν πολύ μεταξύ των αν και άνηκουν σε λαούς μεταξύ των οποίων υπάρχει μεγάλη διαφορά ήθους και έθιμων και ή απόστασις που τους χωρίζει είναι πολλών εκατοντάδων μιλίων, κατά τρόπον ώστε δεν επιτρέπεται ούτε καν ή σκέψις μεταναστεύσεως των λαϊκών αυτών προλήψεων.

Στην Κίνα

Κατά την ημέραν της Πρωτοχρονιάς οι κινέζοι συνηθίζουν να πηγαίνουν στα άντρα των μάγων για να μαθαίνουν τι θά τους παρουσιάσει ή καινούργιος χρόνος. Έπειδή όμως ή συρροή των ευκολοπίστων αυτών ανθρώπων είναι τεραστία, οι προφείται του μέλλοντος βγαίνουν έξω στο δρόμο και πιάνουν μία γωνιά, τοποθετούν μπροστά τους ένα τραπέζι σκεπασμένο με μεταξωτό ύφασμα, επάνω στο οποίο είναι ζωγραφισμένα διάφορα μαγικά σήματα, κι' εκεί δέχονται κατά σειράν την πελατεία των. Επάνω σ' αυτό το τραπέζι τοποθετούν διάφορα «Πόρτ-μπονέρ», μεταξυ των οποίων φηγουσάρον μικρές άρωματικές ράβδους και ξύλινοι έλέφαντες.

Άφου λοιπόν ο κάθε πελάτης άκούσει το μέλλον του από το στόμα του μάγου, αγοράζει ένα τυχερό αντικείμενο το οποίο πληρώνει χωριστά από την άμοιβήν της μαγείας.

Την αυτή συνήθεια βρίσκουμε και στο Άλγέριο, την Τούνεζι κ.τ.λ με μόνην την διαφοράν πως ο μάγος, δεν όνομάζεται προφήτης αλλά ήμίθεος και αντί να περιμένη τους πελάτες τους με την χαρακτηριστική ανατολίτικη νοχέλεια, τους προσελκύει με διάφορες μαγικές επιδείξεις: με φειδία ή άλλα παιχνίδια, στις οποίες αποδίδουν οι ιθαγενείς μεγάλην σημασίαν για τις προβλέψεις του μέλλοντος των που θ' άκούσουν από τον... ήμίθεον!

Άργότερα όταν ο κύκλος των περιέργων πελατών πυκνωθή τότε ο ήμίθεος άφίνει τις μαγείες του και τα παιχνίδια του κι' άρχίζει να προλέγει την τύχην στο καθένα, δίδοντάς του κατόπιν ένα αντικείμενον, έναντι άμοιβής, το όποτον έχει τη μαγική δύναμι να προφυλάσσει τον κάτοχόν του από κάθε κακό για όλο το έτος.

Κάτι καινούργιο

Η πίστις ή ή πρόληψις που επικρατεί σε μās να φορούμε καινούργιο κοστούμι την Πρωτοχρονιά για να μās φέρη γούρι, υπάρχει και σ' άλλες εϊκοσι περίπου χώρες της γης, από τις πιο βορεινές μέχρι του άκρωτηρίου της Καλής Έλπίδος.

Στην καρδιά της Άφρικής υπάρχουν φυλές πυγμαίων που, παρ' όλο που φέρουν ελάχιστα ένδύματα ή καθόλου, εν τούτοις επιθυμούν να φορέσουν κάτι το καινούργιο την ημέρα της Πρωτοχρονιάς.

Πρόκειται λοιπόν περί περιεργωτάτων συνηθειών που κάνουν τον Λαό να πιστεύη σ' αυτές τις προλήψεις. Γιατί άμέσως γεννιέται το ερώτημα. «Πώς μεταξύ των διαφορετικών σε ήθη και έθιμα αυτών λαών που τους χωρίζει και τεραστία απόστασις, υπάρχουν αυτές οι συνηθείες ή προλήψεις; Άραγε είναι κάποια μαγική δύναμις άόρατος και φοβερή; ! Ούτε μπορεί να πη κανείς πρόκειται περί μεταναστεύσεως γιατί άπορα αιώνωβιες νίαις μεταξύ δύο άπομακρυσμένων λαών. Πρέπει όμως να πιστέψουμε ότι ή αυτή ιδέα έγεννήθη συγχρόνως στους διαφόρους λαούς, πράγμα το όποτον άποδεικνύει πως ή νοστορπία των κατόλων όλοκλήρου της γης είναι σχεδόν ή ίδια.

Στην Εύρώπη

Στην Εύρώπη, δίδεται μεγάλη σημασία στον άνθρωπο που θά συναντήσει όταν βγή το πρωί της Πρωτοχρονιάς από το σπίτι του.

Αν λοιπόν είναι άνδρας φέρη μεγάλη τύχη, ενώ αν είναι γυ

ναίκα σημαίνει γρουσουζιά.

Γι' αυτόν τον λόγο πολλοί συνηθίζουν να καλούν τους φίλους τους από βραδύς και διώ-

χνουν την υπηρετείαν τους για να επανέλθη το μεσημέρι της επαύριον.

Στην Άνατολή

Στην Άνατολή συνηθίζονται πολύ την ημέρα της Πρωτοχρονιάς τα «πόρτ μπονέρ» που υπάρχουν σ' όλα τα σχήματα, είδη και τιμές, από την «περγαμηνή» που πιστεύουν ότι προστατεύει τον κάτοχόν της από τα δαγκώματα του φειδιού μέχρι των μικρών «Βούδδα» κατασκευασμένων από έλεφαντόδοντο, και μικρών λευκών έλεφαντων που λατρεύονται από τους κατοίκους του Σιάμ.

Το κοράνιον όμως άπαγορεύει στους μουσμεθανούς τ' αντικείμενα τύχης, αλλά οι όπαδοί του Μωάμεθ άγνοούν αυτήν την άπαγόρευσιν και δέχονται ευχαρίστως τα αντικείμενα που προσφέρουν οι μάγοι και τα όποια προφυλάσσουν από την βασκανία, άσθε νείας και ακόμη θεραπεύουν τις πληγές και προστατεύουν τον κάτοχόν τους από τους κινδύνους του... δρόμου!

Το πόρτ Μπονέρ

Μήπως όμως, κι' έμεις δεν χρησιμοποιούμε διάφορα πόρτ μπονέρ; Υπάρχουν μάλιστα στην Εύρώπη εργοστάσια που κατασκευάζουν «μαγικά αντικείμενα» μεταξύ των οποίων φηγουσάρον ο «καμπούρης» το «δόντι του λιονταριού» το «κερατάκι» κ.τ.λ.

Και πολύς κόσμος πιστεύει άπολύτως στη μαγική του δύναμι και δεν σκέπτεται ν' απαλλαγί από την συνήθεια αυτή γιατι πλέοντην... φοβάται!

Παρ' όλην όμως αυτήν την άμυνα της κακής τύχης, όταν πρόκειται να συμβη κάτι το δυσάρεστον, μ' όσα πέταλα αλόγου κι' αν είναι φορτωμένος κανείς θά το πάθη.

Όμως ο κακός χωρίς να χάσει το σεβασμό του προς το «γούρι» που κρατά επάνω του, θά του σ' νέβαινε κάτι το χειρότερο.

Οι διάφοροι Λαοί

Στην Γερμανία υπάρχει το πρόληπτικόν έθιμον του «Μπλντ». Κατά την ημέραν της πρώτης του έτους το ποτό αυτό που μοιάζει με το πόντι όποιος δεν το πη, δεν θά πη ούτε μύρια κατά το διάστημα του έτους.

Οι Ρώσοι πίνουν τη βότκα και εύχονται μεταξύ των «Καλή Χρονιά κι' ώραίε γυναίκες». Είναι μία πρόληψις που σημαίνει πως αν δεν πούν βότκα δεν θά ερωτευθούν κατά το διάστημα του έτους και δεν θά πάνε καλά οι δουλειές τους.

Οι Ισπανοί αγοράζουν την πρωτοχρονιά έναν μικρόν ταύρο ή ένα κερατάκι ταύρου ή ακόμα καλύτερα τοποθετούν στην είσοδο του σπιτιού των δυο κέρατα τα όποια το προφυλάσσουν από κάθε κακό.

Όλα λοιπόν αυτά τα αντικείμενα που αγοράζομε αντί προσιτής τιμής, μās διασφαλίζουν την δόσιν εκείνην της φαντασίας που μās είναι άπαραίτητη για να ζήσουμε ήσυχοι από την μία χρονιά στην άλλη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Περών διήρει τους φίλους εις τρεις κατηγορίας λέγων:

—Υπάρχουν τριών ειδών φίλοι: Αυτοί που σās αγαπούν, αυτοί που δεν δίδουν πενήτεια για σās και τέλος οι φίλοι που σās μισούν, οι άσπονδοι φίλοι.

**

Ο Σαμφόρ έλεγε σε κάποιον φίλον του, άνθρωπον μεγάλης άξίας: «Γιατί έχουσθης και δεν έδωκες σημεία ζωής κατά την επανάστασιν; Ήτο ή καλύτερα ευκαιρία να άναδείχθης και όμως προ πάντων κατ' αυτήν την περίοδον εφημέρευες το «λάθε βίωσας» γιατί;»

—Διότι, απήντησεν εκείνος, από τριάντα έτών, έξετάζων τους ανθρώπους, τους βρήκα τόσο κακούς τον καθένα χωριστά, ώστε δεν ήτο δυνατόν να έλπισω τίποτε το καλόν απ' αυτούς λαμβανόμενος όμαδικώς.

ΕΦΥΓΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ...

Ο Λούτσιο χαμογέλασε: — Πές μου, Σύλβια γιατί έφυγες;

— Γιατί κανείς δεν μ' ένοιωσε εκεί κάτω. 'Η νέα ήταν συγκινημένη "Ετρεμαν τὰ χείλη της. Βρέθηκαν ύστερ' από δυό χρόνια, κάτω από ένα υπόστεγο όπου είχαν καταφύγει για να γλυτώσουν τη βροχή. Έβρεχε αδιάκοπα. — Για πές μου λοιπόν, Σύλβια τι σου συνέβη; — Τι θέλεις να σου πω: "Ίσως να μην μπορούσες να με καταλάβεις. Σήμερα είσαι τώρα δυό χρόνια στο Μιλάνο και θα ξέχασες τι γίνεται στην επαρχία. — Δεν σημαίνει αυτό Σύλβια, εγώ έζησα πολύ εκεί κάτω και καταλαβαίνω τις ιδιοτροπίες του κόσμου. 'Η Σύλβια τον έκτύπησε με άφοβη ανειδίκενη μέση της έμπιστοσύνης αλλά ντροπιάστηκε να μιλήσει. 'Ο Λούτσιο όμως κατάλαβε και την ρώτησε: — Καμιά... αγάπη; — Ναι, Λούτσιο... Και τόσα άλλα πραγματάκια. Σήμερα ξέρεις την

οικογένειά μου. Καλοί άνθρωποι οί γονείς μου, αλλά έχουν και πολύ περιορισμένες αντίληψεις. Δεν καταλαβαίνουν ποιά είναι ωραία και καλλιτεχνική. 'Ηθελαν να μάθω τη μουσική για να περνά τον καιρό μου, ενώ για μένα αυτό αποτελεί τη ζωή μου. — Όποτε, ο πατέρας σου δεν εκτιμά τα ταλέντα; — 'Ο πατέρας μου δεν βλέπει πέρα από τις βιτρίνες και τις συνταγές του. 'Ο Λούτσιο γέλασε και την πήρε από το χέρι. — Λοιπόν; — Μου φαινόταν πως πνιγόμουν μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον' αλλά μία μέρα ένοιωσα πως μπορούσα να ζήσω ελεύθερη και βουτηγμένη μέσα στον έρωτα. Πρό τριών ετών, σε μία γιορτή, γνώρισα έναν νέο. Μου διηγήθηκε τη ζωή του. — Τον γνώρισα κι' εγώ; — Ναι, πιστεύω... — Λοιπόν; — Γινόμαστε καλοί φίλοι. Μ' εκτιμούσε εξαιρετικά. "Υστερα... 'Ο ήλιος τώρα πρόβαλε στον ουρανό κι' η βροχή έσταμάτησε. 'Ο Λούτσιο την ρώτησε ξαφνικά: — Λοιπόν έφυγες μαζί του; 'Η Σύλβια σάπασε για μία στιγμή κι' ύστερα απάντησε με φωνή που μόλις άκουγότανε. — Ναι, γιατί μου έλεγε να ζήσουμε μαζί το όνειρο της αγάπης μας. 'Ο πατέρας μου ήθελε να με παντρεύσει μ' ένα πλούσιο χημέματι. Πέρασα ημέρες αγωνίας. — Και πως κατάφερες να διαλυθεί ο γάμος; — 'Ο πατέρας μου έβλεπε πως εγώ είχα τη σκέψη μου αλλού κι' έτσι... — Τότε, συγκατετέθη να παντρευτεί εκείνον π' αγαπούσες; — Όχι. Φύγαμε μαζί μ' αυτόν τον νέο. Μόνοι, τη νύχτα. Πόσο φοβόμουν. 'Αλλά αυτός μου δινε θάρρος. Μούλεγε πως μ' αγαπούσε κι' εγώ... τον έπαινε... — Και τώρα; — Τώρα είμαστε εδώ, εγώ κι' αυτός, σε μία μεγαλούπολη. Δεν μπορούμε άκοιμη να καταλάβουμε τι εκάναμε. — Φωχή, Σύλβια!..

— Άπλωσε το χέρι και σηκώνοντάς της το κεφάλι την κύτταξε στα μάτια. 'Ηταν βουρκωμένα. — Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό! Συγκινήθηκε κι' αυτός. — Κι' είσαι εύθυμη; — Ναι, Λούτσιο.

— Μπράβο. 'Αλλά σε μένα λείπει ακριβώς εκείνο που σ' βοηθάει: η αγάπη. Ζώ, αγωνίζομαι, πέτυχα στη δουλειά μου. 'Αλλά μερικές στιγμές μου φαίνεται πως υπάρχει μέσα μου κάποιο κενό. Κι' αναρωτιέμαι... 'Ίσως.

φυγε να την κυττάξει. — 'Ίσως ο έρωτας πέρασε από κοντά μου κι' εγώ δεν ήξερα να τον αποδεχτώ. Παλιές ιστορίες. Σάν τη δική σου, Σύλβια. 'Αλλά οί παλιές ιστορίες κλείνουν πάντα τους την αλήθεια. Σάπασε. — Πρέπει να φύγω, είπε για μία στιγμή ή Σύλβια. — Που μένεις; — Με συνοδεύεις; — Πήραν το δρόμο. 'Ο ήλιος κόντευε να δύσει. 'Ενοιωθε τον έαυτό του πολύ λυπημένο. Θυμήθηκε πως μία ημέρα αγαπούσε κι' αυτός την κοπέλλα εκείνη. Δεν της εξωμολόγηθηκε όμως το αίσθημά του φοβούμενος μήπως τον αναγκάσει να μείνει στην επαρχία. Και τώρα υπέφερε για το σφάλμά του. 'Ηταν όμως πολύ άργα. Γύρισε και κύτταξε τη Σύλβια. Την είδε ήρεμη. Στο πρόσωπό της ζωγραφιζόταν μία μεγάλη χαρά.

Προπάτησαν ακόμη, υπό την οδηγία της Σύλβιας όταν για μία στιγμή μπήκαν σ' έναν δρόμο... στο δρόμο που βρισκόταν το σπίτι του Λούτσιο.

Πράγμα άπιστευτο γι' αυτόν. Και τόσο τον εξέπληξε που δεν μπορούσε να προφέρει ούτε μία λέξη.

Προχώρησαν ακόμη ως που έφθασαν στον αριθμό 11, όπου ήταν το σπίτι του Λούτσιο κι' εκεί σταμάτησαν. 'Υστερα τον κύτταξε στα μάτια και του είπε με γλυκιά φωνή. — Φθάσαμε... — Μά... πως; 'Εδώ κάθεται κι' εσύ; — 'Εδώ κατοικεί... «εκείνος». 'Ο Λούτσιο χλόμιασε: — Εκείνος; Ποιός; — Εκείνος; ο Λούτσιο!

Και του χαμογέλασε σαν να θέλε να του μεταδώσει όλη τη φωτεινή χαρά που ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της. — Μά τότε για μένα... για μένα εγκατέλειψες το σπίτι σου; — 'Η Σύλβια δεν απάντησε άμέσως. Μία κοκκινάδα της φλόγισε τα μάγουλα και τα χείλη. Σάστισε ζάπο την ίδια της τόλμη.

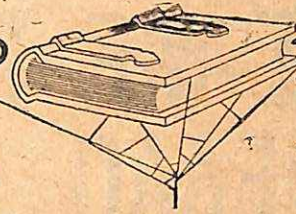
Δεν μπορούσε όμως να καταλάβει πως είχε τολμήσει. Κατέβασε το κεφάλι κι' άρχισε να τρέμει. — 'Αλλ' ο Λούτσιο, για μία στιγμή την πήρε από τη μέση, την έσφιξε στην αγκαλιά του δυνατά και κυττάζοντάς της στα μάτια, μην ξεροντάς ακόμη αν έπρεπε να πιστέψει σ' αυτήν την απρόοπτη ευτυχία. Τη στιγμή όμως εκείνη ή Σύλβια του είπε: — Ναι, έφυγα για σένα. Πάντοτε σ' αγαπήσα και σε θεωρούσα δικό μου. Πάντα. Και δεν το ήξερες. 'Εγώ όμως ήμουν βέβαιη. 'Ημουν βέβαιη πως θα σε ξαναβρίσκα...

— Δικό σου; — Ναι... δικό μου! Για πρώτη φορά έμιζαν τα χείλη τους κι' ένοιωσαν μέσα τους το άπειρόριστο μεγαλείο της αγάπης τους.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο κόμης Καστιλιόνε, σύζυγος της περιφήμου διά την καλλονή της 'Ιταλίδος Βιργινίας 'Ολντοίνι, ήτις υπήρξεν έρωμένη του Ναπολέοντος του Γ', έλεγε φιλοσοφικώτατα, υπερηφανευόμενος συγχρόνως διότι ήτο σύζυγος της ωραιότερας γυναίκας του κόσμου; — 'Εγώ είμαι υπόδειγμα συζύγου: δεν άκούω, ούτε βλέπω ποτέ τίποτα.

— 'Ο Τσάμπερλαιν πατήρ, όμιλών μίαν ημέραν στην Βουλή των Κοινοτήτων περί του Γλάδστοντος, είπε: — Οί μεγάλοι άνδρες είναι όπως τὰ όρη. Τό μεγαλείον των φαίνεται μόνον όταν τους βλέπομεν από μακράν.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ

Απ' όλους τους προηγκιανούς τροβαδούρους ο καλύτερος ήταν ο Γκιγιώμ ντε Καμπεσάν. 'Η φήμη του ήταν μεγάλη κι' οί ευγενείς τον έπαιρναν στους πύργους τους και τον φιλοξενούσαν για να τους διασκεδάσει με τὸ γλυκό του τραγούδι.

Μία μέρα γνωρίστηκε με την ωραία Μαρία Ντινταρώ την κόρη του πρίγκηπος Μέλτραν. 'Η όμορφιά της τον έσχαίνευσε. Και συνέθεσε γι' αυτήν τὰ ωραιότερα τραγούδια του, που κάθε βράδυ της τὰ έτραγουδούσε στον κήπο του πύργου της.

'Η ωραία πριγκηποπούλα αγάπησε τον τραγουδιστή. Μά κείνος δεν μπορούσε να μείνει κοντά της. 'Όπως όλοι οί ποιηταί, έτσι κι' αυτός, ήθελε να γυρίσει ελεύθερος, σαν τὸ πουλί τὸ άμέριμνο.

'Η Μαρία λυπήθηκε πολύ όταν άκουσε από τὸ στόμα του πως δεν ήθελε να μείνει γιὰ πάντα κοντά της. Κι' έπειδή τον αγαπούσε και καταλάβαινε πως δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτόν, πήγε σε κάποιο μάγο και πήρε ένα φίλτρο για να τον κάνει να μην μπορεί να φύγει από κοντά της. 'Αλλ' όταν εκείνος ήπιε τὸ νερό, όπου τοίχειζε ρίξει τὸ φίλτρο χλώμιασε, άρχισε να γελάει σαν τρελός και να δαγκάνει τὰ χείλη του. Κι' ύστερα έπεσε κατά γης και σφάδαζε. 'Ο μάγος είχε κάνει λάθος στο φάρμάκο του...

Όταν ο τροβαδούρος έγινε καλά, χάρης στις φροντίδες ενός φίλου του γιατρού κι' έμαθε πως ή Μαρία ήταν ή αίτια του κακού που έπαθε, την έμισε κι' έφυγε από εκείνη τη πολιτεία χωρίς καν να ζητήσει να την ιδεί για τελευταία φορά, με την απόφαση να μην έρωτευη ποτέ πια στη ζωή του. 'Αλλά, άργότερα, στον τόπο που πήγε, μόλις αντίκρισε την 'Ελβίρα Καρμπονέλ, ένοιωσε γι' αυτήν έναν φλογερὸν έρωτα. 'Η 'Ελβίρα ήταν ή όμορφότερη κι' ή πιο έξυπνη γυναίκα της πολιτείας εκείνης, αλλά ήταν σύζυγος του Ραυμόνδου ντε Σεγιάν, που ήταν φοβερός κι' άκαρδος, σωστό τέρας μ' ανθρώπινη μορφή.

'Ο Ραυμόνδος υποψιάστηκε τις συχνές επισκέψεις του τροβαδούρου στο σπίτι του. Δεν μπορούσε όμως να καταλάβει πως ή καρδιά μιας γυναίκας διψάει γιὰ γλυκά κι' έρωτικά τραγούδια, κι' είπε στην 'Ελβίρα να πάψει να τον βλέπει. Μά εκείνη τὸν απάντησε πως ο τροβαδούρος γλυκάνει την ώρα της. 'Ο Ραυμόνδος δεν έμειλε άλλ' από εκείνη τη στιγμή πήρε την απόφαση να εκδικηθῇ τὸν άνθρωπο που ξεπλάνεψε τη γυναίκα του.

— 'Ενα ωραίο πρωί, ο Γκιγιώμ περπατούσε μονάχος στο δάσος κοντά στον πύργο του ντε Σεγιάν κι' ή καρδιά του πλημμύριζε από έρωτα γιὰ την 'Ελβίρα... Κόματα μελωδίας ήσαν χυμένα στην καρδιά του, έτοιμα να μεταβληθούν σε θεία τραγούδια που θα την έκαναν να μισοκλείνει τὰ μάτια από ευχαρίστηση. Σαφινά ένας ψηλός, όπλασμένος άνδρας ξεπρόβαλε πίσω από ένα δένδρο. 'Ο Γκιγιώμ τὸν άνεγνώρισε και σταμάτησε. 'Ηταν ο Ραυμόνδος ντε Σεγιάν.

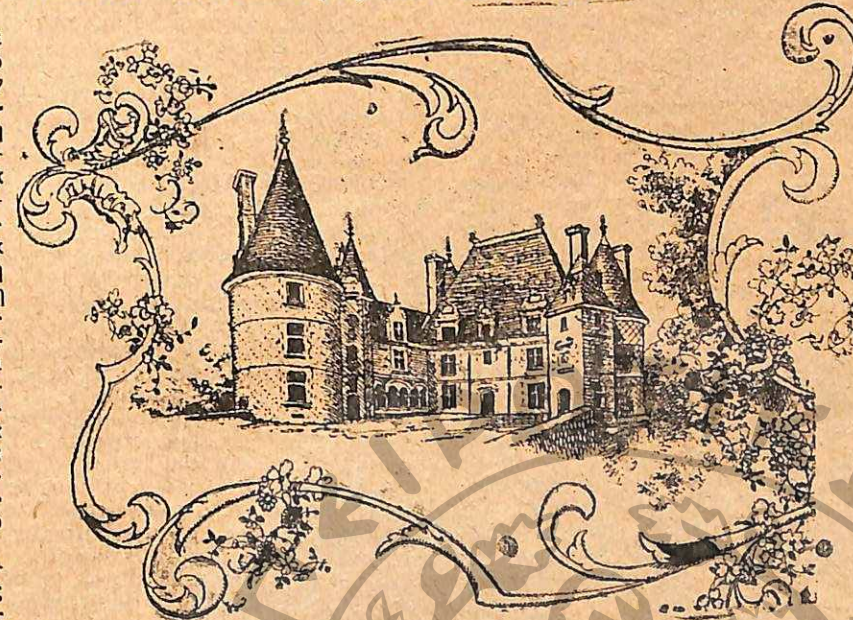
Χωρίς να ξέρη ότι εκείνος ήθελε εκεί με τὸν σκοπό να τὸν σκοτώσει, τὸν έχαίρεται.

— Κάνε την προσευχή σου! βρυχήθηκε ο Ραυμόνδος εις άπάντησιν.

Δεν κατάλαβε στην αρχή τι ήθελε να ειπῇ, ούτε και πέ- ρασε από τὸν νοῦ του ή σκέψις πως εκείνος ήξερε τις σχέσεις του με τη γυναίκα του.

Τὰ χαρακτηριστικά όμως τὸν Ραυμόνδου είχαν παρα- μορφωθῇ από τὸ μίσος και τὴν όργη που ένοιωθε μέσα του. Τὰ χείλη του τρέμανε νευρικά και τὰ μάτια του πετούσαν άγριες λάμψεις.

— Όλα τὰ ξέρω! βρυχήθηκε. 'Εσύ κι' ή γυναίκα μου ά- γαπίσαστε από τὴν πρώτη μέρα που συναντηθήκατε. Δεν πρέπει να ζήσης ύστερα απ' αυτό που μου κανες!.. 'Ετοιμά- σου λοιπόν να πεθάνης!

— 'Αφ' ους τουλάχισ- στον ήσυχη την 'Ελβίρα! ψιθύρισε ο Γκιγιώμ.

— 'Εχω βρῇ τὸν τρόπο να τὴν εκδικηθῶ κι' αὐτὴν! ξεφώνησε ο Ραυ- μόνδος.

Τράβηξε τὸ σπαθί του και πρὶν προφθάσει ο δυ- στυχής να υπερασπισθῇ τὸν εαυτό του, τὸν πέρα- σε με τὸ σπαθί τὴν καρδιά.

'Ο ωραίος τραγουδι- στής ήταν νεκρός. 'Ο Ρ. υμόνδος έβγαλε από τὴν ζώνη ένα μαχαίρι: τοκούσε τὸ κεφάλι, και τούβαλε τὴν καρδιά. Τὴν έτύληξε σ' ένα πανί κι' ύστερα χάθηκε πίσω από τὰ δένδρα.

Τὸ ίδιο βράδυ στο τραπέζι, ή 'Ελβίρα φα- νόταν άνησυχη και τα- ραγμένη γιὰ τὸ δόκλρηρη

τὴν ημέρα δεν είχε εἶδει τὸν Γκιγιώμ κι' ούτε τὸν άκουσε να τραγουδά. Τι να τὸ συνέβαινε άραγε; 'Ηθελε να ρω- τήσῃ τὸν άνδρα της αλλά δεν ετόλμησε, κι' εξακολούθησε να τρώει άνόμερα από ένα πιάτο, γεμάτο μικρά κομμάτια κρέας. Τὸ φαγητὸ αὐτὸ εἰχεμιά παράξενη γεύση αλλάδεν έ- δωσε σημασία σ' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια. Σκεφτότανε διαρκῶς τὸν Γκιγιώμ, και τέλος ρώτησε τὸν άνδρα της. — Μά γιατί δεν φάνηκε σήμερα ο Γκιγιώμ; — 'Ο Ραυμόνδος γέλασε άγρια και άποκρίθηκε: — Γιατί άνησυχῇς άφ' ου άγαπημένος σου είναι εδώ! — 'Εδώ; έφώναξε ή 'Ελβίρα. Μά πὸν βρίσκειται; — Νάτος! Είναι μέσα στο πιάτο σου! 'Εχεις φάει μά- λιστα τὴ μισή καρδιά του! Νά τὸ κεφάλι του!

Κοι άπαίσιος στὴν όψη σήκωσε ένα μικρὸ δέμα που τὸ- ειχε κρύψει κάτω από τὸ τραπέζι, τὸ ξετύλιξε κι' έδειξε στὴν 'Ελβίρα τὸ κεφάλι τὸν ωραίου τραγουδιστοῦ... 'Η 'Ελβίρα έβγαλε ένα σπαρτακτὸ ξεφωνητὸ τρόμου και πόνου και σωριάστηκε χάμω άναίσθητη.

Όταν συνήλθε, δήλωσε πως άπεφάσισε να μην φάῃ πια τίποτε γιὰ να μην χάσει τὴν γεύση της καρδιάς τὸν άγαπη- μένου της... Μάταια τὴν παρεκάλεσαν οί συγγενείς της ν' αλλάξει γνώμη. 'Εκείνη έμεινε άκλόνητη στὴν απόφασή της και δσο περνούσαν οί ημέρες, τόσο ή θλίψη τὴν έφθειρε και τὰ μάτια της τὰ δόλωμαυα και φωτεινά βαθούλωναν στίς κόρες τους. Καί μία νευρική χλωμάδα έαπλωνόταν στο πρόσωπό της, κατὰ τὰ χαράματα της δωδεκάτης ήμέρας, εξαντλημένη από τὴν ασιτία, ξεψύχησε, ενώ τ' άναίμικα της χείλη σιγοψιθύριζαν ένα τραγούδι που τὴς είχε μάθει ο άγαπημένος της τροβαδούρος.

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

● πολυκατομιμυριοῦχος Κέσελμπαχ, πού ζητοῦσε νά βρῇ κάποιον Πέτρον δούκα, γιά νά ἐφαρμόσῃ τό σχέδιο πού θά τόν ἔκανε ἐνδοξό, βρέθηκε σκοτωμένος στό ξενοδοχεῖο Παλλάς καί δίπλα σ' αὐτό πτώμα του ἡ κόρτα τοῦ Λουπέν. Ὁ διευθυντής τῆς ἀστυνομίας Λενορμάν πού δέν ἐπίστευε ὅτι τόν φόνου τόν ἔκανε ὁ Λουπέν, ἄρχισε τίς ἀνακρίσεις. Βρέθηκε μιά ταμπακέρα μέ τὰ στοιχεῖα Λ. Μ. καί αὐτό τρόμαξε τόν Κάρλο, τόν γραμματικό τοῦ Κέσελμπαχ. Ἀλλά βρέθηκε καί αὐτός σκοτωμένος, καί ἕνας ὑπηρέτης. Σέ μιά ἀκρὴ ἀνεκάλυψαν καί τὴν ἀνδρική ρούχα, ἕνα μαῦρο καπέλλο καί τὸ στυλέτο μέ τὸ ὁποῖο εἶχαν σκοτωθῇ τὰ τρία θύματα. Τὸ ἴδιο βράδυ γύρισε καί ἡ Δολορὲς Κέσελμπαχ, ἡ ὁποία συντετριμμένη ἀπὸ τὴ δεινὴ συμφορὰ, ἀπεσύρθη σὲ μιά βίλλα, κατὰ σύστασιν τοῦ πρίγκηπος Σερνίν—τοῦ Λουπέν—ὁ ὁποῖος διωργάνωσε μιά ψευδοκρίση ἐπὶ τῆς ἐναντίον τῆς καί τὴν ἔσωσε. Ἐκεῖ ἔμεινε καί ἡ τροφὸς τοῦ Λουπέν ἡ Φραντσεσκα μέ τὴν νεαράν Εὐδοκία, τὴν προστατευομένην τοῦ Λουπέν ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ὁ Πέτρος ὁ Δούξ ἐπέθανε, ἔβγαλε νὰ γινῇ ἀντὶ τῆς Εὐδοκίας. Μιά μέρα ὁ Λενορμάν ἔμαθε ὅτι ὁ Παίρμπαρν—ἕνας ὑπόπτος πού ἦταν σ' αὐτὴν τὴν ἡμέρα τοῦ φόνου—ἀπῆγαγε τὴν Εὐδοκίαν, ἔτρεξε καί τὴν ἔσωσε, καί γύρισε σ' αὐτὴν γράφει τὸν ὅπου τὸν περιμένει ἡ Κέσελμπαχ καί ὅπου τοῦ πῆγαν τὸν Στάινβεγκ, τὸν γέγοντα πού εἶχε ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν σ' αὐτὴν Κέσελμπαχ. Ἀλλ' ὅταν καί αὐτὸς εἶδε τὴν ταμπακέρα μέ τὰ γράμματα Λ. Μ. ἐτρόμαξε. Τὸν ἄρπαξαν ὅμως καί αὐτὸν καί ὁ Λενορμάν πού ὑποπτεύθη ὅτι τὸν εἶχε πάρει ὁ Παίρμπαρν μέ μιά καμαριέρα τῆς Δολορὲς, πῆγε νὰ ψάξῃ σ' αὐτὸν κῆπό τῆς. Ἀλλ' ἐκεῖ τὸν ἐπίασαν καί αὐτὸν καί τὸν Γκουρὲλ καί τοὺς ἔρριξαν σ' αὐτὴν Σηκουάνα. Ὁ Σερνίν ἐπέσπερθε τὴν Φραγκίσκαν καί τῆς ἐξήγησε πληροφορίες γιά ὅτι εἶχε γίνῃ ἐκεῖ κατὰ τὴν ἀπουσία του. Ἐκεῖ τὸν συνήντησε ὁ Ἀλτενχάιμ καί τὸν ἐπροσέκαλε σ' αὐτὴν τοῦ. Ὁ Σερνίν ἐπῆγε καί αὐτὸς τοῦ πρότεινε νὰ συνεργασθοῦν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Μονομαχία μέχρι θανάτου, ἐννοεῖς; Ἡ μαχαιρία εἶνε ἕνα μέσον πού τὸ περιφρονεῖς, ἀλλ' ἂν τὴν δεχθῇς, Λουπέν, ἐδῶ, σ' αὐτὸ λαρύγγι;

—Ἀ, χά, αὐτὸ λοιπὸν καταθέτεις ὡς κεφάλαιον;
—Ὅχι, δέν ἀγαπῶ πολὺ τὸ αἷμα... Κῦτταξε τίς γροθίες μου. Χτυπῶ ἐγὼ καί πέφτουν, ξέρω δικὰ μου χτυπήματα. Ὁ ἄλλος ὅμως σκοτώνει. Θυμᾶσαι; Μιά μικροῦτσικη πληγὴ σ' αὐτὸν λαίμα... Ἀ, ἐκεῖνος, Λουπέν! Ἀπὸ ἐκεῖνον φυλάξου... Εἶνε τρομερὸς καί ἀμείλικτος ἐκεῖνος. Τίποτε δέν τὸν κρατάει.

Ἐπρόφερε τίς λέξεις αὐτὲς μέ χαμηλὴ φωνὴ καί μέ τέτοιαν συγκίνησιν, ὥστε ὁ Σερνίν ἐφρικίασεν εἰς τὴν ἐνθουσιασμὸν τοῦ τρομεροῦ ἀγνώστου.

—Βαρώνε, ἐπιθύρισε, θά ἔλεγε κανεὶς ὅτι φοβάσαι τὸν συνένοχό σου.

—Φοβάμαι γιά τοὺς ἄλλους! Γιά κείνους πού μᾶς φράζουν τὸ δρόμο. Γιά σένα, Λουπέν. Δέξου εἰδεμὴ εἶσαι χαμένος. Ἀν χρειασθῇ θά δρᾷς καὶ ἐγώ. Εἴμαστε κοντά, καὶ ὁ δὲν μένει, σοὺ λέω δέξου.

Ἐχειρονομῶσε μέ βιαστικότητα, ἦταν ἀγριεμένος, φαινόταν ὅτι ἦταν ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ. Ὁ Σερνίν σήκωσε τοὺς ὄμους.

—Θεέ μου, πῶς πεινάω! εἶπε μέ χασμουρητό. Τί ἀργὰ πού τρῶτε!

Ὁ ἀρχιμάγειρος εἰδοποίησε ὅτι τὸ τραπέζι ἦτο ἔτοιμον

Εἰς τὸ κατῳφλι τῆς πόρτας, ὁ Ἀλτενχάιμ, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι ἦταν μπροστά ὁ ὑπηρετής, τοῦ εἶπε:

—Δέξου, Σερνίν. Ἡ στιγμή εἶνε σοβαρὴ δέξου, εἶνε τὸ καλύτερο.

—Χαβιάρι! ἀνεφώνησε ὁ Σερνίν. Ὡραία! Δέν ἐλησμονήσας ὅτι πρόκειται νὰ φιλοξενήσῃ ἕνα Ρῶσσον πρίγκηπα.

Ἐκάθισαν εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ σκύλλος τοῦ βαρῶνος, ὁ Σείριε, ἐπῆρε θέσιν κοντά τους. Ἐτρώγαν μέ ὄρεξιν, ὁ Λουπέν διηγέθη πῶς ἐπῆρε ἀρὰσημον ἀπὸ τὸν Τσάρον γιόμια ἐπίθεσιν, πού ὁ ἴδιος παρεσκεύασε, ἔπειτα πολλὰ ἄλλα ἀνέκδοτα, φάρ-

σες θαυμάσιες. Ἀνέφερε τὰ διασημότερα ὀνόματα δλων τῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης, ὀνόματα μεγιστάνων μέ τοὺς ὁποῖους συνεδέετο. Ἦσαν κρασι ἐκλεκτό, ἔκαμαν λογοπαίγνια, συνηγωνίσθησαν ποῖος θά δειλῇ πνεῦμα.

—Ὡραῖο αὐτὸ τὸ κρασί, βαρῶνε. Μά αὐτὸ τὸ πατέ ντὲ φουά εἶνε ἀληθινὸν εὖρημα. Τὰ συγχαρητήριά μου, βαρῶνε, ὁ μάγειρός σου εἶνε πρώτης τάξεως.

—Εἶνε μαγεύρισα. Ἀλλὰ δοκίμασατε λοιπὸν αὐτὸ τὸ παγωτὸ κακάο καί ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας εἰς τὰ μπισκούϊ πού τὸ συνοδεύουν. Θαυμάσια!

Ὁ πρίγκηψ ἐσερβυρίσθη.

—Ὡραία σχήματα! εἶπε. Ἀν εἶνε ἐπίσης ὠραία καί σ' αὐτὴν γεῦσι. Σείριε, θά τ' ἀγαπᾷς, βέλαια...

Ὁ σκύλλος τὸ κατέπιε διὰ μίας. Ἐμεινε γιά μερικὲς στιγμὲς ὀκλήτος σάν ν' ἀπελιώθη, ἔπειτα δὲ ξαφνικὰ στριφογύρισε περίεργα καί ἔπεσε κεραυνόπληκτος.

Ὁ Σερνίν ἐτινάχθηκε πρὸς τὰ ὀπίσω γιά νὰ μὴ τὸν πιάσῃ προδοτικὰ κανένας ὑπηρετής. Καὶ ἐφώνασε γελώντας.

—Σὲ συμβουλεύω, βαρῶνε, κάθε φορὰ πού πρόκειται νὰ δολοφονήσῃ κανένας φίλο σου, νὰ φροντίζῃς ὥστε ἡ φωνή σου νὰ εἶνε ἡρεμὴ καί τὰ χέρια σου νὰ μὴν τρέμουν. Διαφορετικὰ γίνεσαι ὑπόπτος. Ἐγὼ ὅμως ἐνόμιζα ὅτι δέν σ' ἀρέσει ἡ δολοφονία, πῶς;

—Μὲ τὸ μαχαίρι καί! εἶπεν ὁ Ἀλτενχάιμ χωρὶς νὰ ταρροχθῇ. Ἀλλ' εἶχα πάντοτε τὴν ἐπιθυμίαν κάποιον νὰ δηλητηριάσῃ. Ἦθελα νὰ ἴδω τὴν ἐντύπωσιν κάνει οὗτὸ τὸ μέσο.

Μὲ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιστευτικὸν ὁ πρίγκηψ τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις τί θά γινώτανε ἂν οἱ φίλοι μου δέν μ' ἔβλεπαν νὰ γυρίσω σ' αὐτοὺς καί μισή; Ἡ διέθυσιν τῆς ἀστυνομίας θά ἤξερε ἀκριβῶς τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ, ὥστε ὁ βαρῶνος Ἀλτενχάιμ νὰ βρισκόταν σ' αὐτὴν φυλακὴν πρὶν δύσιν ὁ ἥλιος.

—Μπα! Ἀπὸ τὴ φυλακὴν δραπέτευσε κανεὶς. Ἐνῶ δέν ξαναγυρίζῃ ποτε ἀπ' ἐκεῖ πού θά σ' ἔστειλαν.

—Βέλαια. Ἀλλ' ἐν πρώτοις ἔπρεπε νὰ μὲ στείλῃς καί αὐτὸ δέν εἶνε καί τόσο εὐκόλο.

—Ἐφτανε μιά μπουκιά ἀπ' αὐτὰ τὰ μπισκούϊ.

—Εἶσαι βέλαιος; Φαίνεται πῶς δέν εἶσαι ἀξιὸς ἀκόμη νὰ φορέσῃς τὴν τῆβενον Μεγάλου Διδασκάλου τῆς Τυχοδικτικῆς καί ὀρισμένως δέν θά τὴν ἀποκτήσῃς ποτε ἀφοῦ μοὶ στήνεις τόσο παιδίστικες παγίδες. Γιά νὰ εἶνε κανεὶς ἀξιὸς νὰ ζῇσιν τὴν ζωὴν μας, πρέπει νὰ μὴν μπόρῃ νὰ τὸν δηλητηριάσῃ ὁ κάθε κατεργαράκος. «Ψυχὴ παράτολμος εἰς σῶμα ἀπρόσβλητον», νὰ τὸ ἐμβλημα μου. Ἐξήσας τὸν βασιλέα Μιθριδάτην; Ἐλα λοιπὸν νὰ σοὺ δείξω τὰ προτερήματά μου... Στὸ τραπέζι πάλι.

Ἐπῆρε ἕνα μπισκούϊ, τὸ ἔκοψε σ' αὐτὸ καί προσέφερε τὸ μισὸ εἰς τὸν βαρῶνον, ὁ ὁποῖος ὀπισθοχώρησε μέ φρίκην.

—Ἀνάξιε! εἶπεν ὁ Σερνίν.

Καί ὑπὸ τὰ κατὰπληκα βλέμματα τοῦ βαρῶνου ἔφαγε τὸ ἕνα καί τὸ ἄλλο ἥμισυ τοῦ γλυκύματός ἡσυχᾶ, σάν νὰ ἔτρωγεν ἕνα ὀρεκτικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δέν ἤθελε νὰ χάσῃ οὔτε ψιχουλό.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ πρίγκηψ Σερνίν ἐπροσέκαλε τὸν βαρῶνον καὶ ἐφαγαν μέ ἐπίσημα πρῶτα. Ἐπίσης καί τὴν Ἀλτενχάιμ καί τὴν Εὐδοκίαν ἦσαν μαζεμένον, σάν νὰ μπόρουν νὰ κάνῃ ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλον. Διεσκέδαζαν, ἔπιναν, ἐγελούσαν μαζί, ἀλλὰ πρᾶγματι κατεσκόπευεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἐχθροὶ θανάσιμοι πού τοὺς ἐχώριζε μίσος ἐπερίμεναν τὴν κατάλληλὴν στιγμή ὁ Ἀλτενχάιμ γιά νὰ συντρίψῃ τὸν Σερνίν, ὁ Σερνίν δὲ νὰ σφενδονίσῃ τὸν Ἀλτενχάιμ εἰς τὸ βάραθρον πού τοῦ ἔσκαβε ὁ ἴδιος.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἐγνώριζαν καί οἱ δύο ὅτι δέν θά ἀργοῦσε ἡ λύσις τοῦ δράματος, τοῦ γεμάτου πάθους καί τοῦ ὁποῖου ὁ Σερνίν ἐρροφούσε ἀπληστὰ τὴν ἀλλοκοτή καί γοργὴν ἐξέλιξιν.

Νὰ γνωρίζῃ τὸ ἀντίπαλόν του καί νὰ ζῇ δίπλα του, νὰ ξέρῃ ὅτι εἰς τὸ πῶς μικρὸ λάθος, εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀπρονοησίαν παραμόνευε ὁ θάνατος ἀσφαλῆς, ἀμείλικτος, θηριώδης! Τὴν ἀπόλαυσιν!

Μία ἡμέρα εἰς τὴν λέσχην τῆς οδοῦ Καμπών, τῆς ὁποίας καί ὁ Ἀλτενχάιμ ἦτο μέλος, κατὰ τὸ σουρουπῶμα περπατοῦσαν γύρω σὲ μιά φυτεία, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἕνας τοῖχος μέ μιά μικρὴ πόρτα.

Ἐξάφνα, ἐνῶ ὁ Ἀλτενχάιμ ὠμιλοῦσε, ὁ Σερνίν ἀντελήφθη ὅτι ἡ φωνὴ του γινόταν κάπως ἀσταθῆς, σχεδὸν τρεμουλιασθῆ. Τὸν ἐκύτταξε μέ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του. Τὸ χέρι τοῦ Ἀλτενχάιμ ἦτο βυθισμένον σ' αὐτὴν τὴν τσέπην τοῦ σακακιοῦ του καί ὁ Σερνίν ἐνόησεν ἀπὸ τὰς πτυχᾶς πού ἔκαμνε τὸ ὕφασμα, ὅτι τὸ χέρι ἐκεῖνο ἐφίγγε διστακτικὰ καί ἀναποφασίστα τὴν λαβὴν ἐνὸς μαχαίριου.

Στιγμὴ κρίσιμη. Θά κτυποῦσε τάχα; Τί θά ὑπερίσχυε; Τὸ ἐνοτικὸν τοῦ φόβου καί τῆς ἀτολμίας, ἢ ἡ ἀσυναίσθητη θέλησις πού τὸν ἐσπρωχνε νὰ σκοτώσῃ;

Ὁ Σερνίν μέ τὰ χέρια πίσω, τὸν ἐκύτταζε φρίττων ἀπὸ ἀγωνίας, ἀλλὰ καί ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ὁ βαρῶνος δέν ἔλεγε τίποτε καί μέσα εἰς τὴν ἀπόλυτην σιγὴν περπατοῦσαν ὁ ἕνας δίπλα σ' αὐτὸν ἄλλον.

—Κτύπα, λοιπὸν! ἀνεφώνησεν ἔξαφνα ὁ πρίγκηψ ἐκνευρισμένος.

Ἐίχε σταματήσει καί εἶχε στραφῇ πρὸς αὐτόν.

—Κτύπα λοιπὸν, τώρα ἢ ποτε πιά! ἐπανελάβε. Κανεὶς δέν σέ βλέπει. Τὸ σκάζεις ἀπ' αὐτὸ τὸ πορτάκι, τοῦ ὁποῖου τὸ κλειδί βρίσκεται κατὰ τὴν κρεμασμένην σ' αὐτὸ τοῖχο καί... ἀντὶ τοῦ βαρῶνε. Ἀθέατος καί ἀγνωστος. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ εἶνε προσχεδιασμένα. Σὺ μ' ἔφερες ἐδῶ. Καί διατάξεις;

Τὸν ἐκύτταζε κατὰματα. Ἐκεῖνος ἦτο κατακίτρινος, φαίνωταν ἀτολμος καί ἄβουλος.

—Βρεγμένη κόττα! ἐπανελάβε ὁ Σερνίν. Δέν θά κατορθώσῃς τίποτε ποτε σοῦ. Ἐλῆες νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν; Μὲ φοβάσαι; δέν ξέρεις τί μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῇ δταν εἶσαι ἀπεναντί μου. Εἶσαι μπροστά μου μηδὲν καί...

Δέν ἐπρόλαβε νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν του καί ἀισθάνθη τὸν ἑαυτὸν του νὰ συλλαμβάνεται. Κάποιος πού κρυβότανε πίσω ἀπὸ τὸν μισογκρεμισμένον τοῖχο, κοντὰ εἰς τὴν μικρὴν πόρταν, τὸν εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ τὸ κεφάλι. Εἶδε ἕνα χέρι νὰ ὑψώνεται ὀπλισμένον μέ μαχαίρι, τοῦ ὁποῖου ἡ λάμα ἔλαμπε.

Τὸ χέρι ἐκεῖνο κατεβιάσθη μέ τοχυτῆτα ἀστραπῆς, ἡ αἰχμὴ τοῦ μαχαίριου τὸν ἐκτύπησεν σ' αὐτὸν λαίμα, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν καρωτίδα. Ἡ αἰχμὴ ἔσπασε.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ἀλτενχάιμ ἐπήδησε καί ἔπᾶν του νὰ τὸν ἀποτελέσῃ καί ἐκυλίσθησαν χάμω μαζί. Ἀλλὰ τριάντα δευτερόλεπτα. Παρ' ὅλη τὴ δύναμιν καί τὴν παλαιότητα τοῦ δυνάστη, ὁ Ἀλτενχάιμ ὑπεχώρησε σχεδὸν ἀμέσως, ἀφήνοντας κραυγὴν πόνου.

Ὁ Σερνίν ἐσηκώθη καί ἔτρεξε πρὸς τὴν μικρὴν πόρταν πού εἶχε κλεισθῇ πίσω ἀπὸ μίαν σκοτεινὴν σιλουέτταν. Πολὺ ἀργά. Ἀκουσε τὸν κρότον τοῦ κλειδιοῦ μέσα σ' αὐτὴν κλειδαριὰ, ἀλλ' ὅμως δέν κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ.

—Ἀ, κακοῦργε! ἐφώνασε. Ἡ ἡμέρα πού θά σέ πιάσω σ' αὐτὰ χέρια μου, θά εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ μεγαλυτέρου ἐγκλήματός μου.

Ἐγύρισε, ἔσκυψε καί ἐμάζεψε τὰ κομμάτια τοῦ μαχαίριου, πού εἶχε κομματισθῇ καθὼς τὸν ἐκτύπησε. Ὁ Ἀλτενχάιμ ἄρχισε νὰ κινῆται. Τοῦ εἶπε:

—Λοιπὸν, βαρῶνε, εἶσαι καλύτερος; Δέν τὸ ἤξερες αὐτὸ τὸ κτύπημα; Εἶνε ἀλάνθαστο. Ἐνῶ ἡ μαχαίριά; Πφφ!

Ἀρκεῖ ἕνα περιλαίμιον ἀτσάλειν, ὅπως τὸ δικό μου, γιά νὰ περιφρονῇς δλον τὸν κόσμον καί πρὸ πάντων τὸν ἀστέιν σου σύντροφο, γιὰ τὴν χτυπᾷ πάντοτε σ' αὐτὸν λαίμα, κάτω ἀπὸ τὴν καρωτίδα, μέ λεπτὸ μαχαίρι, ὁ θηριώδης ἡλίθιος! Κῦτταξε τὸ ἀγαπημένον του ὄπλο... Πίχουλα! Ἐμπρός, σήκω τώρα. Σὲ προσκαλῶ σὲ γεῦμα...

Τὸν ἐβῆλῃσε καί ἐσηκώθη. Ἐπῆγε εἰς τὰς αἰθούσας τῆς λέσχης καί ἐκράτησε τραπεζὶ γιά δύο άτομα. Ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς ἕνα διβάνι καί ἐπερίμενε τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, σκεπτόμενος:

—Προφανῶς τὸ παιγνίδι εἶνε διασκεδαστικώτατο, ἀλλὰ γίνεται ἐπικίνδυνον. Πρέπει νὰ τελειώσω. Διαφορετικὰ, αὐτὰ τὰ ἀγρίμια θά μὲ στείλουν σ' αὐτὴν παράδεισόν πού γρηγορώτερα ἀπὸ δ, τι θέλω. Καί τὸ ἐκνευριστικώτερον εἶνε ὅτι δέν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε ἐναντίον του πρὸ τοῦ νὰ βρῶ τὸν γέρο Στάινβεγκ, τὸν μόνον πού ἔχει ἀξία καί χάριν τῶν ἀνευρέσεως τοῦ ὁποῖου, χάνω τίς ὥρες μου μέ τὸ βαρῶνον. Τὴν διάβολο νὰ τὸν ἔκανε; Ὁ Ἀλτενχάιμ χωρὶς ἄλλο τὸν βλέπει κάθε ἡμέρα καί κάνει δ, τι μπορεῖ γιά νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὸ μυστικόν. Τοῦ ὅμως τὸν ἔχει τρυπώσει; Στὸ σπῆτι φίλων του ἢ σ' αὐτὸ δικό του, ἀριθμὸς 29 τῆς βίλλας Ντυπόν;

Ἐσκέφθη ὥρα πολὺ. Κατόπιν ἀναψα ἕνα σιγαρέττο, ἀλλὰ τὸ πέταξε ἀμέσως. Αὐτὸ θά ἦτο ἀσφαλῶς σύνθημα, γιὰ τὴν δύο νέοι ἐπλησίασαν καί ἐκάθισαν δίπλα του, προσποιούμενοι ὅτι δέν τὸν ἐγνώριζαν. Ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Ντυντεβίλ, ντυμένοι σάν ἄνθρωποι τοῦ καλοῦ κόσμου.

—Πάρτε ἐξ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας, τοὺς εἶπε ὁ πρίγκηψ καί πηγαίνετε εἰς τὸν ἀριθμὸν 29 τῆς βίλλας Ντυπόν. Μη-

τε, ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου. Δέν εἶσθε πράκτορες τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας; Λοιπὸν κάντε κατ' οἶκον ἐρευνά, εἰτε ἔχετε τὸ δικαίωμα, εἰτε ὄχι, δέστε ἐν ἀνάγκῃ τοὺς ὑπηρετὰς πού εἶνε τέσσαρες.

—Ἀν γυρίσῃ ὁ Ἀλτενχάιμ; —Δέν θά γυρίσῃ πρὸ τῶν δέκα. Αὐτὸ τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ.

Ἐχέτε λοιπὸν σ' αὐτὴν διαθεσὴν σας δυόμισιν ὥρες. Ἀν βρῆτε τὸν γέρο Στάινβεγκ, ἐλάτε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε.

Ὁ Ἀλτενχάιμ ἐπλησίαζε καί ὁ πρίγκηψ ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν του.

—Θά φάμε, τοῦ εἶπε, δέν εἶν' ἔτσι; Τὸ μικρὸν ἐπεισόδιον τοῦ κήπου μοὶ ἀνοίξε τὴν ὄρεξιν καί θάθελα νὰ σὰς δώσω καί μερικὲς συμβουλές.

Ἐκάθισαν εἰς τὸ τραπέζι. Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Σερνίν ἐπρότεινε νὰ παίξουν χαρτιά καί ὁ Ἀλτενχάιμ ἄρχισε νὰ κάνῃ πάγκον. Σὲ ὅρεκτι ὥρα, ἐνῶ ὁ βαρῶνος ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς τὸ παιγνίδι, ἀπεσύρθη ἀθόρυβα, μπῆκε σ' αὐτοκίνητό του καί ἔτρεξε εἰς τὴν βίλλαν Ντυπόν. Οἱ ἀδελφοὶ

Ντυντεβίλ τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι ἔδεσαν τοὺς ὑπηρετὰς καί ἔψαξαν παντοῦ, ἀλλ' ὅτι δέν βρῆκαν τὸν Στάινβεγκ.

Ἀόχισε νὰ ψάχνῃ καί ὁ ἴδιος. Ἐξέτασε γρήγορα τὴν ἀποθήκην τῶν κρασιῶν, τὸ ἱσάγειον, τὸ πρῶτον καί τὸ δεύτερον πάτωμα, χωρὶς νὰ σταματᾷ, ἀποτυπώνων σ' αὐτὴν τὴν τοῖχον καί τὴν τοποθεσίαν τῶν δωματίων. Ὅταν ἡ ἐπισκοπὴ ἐτελείωνεν, ἦλθε καί πάλι σ' αὐτὸ δωματίον πού τοῦ εἶχαν ὑποδείξει οἱ Ντυντεβίλ ὡς κρεβατοκάμαρα τοῦ Ἀλτενχάιμ καί τὸ ἐξήτασε μέ προσοχήν.

Ἐνα παραπέτασμα ἔφραζε σκοτεινὸν διαμέρισμα γεμάτο ἐνδυμασίες. Ἀπ' ἐκεῖ θά μπόρουν νὰ κατασκοπεύῃ τὴν κρεβατοκάμαραν. Καί παρ' ὅλους τοὺς φόβους τῶν Ντυντεβίλ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν βέλαιοι ὅτι ὁ Ἀλτενχάιμ θά ἔψαχνε παντοῦ, δταν ἐμάθαινε ὅτι εἶχαν κάμει ἐρευνά, ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐφυγαν. Αὐτὸς κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τίς κρεμασμένες φορεσιὰς καί ἐπερίμενε.

Σὲ λίγο ἄκουσε τὸν ὑπόκοφον ποδοβολητὸ καί τὸν κρότον ἀμάξης, ἔπειτα φωνὲς καί θόρυβο. Προφανῶς οἱ ὑπηρε-

ρέτες είχαν ελευθερωθή.

—Θά 'εχην λυσάξει ο βαρῶνος, σκεπτόταν, πού τόν τύλιξε άπόψε. Τόν τύλιξε; έξαρτάται. Γιατί ο Στάινβεγκ δέν βρέθηκε. Τώρα, τό πρώτο πού θά θελήση νά έξακριβώση, θά είνε άν του πήραν τόν Στάινβεγκ και θά τρέξη εκεί πού τόν έχει κρύψει. "Αν άνεβή, θά είπη ότι ο κρυψώνας είνε άπάνω. "Αν κατεβή, θά πη ότι βρίσκεται στό ύπόγειο.

Μόλις μετά μισή ώρα άκουσε βήματα πού άνέβαιναν στη σκάλα. Τέλος ο βαρῶνος διέταξε τούς ύπηρετάς του νά πάνε νά κοιμηθούν, έμπήκε στην κάμαρά του με κάποιον Δομένικον και άρχισε νά συζητή μαζί του.

—Γελιοίται ο πρίγκηψ άν νομίζει ότι θά βρή τόν Στάινβεγκ, έλεγεν ο βαρῶνος, άφού δέν είνε έδω, αλλά σέ κάποια κρυψώνα άπό όπου δέν βγαίνει κανείς άν δέν μιλήση.

"Όσο για τόν πρίγκηπα, γνώριζε ότι σέ όκτώ ήμέρες θά σου προσφέρει ένα πορτοφόλι φτιαγμένο άπό τό δέρμα του... "Αφσέ με νά ξαπλώθω. Δέν σέ βλέπω άπό τή νύστα.

"Ο Λουπέν άκουσε τήν πόρταν νά κλείνη, έπειτα έννόησεν ότι ο βαρῶνος τήν έσύρτανε και άρχισε νά γδύνεται, ένω ταυτόχρονα έμνονολογούσε δυνατά.

—Ναί, άπό τό δέρμα του "Αρσέν Λουπέν! έλεγε, "Απόψε τήν έπαθε, άλλ' όμως ο ύπολογισμός του ήταν σωστότατος. "Ο Στάινβεγκ μόνον έδω ήμπορεί νά είνε.

Ξαπλώθηκε στό κρεβάτι του και έσβυσε τό ηλεκτρικό. "Ο Σερνίν είχε πλησιάσει και είχε άνασηκώσει τό παραπέτασμα και έκύταζε. Τό κρεβάτι δέν διεκρινετο καθόλου μέσα στό σκοτάδι. "Εξόφνα άκουσε κάποιον βόμβον ύπόκωφον, του όποιου δέν μπορούσε νά καθορίση τήν προέλευσιν, ένα τριγμόν πού μόλις άκουγόταν.

—Λοιπόν, Στάινβεγκ, πού βρισκόμαστε;

Μιλούσε ο βαρῶνος, δέν είχε ούτε τήν πιό παραμικρή άμφιβολία γι' αυτό. "Αλλά πώς μιλούσε με τόν Στάινβεγκ, ένω αυτός δέν ήταν εκεί;

—"Εξακολουθείς νά είσαι άνόητος; "Ηλίθιε! Θά ήταν, έν τούτοις, χίλιες φορές προτιμότερο γιά σένα νά διηγησης ότι έξέρεις "Όχι; Καληνύχτα λοιπόν και... ως αύριον...

"Ο Σερνίν έπίστευεν ότι ή αυτός άνειρεύετο ή ο βαρῶνος παραμιλούσε. Πώς ήτο δυνατόν νά μιλήσιν με τόν Στάινβεγκ, άφού ο γέρος δέν ήτο ούτε εκεί, ούτε στό διπλανό δωμάτιο, ούτε στό σπλί, όπως άλλως τε είπεν ο ίδιος στόν ύπηρετήν;

"Έκανε τήν σκέψιν νά πηδήση έπάνω στό βαρῶνο, νά τόν πιάση άπό τό λαιμό και νά τόν άναγκάση νά μιλήση. "Αλλά δέν τό έκαμε. "Ο "Αλτενχάιμ ποτέ δέν θά έδέχετο νά εκμυστηρευθή. "Απεφάσισε νά φύγη. "Αλλά δέν έφυγε. Αισθανότανε ότι του ήταν αδύνατο νά φύγη, ότι έπρεπε νά μείνη ποιός ξέρει άν ή τύχη δέν θά τόν ύπηρετούσε;

"Εξεκράμασε με πολλές προφυλάξεις τέσσερες πέντε ένδυμασές και παλτά, τά άπλωσε χάμω, έξαπλώθηκε σ' αυτά και με τήν ράχι άκουμπισμένη στόν τοίχο, άπεκοιμήθη με τήν μεγαλύτεραν άπάθειαν.

"Ο βαρῶνος δέν έξήπνησε πρώτ'. "Εκτυπούσαν ένένα όταν άφισε τό κρεβάτι του. Είδε τήν άλληλογραφία του, έδιωξε τόν ύπηρετήν πού τοποθέτησε τά ρούχά του στις κρεμάστρες, έκλεισε τήν πόρτα και έπήρε τό τηλέφωνο.

—Κέντρον; Δεσποινίς, σάς παρακαλώ δώστε μου Γκάρος. Μάλιστα, καλά, είδοποιήστέ με.

"Εκρατούσε τό ακουστικό. "Ο Σερνίν έφρικόσσε άπό άδημονίαν. "Επρόκειτο τάχα νά μιλήσιν με συνέννοχόν του; Τό τηλέφωνον εκουδούνισε και πάλιν.

—"Εμπρός! είπεν ο "Αλτενχάιμ. "Α, Γκάρος; Δεσποινίς, τόν αριθμόν 38...

Και ύστερα άπό λίγα δευτερόλεπτα, με χαμηλωτέραν φωνήν είπεν:

—Αριθμός 38; Εγώ είμαι... όχι περιττές λέξεις... χθές; Ναί, απέτυχες στόν κήπο... "Αλλη φορά βέβαια... αλλά τό πράγμα είνε γει... έκαμεν έρευνα στό σπλί. Τό βράδυ θά σου διηγησηθώ "Εννοείται, δέν βρήκε τίποτε. Πώς; "Εμπρός!

"Όχι... ο γέρος άρνείται νά μιλήση, αί άπειλά και οι ύποχέσεις δέν κάνουν τίποτε... Μά σήμερα τή νύχτα θά μιλήση, τό έγγωμάμαι... τί θέλεις νά κάνω; Βλέπεις ότι ο πρίγκηψ τόν έχει στό μάτι... "Ω, αυτός πρέπει νά έξοφλήση έντός τριών ήμερών... "Έχεις μιιά ιδέα; "Ακούω... Πρίγκηψ ή ιδέα είνε καλή. "Ω, ώ, έξαίσα α... θά φροντίσω άμέσως... Πότε θά σέ ιδώ; Τήν Τρίτη θέλεις; Δέν είνε πολύ άργά; Πάει καλά! Θάρω τήν Τρίτη... κατά τάς δύο...

"Επειτα ο βαρῶνος έδωσε άταγές στούς ύπηρετάς του νά προσέχουν, είπεν ότι θά ξαναγύριζε τά μεσάνυχτα και έφυγε. Οι ύπηρετάι έτακτοποιήσαν τό δωμάτιο και άπεσύρθησαν. Τότε ο Σερνίν βγήκεν άπό τήν ντουλάπα και άρχισε νά ξεετάζει τό κρεβάτι και τόν τοίχο.

—"Αλλόκοτο! έψιθύρισε. Τίποτε τό έξαιρετικό δέν ύπάρχει. Τό κρεβάτι δέν έχει διπλή βάση... "Από κάτω δέν ύπάρχει καταπακτή, "Ας ιδούμε τό γειτονικό δωμάτιο.

"Επέρασεν εις τό παραπλεύρως δωμάτιο, έψαξε παντού. "Ο τοίχος ήτο στενός και συνεπέρανεν ότι δέν μπορούσε νά ύπάρχη κρύπτη εις αυτόν. "Εψαξε σπιθαμήν πρός σπιθαμήν τό πάτωμα, τόν τοίχο, τό κρεβάτι. Μάταια. "Ασφαλώς θά ύπήρχεν εκεί κάποιο άνοιγμα, άπλό, άλλ' άφανές. "Ο Σερνίν άπεφάσισε νά μείνη και εκεί νην τήν νύκτα. "Από φόβον μήπως άνακαλυφθή εκρύφτηκε πάλιν και δέν μετεκινήθη πιά άπό τήν θέσιν του και έμεινε μισοκοιμώμενος και βασανιζόμενος άπό πείναν.

"Ο "Αλτενχάιμ έγύρισε κατά τά μεσάνυχτα. "Εμπήκε στό δωμάτιόν του μόνος, έγδυθήκε, έπεσε στό κρεβάτι και άμέσως έσβυσε τό φώς, όπως και κατά τήν προηγουμένη νύκτα. Σέ λίγο άκούσθηκε ο ίδιος ο άνεξήγητος τριγμός και έπειτα ή φωνή του "Αλτενχάιμ:

—"Ε, λοιπόν, πώς πάμε, φιλαράκο μου; Μά βρίζεις. Γιατί; Θά μου είπής ότι είπες στόν Κέσσελμπαχ γιά τόν Δούκα;

"Ο Σερνίν άκουγε κατάπληκτος. Δέν ήτο δυνατόν νά γελιέται αυτήν τήν φοράν. "Ο βαρῶνος μιλούσε στόν Στάινβεγκ. Τό έφαινετο ότι ήτο παρών σέ συνομιλία με ένα πλάσμα πού ζούσε σέ άλλον κόσμον, άόρατον, άθικτον, άνύπαρκτον!

—Πεινάς; έξακολουθήσεν ο βαρῶνος... φάγε... Σούδωσα τό φαί της σου της ζωής. "Αν στό εικοσιτετράωρο τρώς λίγα ψιχουλά, θά τό σώσης σέ μιιά βδομάδα... "Εστω δέκα ήμέρες. "Υστερ' άπό τίς όποιες δέν θά ύπάρχης... "Εκτός άν μιλήσης. "Όχι; Αυτό θά τό ιδούμε αύριο. Κοιμήσου τώρα.

Είς τήν μίαν μετά τό μεσημέρι της άλλης ήμέρας χωρίς νά συμβή κανένα άλλο έπεισόδιο, ο πρίγκηψ Σερνίν έβγαине άφελώς άπό τήν βίλλαν Ντυπόν, και με τό κεφάλι βαρύ και τά πόδια τρεμουλιαστά, κι' ένω έπήγαινε πρός τό πλησιέστερο έστιατόριο, άνεκεφαλαίωνε τήν κατάστασιν σκεπτόμενος:

—Όστε τήν Τρίτην ο "Αλτενχάιμ και ο δολοφόνος του Παλλάς "Οτέλ έχουν συνέντευξιν εις τό Γκάρος, σέ κάποιο σπλί του όποιου τό τηλέφωνο έχει αριθμόν 38. Τήν Τρίτην λοιπόν θά τούς συλλάβω και τούς δύο και θά έλευθερώσω τόν κ. Λενορμάν. Τό ίδιο βράδυ θάνε ή σειρά του γέρος Στάινβεγκ και θά μόθω άν ο Πέτρος Δούξ είνε παιδί χασπη και άν μου έπιτρέπη ή αξιοπρέπεια νά τόν κάνω άνδρα της Εδδοκίας ή όχι!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΚΥΚΛΩΜΕΝΟΙ!

Τό πρωί της Τρίτης, κατά τάς ένδεκα, ο πρόεδρος του ύπουργικού Συμβουλίου, κ. Βαλαγκλαί, προσεκάλεσεν εις τό γραφείόν του τόν ύπουργόν της "Αστυνομίας και τόν ύπαρχηγόν της Δημοσίας Ασφαλείας κ. Βεμπέρ, και τούς έδειξε μίαν έπιστολήν, πού είχε λάβει και ή όποία έλεγε:

("Ακολουθεί)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΙΑ

—Ντίλλυ! Ντίλλυ! Λοχαγέ Ντίλλυ! άκούστηκε μέσα στη νύχτα μιιά φωνή.

Τό φεγγάρι δέν είχε ακόμα ξεμυτίσει πάνω άπό τή βουνά και τό σκοτάδι σκέπαζαν πάνω άπ' διακόσια πτώματα πέρα εκεί κάτω σέ μιιά χαράδρα του Τοανσβάλ.

—Λοχαγέ Ντίλλυ! φώναξε ο ταγματάρχης Γκλάν ζήτωντας τό πιό άγλαπητό λοχαγό του.

Δέν μπορούσε νά σηκωθή και νά ψάξη άνάμεσα στούς νεκρούς. Μια σφαίρα του είχε τρυπήσει πέρα γιά πέρα τό στήθος.

Ξαφνικά ένας έλαφός θόρυβος άκούστηκε δίπλα του. Δυό πετραδάκια κύλησαν. Καί δίπλα σ' α'υτό του άκουσε μιιά σιγανή φωνή,

—Ταγματάρχα, στίς διαταγές σας...

"Ενοιωσε ένα χέρι νά σφίγγη άπαλά τό δικό του, πού προέτεινε.

—Ντίλλυ, πεθαίνω. "Εσ' είσαι καλλίτερα;

—Με δύο τρύπες ταγματάρχα μου, μιιά σ'ό χέρι και τήν άλλη στόν ώμο.

Είχαν ξεκινήσει άπό τό πρωί διακόσιαι άντρες με τόν ταγματάρχη Γκλάν και πήγαιναν νά εξακαθίσουν τή γραμμή του σιδηροδρόμου, άπό τούς Μπόερς.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, άν δέν έστελνε κανένα άγγελιοφόρο σ'ό στρατηγείο, τότε τά βαγόνια, θά μετέφεραν όλο τό σιρατό πού ύπήρχε πέρα άπό τήν Πρετώρια.

Οι Μπόερς όμως τούς παραφύλαξαν, τούς είδαν, τούς άχρησαν νά μπουν μέσα στην χαράδρα και τούς τσάκισαν.

Δυό μοναχα μείναν ζωντανοί, τή στιγμή εκείνη ο ταγματάρχης Γκλάν πού ένοιωθε καλά πώς θά πέθαινε σέ λίγο και ο λοχαγός Ντίλλυ.

—Ντίλλυ! Πρέπει όπωσδήποτε νά φθάσης μέχρι τή σιδηροδρομική γραμμή. Πρέπει νά έμποδίσης τό σιδηρόδρομο νά περάση. "Όλος ο στρατός μας θά πέση σέ παγίδα.

"Ο Ντίλλυ δέν μιλούσε έκύταζε τά άστρα, γύρευε νά προανατολισθή, νά θυμηθή άπό πού έπεφτε ή σιδηροδρομική γραμμή.

—Ντίλλυ μ' άκους;

—Σας άκούω, ταγματάρχα μου. Προσπαθώ νά δώ τί δρόμο θά τραβήξω.

—Θά προσπαθήσω νά βαστήξω έως εκεί, πίσω στην "Αγγλία, έγώ δέν άντέχω πιά, άν ζήσης, άν γυρίσης τό έκανα, Ντίλλυ... χαιρε.

"Ηταν ή τελευταία του λέξις και ξεψύχισε.

Ο Ντίλλυ έσκυψε πάνω στό κορμί του ταγματάρχη του, βραχέκανο δειλο και σηκώθηκε.

Τό σκοτάδι ήταν άόμα βαθύ, οι πέτρες πολλές μέσαστήχαι, τά πόδια τόσο σκόνταυε στό κορμί των συντρόφων αρκώ, τά μάτια του κύτταζαν ψηλά πρός τό άπεναντι βουνό γιά νά μη χάση τό δρόμο.

Ξαφνικά τό φεγγάρι έφώτισε τή μιιά πλαγιά και τό σκο-

ΛΙΛΛΥ ΤΖΟΝΣΟΝ

τάδι άράϊωσε μπροστά του.

"Ανάπνευσε, πήρε δύναμη κι' άρχισε νά περπατά πιό γρήγορα. Τώρα έβλεπε. Μπορούσε νά διακρίνη τά έμποδια γιά νά μη χτυπή άσκοπα τά πόδια του άριστερά και δεξιά.

Πόση ώρα δρόμο κύμα ήθελε γιά νά κάνη τό γύρω του βουνού και νά φθάση τή σιδηροδρομική γραμμή;

Αυτό δέν μπορ ύσε νά τό ύ'ολογήση. "Η πληγή του ώμου του πονούσε τόσο πολύ πού του σάστιζε τούς ύπολογισμούς και του μπερνούε τήν σκέψη. Δέν ήθελε τίποτ' άλλο: Νά φτάση τό γρηγορό έρο.

Ξαφνικά άνάμεσα σέ μιιά μεγάλη πέτρα και ένα θάμνο διέκρινε νά ύψωνετο έμπρός του μιιά μεγάλη, μιιά τεράστια σκιά. Σήκωσε τό κεφάλι. "Ηταν ένας μαύρος!

"Ενα σφύριγμα και δίπλα του ήρθε κι' έπεσε ένα τόξο. —Μή χτυπάς! φών ξε ο άσπλος άξιωματικός. Λεφτά, πολλά λεφτά, είπε στή γλώσσα των μαύρων.

"Ο μαύρος έκανε δυό άνοιχτά πηδήματα και τόν έφτασε.

—Τί είσαι σύ;

—"Αγγλος.

—"Ασπρος, ψιθύρισε ο μαύρος. Και πού πηγαίνης άπό δώ;

—Θέλω νά φθάσω τό γρηγορότερο στη σιδηροδρομική γραμμή.

"Ενα χαμόγελο φάνηκε στό χέλι του μαύρου.

—Εσ' γλύτωσες άπό τόσους άλλους;

—Ναί!

—"Ακούμπησε στό χέρι μου και θά σέ πάω εκεί πού θέλεις;

"Η χαρά του Ντίλλυ ήταν μεγάλη. "Επιτέλους θά εκτελούσε τήν άποστολή του. Τά γερά μπράτσα του μαύρου τόν ώδηγούσαν κατ' ευθείαν πρός τό βουνό.

Είχε σκύψει τό κεφάλι και γεμάτος γαρά και έμπιστοσύνη τραβούσε έμπρός σούρνοντας τά πόδια.

"Ενέβαιναν... Γιατί όλο άνέβαιναν;

Κι' όταν σήκωσε ξαφνικά τό κορμί και τό κεφάλι γιά νά δει, παρατήρησε πώς ο μαύρος τόν πήγαινε άπ' άλλου, ότι τόν άνέβζε στό βουνό, και ότι άφηναν πίσω τους τή γραμμή.

—Από δώ, του είπε.

—"Όχι άπό κεί θά μωρέσεις νά πάς καλλίτερα.

—Μά, πρέπει νά έμποδίσω τό σιδηρόδρομο νά περάση! πρέπει νά γυρίσουν πίσω.

"Ο μαύρος τόν άιησε νά πέση. Τά γερά του μπράτσα δέν τόν βαστούσαν πιά.

Χάμω γονατιστός ο Ντίλλυ, είδε τό μαύρο νά σηκώνη

τό δόρυ και νά του δείχνη μακριά.

—Βλέπεις τά δυό φανάρια; "Ο σιδηρόδρομος έρχεται!

—Πρέπει νά τρέξω.

—Είμαι έρη-

"Έκανε νά σηκωθή, αλλά τό χέρι του μαύρου τόν έρριξε πάλι χάμω. "Ενα σφύριγμα μικρόν, άκούστηκε.

—Κύττα, κύττα, φώναξε ο μαύρος.

—Τέρας, φώναξε ο Ντίλλυ, και τόν άρταξε άπό τά πόδια.

"Εκείνος έχασε τήν ισορροπία του και κυλίστηκε χάμω. Κορμί με κορμί παλεύανε τώρα. "Ενα λεπίδι καφερό βρισκόταν στή μέση του μαύρου. Τό άρταξε και τό βύθισε γοργά μέσα στην καρδιά του. "Και τώρα...

Ξαφνικά ές τρομερός κρότος άκούστηκε, και μιιά φλόγα, μιιά φωτιά έξασπασε στό τριγύρω. Τό τριάνο είχε άναίναχθή στόν άέρα. Τίποτα δέν είχε άπομείνει. "Η άποσ ολή του είχε λήξει. Κύτταζε τό ματωμένο λεπίδι πού έσταζε ακόμη άπό τό αίμα του μαύρου και τό έχωσε στην καρδιά του.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΠΑΙΤΗΣ

ΥΠΟ Λ. ΑΝΤΟΝΕΛΛ

Ήταν ένας επαίτης. Έγκατέλειψε τη μητρόπολη και πήγε σε μια επαρχία όπου σε λίγο καιρό απέκτησε την συμπάθεια των κατοίκων κι' έτσι όλοι του έκαναν έλεημοσύνη.

Μια μέρα, ενώ γύριζε στους δρόμους, αντίκρυσε μια καινούργια βίλλα που δεν την ήξερε. Έπλησίασε στο σιδηρόφραγμα του κήπου της και σε λίγο μια καμαριέρα, με ευγενική χειρονομία του έβαλε στο χέρι ένα νόμισμα.

Έκ μέρους της κυρίας του είπε.

—Ευχαριστώ.

Από την ημέρα εκείνη, καθ' εβδομάδα παρουσιαζόταν στο σιδηρόφραγμα του κήπου κι' έπαιρνε το νόμισμα. Η βίλλα άνηκε σε μια κυρία που καθώς έλεγαν ήταν ρωσική πριγκίπισσα που γλύτωσε από το λεπίδι της επανάστασης και έπληγε εκεί να βρή την ηρεμία της ψυχής της.

Κάποια μέρα ή ίδια ή κυρία έδωσε έλεημοσύνη στον επαίτη, άλλ' από τότε κάθε φορά που ή καμαριέρα πήγαινε να του δώσει έλεημοσύνη, δεν την δεχόταν, πράγμα που την εξηνάγκασε να τον ρωτήσει την αιτία αυτής της ανήσυχης.

—Έτσι... είμαι ιδιόρρυθμος... Τώρα δεν έχω πια ανάγκη.

—Μήπως πλούτισατε;

—Ναι... πλούτισα! Πήρε στην κυρία πώς την ευχαριστώ πλύ και πώ, δεν θέλω πια το βοήθημά της.

Κι' όμως ο επαίτης παρουσιαζόταν τώρα κάθε μέρα στο σιδηρόφραγμα της βίλλας. Ποιό μυστήριο να τον τραβούσε έως εκεί;

Καθόταν σε μια πέτρα κι' δεν ήθελε τίποτε, δεν ζητούσε τίποτε.

Κι' αυτό τους έκανε ν' ανησυχήσουν. Τι ζητούσε τότε εκεί;

Σκέφθηκαν να ειδοποιήσουν την αστυνομία γιατί άρχισε να τους γίνεται ενοχλητικός. Η παρουσία του τους ένέπνεε τώρα κάθε είδους φόβο. Δεν τ' έκαναν όμως.

—Θ' είναι ένας τρελλός ή πλούσιος ιδιόρρυθμος! σκέφθηκε η πριγκίπισσα. Και τόν άφησαν να καθέται στη πέτρα που είχε διαλέξει έξω από τη βίλλα της.

Κάποιο πρωί, έξω από την σιδερένια πόρτα σταμάτησε ένα θυμάσιο αυτοκίνητο. Κατέβηκε απ' αυτό ένας κύριος με κρίζα μαλλιά. Το πρόσωπό του είχε μια λυπημένη έκφραση άλλ' έδειχνε ευγένεια και σοβαρότητα. Για να φτάσει όμως ως την πόρτα έπρεπε να περάσει μπροστά από τον επαίτη που καθόταν στη πέτρα. Άλλ' όταν βρέθηκε κοντά του άκουσθηκε μια διπλή φωνή έκπληξως. Κι' ύστερα τα χέρια των δέθηκαν σε μια θερμή χειραψία.

—Σύ... Βλαδίμηρε!

—Ναι... εγώ... και σ' ποιός είσαι;

—Εγώ... ναι... ο Σέργιος, είμαι αγνώριστος αϊ;

—Όχι... όχι... Σέργιε Κορικόφ ή επανάσταση δεν μάς έσβυσε την αγάπη μας, τη φιλία μας.

Ο επαίτης σύρθηκε με προσοχή προς το σκιερότερο μέρος.

—Άκουσε Βλαδίμηρε... δεν πρέπει να σε ιδούν να μιλάς μαζί μου... Έλα πιο έδω.

Μετακινήθηκαν.

—Σε νόμιζα χαμένον... πεθαμένον...

—Κι' εγώ... κι' όμως σε βλέπω κομψό... πλούσιο...

—Ναι... σώθηκα. Μά σ' ;

—Εγώ; Δεν έχω τίποτα να σου πω. Άρκει να μου ρίξω μια ματιά. Δεν έχω τίποτε να κάνω, είμαι ένα κουρέλι. Δεν βρήκα άλλο έπαγγελμα απ' αυτό.

Ο κόμης Βλαδίμηρος τόν κύτταξε από το κεφάλι έως τα πόδια με μια ματιά γεμάτη οίκτο.

Σώπασαν κι' οι δύο γ'α λίγες στιγμές. Κι' ύστερα ο Σέργιος είπε:

—Θυμάσαι τη ζωή μας, Βλαδίμηρε;

—Αν τη θυμάμαι. Όλα τ'α θυμάμαι... Έλ' αύριο στο σπίτι μου. Κατοικώ ο' εκείνη την καινούργια βίλλα κοντά στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Το βλέμμα του φαινόταν πώς ζητούσε ν' αντικρύσει κάποιον αγαπημένο του πρόσωπο.

Τότε ο επαίτης εκινήθηκε και σκύβοντας στ' αυτί του άλλου σ'αν ν' ήθελε να του πη κάτι πού. Δεν έπρεπε ν' άκούση κανείς του έπιθύρισε:

—Είσαι ο έραστής της;

—Ναι... αγαπιόμαστε...

άλλά σ' πώς τ'ο ξέρεις;

—Φαίνεται π'ο είσαι έρωτευμένος μαζί της...

Ξέρεις... σκέφθηκα πώς ο έρωτας είναι ένα πρόσόν... κι' άρκει να βρίσκται κανείς στην οίκτηρή κατάσταση μου για να χάσει κάθε δικαίωμα στη ζωή. Και μάλιστα τ'ο ωραιότερο και τ'ο γλυκύτερο... τόν έρωτα! Κι' όμως, είναι δυνατόν να συμβή καμιά φορά να έρωτευθώ κι' ένας επαίτης μια ώραία γυναίκα, ένα θείο πλάσμα και να πλουτίσω μ' αίσθημα τη φτώχεια του. Και τότε...

τι μπορεί να κάνει; Να μην απλώνη πιά τ'ο χέρι για να ζη ήση λεημοσύνη από τ'ο θείο πλάσμα που φλογίζει την καρδιά του, αλλά να την κυτάξει

δπως κυττούν' ένα κομποτέχνημα, σ'αν ένα λουλούδι. Αυτό μόνον μπορεί να κάνει και τίποτε άλλο. Μά είναι άργά, Βλαδίμηρε... πήγαινε... σε περιμένει... Συγχώρησέ με... και μη της διηγήθης τίποτε. Κι' αν σου πη πώς έξω από την πόρτα της στέκει κάθε μέρα ένας επαίτης που δεν δέχεται έλεημοσύνη, πές της πώς είμαι ένας τρελλός. Κι' είσαι είμαι και ήμ'οια κάθε φορά που έρωτευθήκα. Αυτή όμως είναι ή γυναίκα που αγάπησα μ' όλη μου τη ψυχή. Είναι ή Νατάσα... ή πρώτη έρραβωνιαστική μου, Βλαδίμηρε. Μά τώρα θά μ' έγει ξεχάσει, ύστερα από τόσα χρόνια... Μην της πής για μένα, σε ίκετεύω.

Ο κόμης έσφιξε τ'ο χέρι του επαίτου.

—Θα έλθης στο σπίτι μου, αύριο;

—Ίσως, ναι, ποιός ξέρει! Άν μου ύποσχεθής πώς θά μου μιλήσης για τη Νατάσα, θά ρθώ.

Τη στιγμή εκείνη άκούσθηκε μια γυναικεία φωνή που έμοιαζε σ'αν κελαϊδισμα πουλι ό. Ο Βλαδίμηρος χάθηκε μέσα στον κήπο κι' ύστερα δλόκληρη ή βίλλα τυλίχθηκε στη σκιά και στη σιωπή. Μόνον κατά τ'α ξεμερώματα άνοιξε τ'ο σιδερένια πόρτα για να γυρίση ο έπισκέπτης στο σπίτι του.

Όταν ξεμέρωσε ο Σέργιος Κορικόφ, που είχε αποτραβηχτεί, κοντά στο σιδηρόφραγμα, βρέθηκε σκεπασμένος από τ'ο χιόνι και πεθαμένος.

Άν έπερνούσε κανείς απ' εκεί την ώρα που ξεψυχούσε θά θότ άκρυγε να προφέρη ένα όνομα:

—Νατάσα!... Νατάσα!...

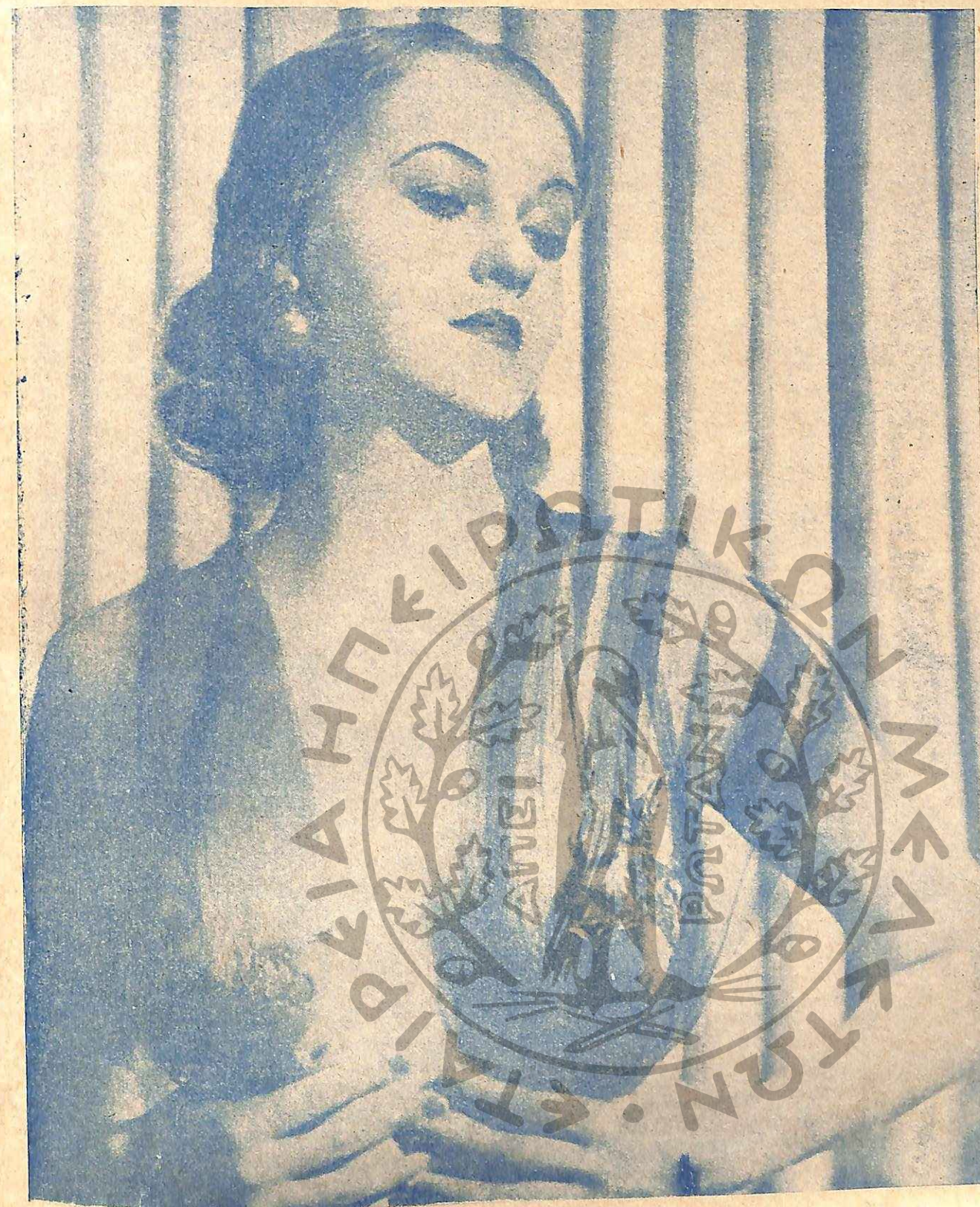

Λ. ΑΝΤΟΝΕΛΛ
ΠΑΝΘΕΟΝ

Κοντσότα Μοντενέγκρο

Νότους Νόγκ

Νίν Νάντι

Τώρα όμως εκείνο που έσπευδαν ήταν τρομερό. Αν πραγματικώς η Λαμά είχε κρύψει τον Γκισούρη, ήταν υποχρεωμένη να πιάσει να ειδοποιήσει τον Χασεκί. Αν δεν το κανε, εκείνος θα την παρέδινε στα β'σανιστήρια. Αν την επέδινε ή αγαπημένη κυρία της θα βασανίζονταν με τρόπο σκληρό, και απάνθρωπο.

— Ω, συμφορά μου! έψιθύρισε. Τι να κάνω τώρα;

Η πάλη μεταξύ του φόβου και της αγάπης, διήρκεσε σιγές μες άρκετες.

Να έπρόδινε την κυρία της! Και τη στιγμή μάλιστα που ήταν έρωτευμένη.

Η ψυχή της έπόνεσε. Η συνείδησής της έξενερόθησε. Τέτοια ένέργεια, αλλά όμως τό αίσθημα της αυτοσυντηρήσεως την έβασάνιζε επίσης: Έπρεπε τάχα να θυσιάσει τον έαυτό της για τους έρωτες της χανούμισσας;

— Αν έπρόκειτο μοναχά για τους έρωτές της!... έψιθύρισε

Αν έπρόκειτο μοναχά για αυτός χωρίς διαταγή θα τους έθυσιαζε. Αλλά ήταν κι άλλοι μεγαλύτεροι κίνδυνοι. Ο Χασεκί, όταν θα μάθαινε ότι η αγαπημένη του τον έπρόδωσε, δεν θα την συγχωρούσε. Χωρίς να χάσει στιγμή θα την έβαζε στα β'σανιστήρια, εκτός αν την έκρεμαγε.

Να την κρεμάσει! Έπρεπε να διαλέξει μεταξύ αυτών των δυό: Του δικού της μαρτυρικού θανάτου, ή της τυρανίας της όμορφης Λαμά.

Χωρίς να πάρει καμιά απόφαση, ξαναγύρισε και πάλι, προς τα διαμερίσματα της εύνοουμένης του Χασεκί, έπλησιασε στην πόρτα, και με τ'αυτιά τεντωμένα κρυφάκουγε.

Κι άκουσε πολλά πράγματα από τα όποια έβεβαιώθηκε ότι οι ύπονοιές της ήταν αληθινές...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ

Η ώραία χανούμισσα, όταν ύπελόγισε ότι η σκλόβα της βρισκόταν στο δωμάτιό της, κι όταν βεβαιώθηκε ότι όλες οι γυναίκες ήσυχάζαν, εκλειδώσε τις πόρτες της, και κατευθύνθηκε στο δωμάτιο εκείνο όπου είχε κρύψει τον τολμηρό έλληνα επισκέπτη τους. Άνοιξε την πόρτα της ντουλάπας και τούειπε.

— Έβγα τώρα.

Ο Μείντάνης έβγηκε. Είχε πεισθή πιά ότι η Λαμά αυτό που έκανε, τάκανε για να τον σώσει, πράγμα που είχε κατορθώσει ως εκείνη τη στιγμή τουλάχιστο, γιατί βέβαια, κανείς δεν μπορούσε να ξέρη τι θα συνέβαινε ύστερα από λίγο.

— Σ' εύχαριστώ, κυρά μου! της είπε. Δεν ξέρω τι θα

Τούρκοι την άρπαξαν την Δάφνη κι' έφυγαν. Τό άλλο πρωί, ενώ έπήγαινε να ιδεί ο καπετάν Μείντάνης, τον έσταμάτησε κάποιος Νικόλας Πάντος και τούειπε ότι ήταν φυλακισμένος με τον Ζαχαριά πούηταν ο πραγματικός του πατέρας και τούειχε εμπιστευθεί ένα γράμμα, όπου τούδινε την κατάρρα του, αν δεν έσκότωνε την μάνα του που τον είχε προδώσει. Ο νέος έτρόμαξε και γύρεψε περισσότερες πληροφορίες, και συμφώνησε με τον μυστηριώδη άπεισταμένο να συναντηθούν στην Αθήνα στο χάνι του Δεληβορηά. Όταν ο Πάντος τον είδε να μπαίνει στο σπίτι της Δάφνης, έφρικιάσε γιατί σκέφθηκε ότι μπορεί ο Μείντάνης να την αγαπούσε και αυτό φαίνεται πως ήταν τρομερό. Δεν είπε όμως τίποτε κι' έφυγε χωρίς να καταλάβει ότι κάποιος τους παραφύλαγε και τους άκουσε πούειπαν να συναντηθούν στην Αθήνα.

Όταν ο Μείντάνης έμαθε την άρπαγή της Δάφνης κι' ότι την έπληραν άνθρωποι του τοποτηρητή της Έλευσίνος Γιουσούφ Μπαρρής, έξω φρενών έκαβλίκευσε το άλογό του και πήγε σ' αυτόν που νόμιζε πατέρα του. Εκείνος όμολόγησε την μητέρα του για να Μείντάνης, αποφασισμένος να σκοτώσει την μητέρα του για να σωθή από την πατρική κατάρα, φεύγει και πηγαίνει στην Έλευσίνια. Οι άνθρωποι του τοποτηρητή είχαν πιάσει κάποιον που νόμισαν ότι ήταν ο Μείντάνης κι' ενώ αυτός έκάνιζε ήσυχος, είδε μπροστά του τον τρομερό άρχικλέφτη. Αλλά την ίδια στιγμή άκούστηκαν στο διάδρομο βήματα. Έπειδή είχαν αντίληφθί το τέχνασμα του κι' έτρεχαν να τον πιάσουν, έσκότωσε τον Μπαρρή κι' έφυγε και με δυό ημέρας πήγαινε στην Αθήνα όταν είδε τρεις Τούρκους ληστές να πιάνουν την Αϊσέ χανούμ, μια όμορφη κόρη τού νόθο παιδι του Μπαρρή πούειχε όρμισθί να εκδικηθί για το θάνατο του πατέρα της—κι' έπενέβη να την σώσει Την συνόδευσε έως το σπίτι της, και με δυό ημέρες συνεννοήθη με κάποιον άνθρωπό του και μετεμφισμένος σε γέρο Άνατολίτη έμπορο έπληγε με ένα κλεφτόπουλο στο σεράι του Χασεκί. Αλλά ενώ ο Πάντος συζητούσε με κάποιον για τις άφορες που είχε να μισή την Μάρω και για το τολμήμα αυτό του Μείντάνη, τους άκουσε ένας κάρω τάσχοπος κι' έτρεξε να τους προδώσει. Έν τω μεταξύ εκείνος είχε ανέβει στο γυναικονίτη και το κλεφτόπουλο έντελήθη ότι τους είχαν προδώσει και τον ειδοποίησε. Η όμορφη χανούμισσα Λαμά, ταράχθηκε. Έκρυψε τον Μείντάνη στην ντουλάπα και το κλεφτόπουλο στην κάμαρά της κι' όταν ήσυχάσαν όλοι έδιωξε την σκλόβα της, αλλά εκείνη ύπαιυεύθηκε τι συνέβαινε.

Να φύγης; τού είπε. Τόσο γρήγορα;

— Όταν κανείς έχει μια τέτοια συντροφιά, σαν έσέβονε, θάηθελε να μείνη κοντά της αιώνια. Μά αν καταλάβουν...

— Κανείς δεν θα καταλάβη τίποτα.

— Αν με πάρουν μπουρδιά, τρέμω να σκεφθώ ότι θα συμβή σ' ένα, αλλά' εκείνο που περιμένει έσέβανε.

Η Λαμά δεν φοβότανε ένα τέτοιο πράγμα. Κανείς δεν την ένόχλησε ποτέ έως τότε, και κανείς δεν ήταν δυνατό να φαντασθί ότι είχε σώσει κι' είχε κρύψει τον γκισούρη εκείνον πούειχε μπη στο χαρέμι με σκοπούς όχι βέβαια φιλικούς.

— Μπορείς να μείνης χωρίς φόβο! τού άπάντησε. Να μείνης όσο θέλεις. Και όταν θάειναι καιρός να φύγης, έγώ θα στο είπω, κι' έγώ θα σε βοηθήσω να τό κάνης, χωρίς να σ' ένοχλήση κανείς.

Ο Μείντάνης άνεσήκωσε τους ώμους του.

— Δεν έχω καμιά αντίρρηση! άπάντησε. Μά νομίζω όμως πως σε κάθε στιγμή που περνάει μεγαλώνει ο κίνδυνος. Κι' από μέρους των ανθρώπων του χαμεμιού, αλλά κι' από μένανε...

— Από σέβανε;

— Μήν άνησυχής, δεν κινδυνεύεις να σου κάνω κακό. Κινδυνεύω έγώ από την όμορφιά σου. Και γι' αυτό, τό καλλίτερο που έχω να κάνω, είναι να φύγω τό γρηγορότερο...

Η Λαμά πούηταν γοητευμένη από τη φυσιογνωμία του ώραιου πολεμιστού, ένθουσιάζετο τώρα με τον τρόπο που μιλούσε, αλλά και έξεπλήσσετο μ'αυτήν την άταραξία του.

Ο Μείντάνης δεν έδειχνε καμιά ταραχή και καμιά συγκίνηση. Μιλούσε για κινδύνους, αλλά φαινόταν πως δεν τους φοβότανε. Δεν ήταν μόνον νέος και ώραιος, ήταν και τολμηρός, ήξερε να κολακεύη την καρδιά της που διψούσε, από αγάπη. Και τό αποτέλεσμα ήταν να την κατακτήση έντελώς.

Η ώραία εκείνη νέα, πούειχε συνειθίσει να βλέπη διαρκώς μπροστά της τον άπαίσιο Χασεκί, κι' έως εκείνη τη στιγμή έπίστευε ότι μόνος σκοπός της ζωής της ήταν να άρέσει σ' αυτόν με κάθε τρόπο, βρισκότα ε έτσι ξαφνικά μπροστά ει έναν άνθρωπο πούιτημιλούσε εύγενικά και την έκολλάκευε. Η νεότης έχι τις άξιώσεις της. Και η Λαμά δεν ήταν μια ώραία κούκλα άπλως. Ήταν γυναίκα, ήταν

μου συμβή σε λίγο, κι' αν θα μπορέσω νάβγω από δω μία που φυλάει τόσος στρατός. Μά αν ξεφύγω, δεν θα ξεχάσω ποτέ την καλωσύνη σου, όπως δεν θα ξεχάσω και την όμορφιά σου... Μπορώ να φύγω;

Η Λαμά, που άκουγε με εύχαριστηση τα κολακευτικά του λόγια, άπόρησε μ' εκείνη την τελευταία του έρώτηση.

— Να φύγης; τού είπε. Τόσο γρήγορα;

— Όταν κανείς έχει μια τέτοια συντροφιά, σαν έσέβονε, θάηθελε να μείνη κοντά της αιώνια. Μά αν καταλάβουν...

— Κανείς δεν θα καταλάβη τίποτα.

— Αν με πάρουν μπουρδιά, τρέμω να σκεφθώ ότι θα συμβή σ' ένα, αλλά' εκείνο που περιμένει έσέβανε.

Η Λαμά δεν φοβότανε ένα τέτοιο πράγμα. Κανείς δεν την ένόχλησε ποτέ έως τότε, και κανείς δεν ήταν δυνατό να φαντασθί ότι είχε σώσει κι' είχε κρύψει τον γκισούρη εκείνον πούειχε μπη στο χαρέμι με σκοπούς όχι βέβαια φιλικούς.

— Μπορείς να μείνης χωρίς φόβο! τού άπάντησε. Να μείνης όσο θέλεις. Και όταν θάειναι καιρός να φύγης, έγώ θα στο είπω, κι' έγώ θα σε βοηθήσω να τό κάνης, χωρίς να σ' ένοχλήση κανείς.

Ο Μείντάνης άνεσήκωσε τους ώμους του.

— Δεν έχω καμιά αντίρρηση! άπάντησε. Μά νομίζω όμως πως σε κάθε στιγμή που περνάει μεγαλώνει ο κίνδυνος. Κι' από μέρους των ανθρώπων του χαμεμιού, αλλά κι' από μένανε...

— Από σέβανε;

— Μήν άνησυχής, δεν κινδυνεύεις να σου κάνω κακό. Κινδυνεύω έγώ από την όμορφιά σου. Και γι' αυτό, τό καλλίτερο που έχω να κάνω, είναι να φύγω τό γρηγορότερο...

Η Λαμά πούηταν γοητευμένη από τη φυσιογνωμία του ώραιου πολεμιστού, ένθουσιάζετο τώρα με τον τρόπο που μιλούσε, αλλά και έξεπλήσσετο μ'αυτήν την άταραξία του.

Ο Μείντάνης δεν έδειχνε καμιά ταραχή και καμιά συγκίνηση. Μιλούσε για κινδύνους, αλλά φαινόταν πως δεν τους φοβότανε. Δεν ήταν μόνον νέος και ώραιος, ήταν και τολμηρός, ήξερε να κολακεύη την καρδιά της που διψούσε, από αγάπη. Και τό αποτέλεσμα ήταν να την κατακτήση έντελώς.

Η ώραία εκείνη νέα, πούειχε συνειθίσει να βλέπη διαρκώς μπροστά της τον άπαίσιο Χασεκί, κι' έως εκείνη τη στιγμή έπίστευε ότι μόνος σκοπός της ζωής της ήταν να άρέσει σ' αυτόν με κάθε τρόπο, βρισκότα ε έτσι ξαφνικά μπροστά ει έναν άνθρωπο πούιτημιλούσε εύγενικά και την έκολλάκευε. Η νεότης έχι τις άξιώσεις της. Και η Λαμά δεν ήταν μια ώραία κούκλα άπλως. Ήταν γυναίκα, ήταν

νέα, και βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σε μιὰ έκτυφλωτική φλόγα. Στη λάμψη της ζωής που ποτέ της δεν είχε αντίκρυσαι έτσι όπως την έβλεπαν όλες οι άλλες που δεν είχαν την άτυχία ν' αφεθούν στον τύραννο.

Ο Μειντάνης της άρεσε. Η καρδιά της έκλυρτησε. Και χωρίς να λογαριάζει τους κινδύνους που διέτρεχε κι' εκείνος, αλλά κι' αυτή, απέφαινε να τον κρατήσει μαζί της στον καιρό περισσότερο θά μπορούσε.

Αδικαιολόγητη αισιοδοξία την είχε κυριεύσει. "Ήθελε να πιστεύει πως μπορούσε να τον κρατήσει μαζί της ήμερες πολλές, ίσως εβδομάδες ολόκληρες. Κι' αντί να φροντίσει να τον φυγαδεύσει το γρηγορότερο, εφρόντισε να μην τον αφήσει να φύγει.

Μια ώρα και γυναικα έχει ακαταμάχητα δπλα, για να επιβληθεί σε έναν άνδρα. Και η Λαμά είχε την δύναμιν αλλά και την τέχνη να αναγκάσει τον νεαρόν πολεμιστή να λησμονήσει τον κίνδυνο και τον σκοπό για τον όποιον είχε πάει εκεί.

— Αλήθεια! σκέφθηκε. Για ποιο λόγο μπήκε εδώ μέσα;

Με αυτή την άπορία δεν ασχολήθηκε πολύ. Είχε καιρό να το μάθει. Τώρα έπρεπε να νικήσει κάθε δισταγμό του, και εις αυτό άφωσιώθηκε.

— Μείνε μαζί μου! του είπε άφοδ τον έπυρπόλησε με τα βλέματα και τον άναστάτωσε με τα χαμόγελά της. Θά σε κρύψω εδώ όπου κανείς δεν θά σκεφθεί να σε γυρέψει. Κι' όταν θά καταλάβω ότι κίνδυνος έπέρασε πιά, θά σ' αφήσω να φύγεις.

— Να μείνω! Ός τότε όμως;

— Ός τότε; Έγώ θάθελα να μείνεις για πάντα.

Ο Μειντάνης έγέλασε. Η Λαμά εξακολούθησε.

— Μείνε όμως έως ότου οι κατάσκοποι γυρίσουν στις θέσεις των. Κι' ύστερα φεύγεις.

Ξαφνικά ο Μειντάνης συνωφρυώθη.

— Και ο σύντροφός μου; έρώτησε. Πού είναι ο μικρός;

— Στην κρεβατοκάμαρά μου.

— Πώς δεν φάνηκε ακόμα;

— Θά περιμένη να πάω να τον ελδοποιήσω. Στάσου μιὰ στιγμή Πηγάων να τον βρω.

"Έφυγε. Όταν ο Μειντάνης έμεινε μόνος, εφρόντισε να εξετάσει το έσωτερικόν του δωματίου. Ο ένθουσιασμός που τον έπιασε στο αντίκρυσμα της όμορφης χανούμισσας, δεν του έθόλωσε την όρθη σκέψη μέχρι του σημείου ώστε να νομίσω ότι ήταν άφελισμένος μένοντας εκεί. Και αν έπρόκειτο να δραπετεύσει θάπρεπε να ξέρει καλά πως θάφευγε και πού θά στεκόταν ν' άμυνθι στην περίπτωση που θά βρισκόταν άναγκασμένος να πολεμήσει.

Επήγε κοντά στο παράθυρο, και με προφύλαξη να μην τον ίδούν απ' τον κήπο, έκύτταξε έξω. Έπειτα έσριξε μιὰ ματιά στο διπλανό δωμάτιο και ξαναγύρισε στη θέση του, γιατί άκουσε βήματα που πλησίαζαν. Ήταν η Λαμά.

Την είδε σκεπτική και μονάχη της.

— Ο σύντροφός μου; την ρώτησε.

— Δεν τον βρήκα.

— Κατάρτα! Τον έπιασαν;

— Άδύνατο. Ποιος μπορούσε να μπή στην κάμαρά μου μέσχα, άφοδ είχα κλεισμένες τις πόρτες;

— Μά τι έγινε τότε;

Η χανούμισσα έμεινε για λίγες στιγμές συλλογισμένη.

Έπειτα έκανε ένα μορφασμό και άπάντησε.

— Θάφυγε φαίνεται... Έκτός αν έτρώπωσε στο δωμάτιο κάποιος όμορφη σκλάβας ή άλλης χανούμισσας καί... της κάνει συντροφιά.

Η άνηυχία πούειχε πιάσει τον Μειντάνη ήταν ζωηρή. Είτε το ένα είχε κάνει, είτε το άλλο απ' αυτά που έλεγε

ή Λαμά, ο κίνδυνος του μικρού φίλου του ήταν μεγάλος. Έκτός μόνον αν είχε κατορθώσει να άπομακρυνθι από το μέγαρο, πράγμα που δεν ήταν καθόλου εύκολο.

— Αλλά πως έφυγε χωρίς να τον ελδοποιήσει;

— Φοβάμαι! έμουρμούρισε. Φοβάμαι ότι έκανε κάποια άνοησα και τον έπιασαν.

— Θά τον είχα βάλι στα βασανιστήρια τότε! είπεν η Λαμά. Και θά είχε μαρτυρήσει.

— Σ' οσα βασανιστήρια κι' αν τον βάλουν, δεν θά μαρτυρήσει τίποτα, γι' αυτό είμαι βέβαιος. Φοβάμαι για τη ζωή του...

— Ότι δεν τον έπιασαν ακόμα, αυτό ήταν βέβαιο. Αν είχε γίνει ένα τέτοιο πράγμα, ο θόρυβος θάηταν τέτοιος, ώστε θά τον άκούγαμε όλοι. Μην τον συλλογίζεσαι λοιπόν

Κάπου εδώ θάειναι κρυμμένος, και σε λίγο θά μάς φανερωθι.

Ο Μειντάνης παραδέχθηκε ότι έτοι έπρεπε να είχαν τα πράγματα. Το νεαρό κλεφτόπουλο δεν θάφευγε ποτέ χωρίς να τον ελδοποιήσει, και κατέληξε να πιστέψει ότι κάπου θά είχε τρυπώσει περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή νάλην να τον βρή ή ότι θ' άναζητούσε τον τρόπο, με τον όποιο θά έδραπέτευαν.

— Και να μην ήθελα να μείνω, και να μπορούσα να φύγω, σκέφθηκε, τώρα δεν μπορώ να το κάνω. Πρέπει να τον περιμένη.

Αποτραβήχτηκαν στο βάθος του διπλανού δωματίου. Τα βαρεία παραπετάσματα, θάπνιγαν τους ψιθυρισμούς των, κι' έτσι θάηταν άσφαλισμένοι περισσότερο.

Η Λαμά ή'ιαι βέβαιη ότι κανένας δεν ύποπτεύει την αλήθεια και κανένας δεν θά τους ένοχλούσε. Ο Μειντάνης σκεπτόταν ότι δεν μπορούσε να φύγι αν δεν έρχόταν ο σύντροφός του κι' άπεφάσισε να συμμορφωθι με την έπιθυμία της. Άλλως τε ποιος ήξερε; Μπορεί τα τον βοηθούσε να βρή και να πάρη τη Λαφνή.

Όταν μιὰ όμορφη γυναίκα είναι άποφασισμένη να κατακτήσει έναν άνδρα, δεν άποτυγχάνη σχεδόν ποτέ. Και η Λαμά, το υπέροχο ούτο κομφοτένημα, δεν έδυσκολεύθη να σαγηνεύσει τον Μειντάνη, πούηταν άτρώμητος πολεμιστής άλλ' ήταν όμως και νέος, τέτοιος μάλιστα, που εύκολα συνεκινείτο και έκάμπτετο.

Έτσι, οι δυο άσ-άλλογιστοι εκείνοι νέοι, ενώ όλο το ανάκτορό ληνι' ώρα πριν, ήταν άναστατωμένο, ενώ οι κατάσκοποι παραφύλαγαν σε κάθε γωνιά και οι φύλα-ες άγρυπνούσαν σε κάθε έξοδο, λησμονηθήκανε στον παράδεισο της γαρās που δημιουργούσε η μικρούλα χα ούμισσα με τα όμορφα μάτια, τα γυνά μπράτσα και τα κρινόλευκα στήθεια που προκαλούσαν το έρωτικό μεθύσι στον κάθε έναν που την αντίκρυζε.

Τώρα δεν τους ένδιέφερε τίποτα. Η Λαμά δεν θά μετάνιωνε, κι' αν ακόμα έπλήρωνε με τη ζωή της τις θέσεις στιγμές του έρωτα.

Πόση ώρα είχε περάσει;

Οι ήμερες στον έρωτα περνούν γρήγορα. Πιός έρωτευμένος δεν τις θεωρεί δευτερόλεπτα.

Παραδωμένη στην άγκαλιά του όμορφου πολεμιστή η χανούμισσα του ζητούσε να της όρκισθι πως δεν θά την λησμούσε πολύ, και πως την άλλη μέρα θά την έπεριμενε πού θά πήγαινε να τον βρή, όταν στην πόρτα άκούσθηκε θόρυβος.

Έτε νάχθηκαν και οι δυο όρθιοι. Κατάχλωμη η χανούμισσα άποτραβήχτηκε λίγο, ενώ ο Μειντάνης έτραβούσε την πιστόλα του.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Κλοπές στα παρασκήνια

— Είσατε τρεις στο 'καμαρίνι', έφώναξε ο Μαυρέας. Η Λαμά που σ'ας έκλειψαν κάνει τριάντα ξεη δραχμές. Από δώδεκα ο καθένας!..

Ο Δούκας είχαν αντιρρήσεις. Τι έφταιγε αυτός για να πληρώσει δώδεκα δραχμές; Κάποιος δεν έκλειδωσε το καμαρίνι και ή λάμπα άπεδ'ήμισε προς κύριον... άλλον.

Ο χορευτής ο Σπυρόπουλος και ο Κανέλλης, σύντροφοι έν καμαρίνι του Δούκα, διεμαρτύροντο έντονάτα. Νά πληρώσουν από δώδεκα δραχμές; Έπειδή έκλάτη ή λάμπα; Ποτέ!.. Δεν πρόκειται για τις δώδεκα δραχμές αλλά για την άδικία. Δεν του; φτάνει οσα χάνουν στο κόυμ-κάν; Άλλά ο θιασάρχης-ο Μαυρέας-ήτο άνένδοτος.

— Φροντίστε να κλειδώνετε το καμαρίνι σας.

— Δεν έχομε λουκέτο.

— Γιατί;

— Μας το έχουν κλέψει!..

Έπειδή όμως ο Μαυρέας είχε δικαιο και έπέμενε, οι τρεις συνάδελφοι ύπεχρεώσαν να αγοράσουν ένα ήλεκτρικό λαμπτήρα.

Αυτή ή σκηνή που διεδραματίζετο προχθές στο 'Ιντεάλ, μου έφερε στη μνήμη διάφορες άλλες, σοβαρώτερες ή άστοιότερες κλοπές σε θέατρα, τις όποιες είχε τύχει να παρακολουθήσω. Μιά απ' όλες είχε συμβεί στο 'Κοσμικόν'—'Αποκρηές του 1926—όταν έπαίζετο ή έπιθεώρησίς μου «Κόκκινος Μήλος». Ένα βράδυ σιό διάλειμμα της πρώτης πράξεως, μιὰ μικρόλλα— τότε— μπαλλάρνα, ή Μάρικα Καρακατσάνη ή «σπάγγος» λόγω της άδυναμίας της, έβαλε τις φωνές:

— Μου έκλειψαν τη γούνα μου!

Εις την αρχή όλοι ύπέθεσαν ότι έπρόκειτο περί άστείου. Κάποιος θά είχε κρύψει την «λούτρη» της Μάρικας. Μιά πρόχειρη άνάκριση με έπεισε ότι πράγματι ή γούνα είχε κάμει φτερά.

Έπειδή αισθανόμουν ότι δεν ήμουν καλός Σέρλοκ Χόλμς, έφώναξα εις βοήθειάν μου τον ταμία του θεάτρου. Τον μακαρίτη Σεργάρι, ο όποιος μου είπε άμέσως:

— Μου φαίνεται πως μιὰ μικρή που γυρίζει εδώ μέσα, άδελφή κάποιας μπαλλαρίνας, έπέρασε μπρός από το ταμείο κι' έκρατούσε ένα μαύρο πανωφόρι.

Εύρηκα άμέσως την μπαλλαρίνα και την έρώτησε:

— Πού είναι ή άδελφή σου;

— Στο σπίτι.

— Κάθε βράδυ φεύγετε μαζί στο τέλος της παραστάσεως;

— Άπόψε ήταν άδιάθετη.

Έπήραμε με τον ταμία ένα ταξί και έπήγαμε στο σπίτι της μπαλλαρίνας. Μας άνοιξε ή καταζητούμενη άδελφή της χωρίς περιστροφές, για να δείξω τάχα πως ήμουν βέβαιοι, της είπα:

— Γιατί παιδί μου, έπηρες τη γούνα;

— Έβαλε τα κλάμματα.

Έπήραμε το γούνινο έπανωφόρι και το έπήγαμε θριαμβευτικά με ύφος δέκα Σέρλοκ Χόλμς, στο θέατρο.

Μιὰ άλλη σοβαρώτερα κλοπή σε παρασκήνια συνέβη το καλοκαίρι του 1927 στο έπί της Λεωφόρου Συγγρού εύρισκόμενο τότε θέατρον Κωστάκη. Ένα βράδυ ο ήθοποιός Άγγελος Κέρρας, μόλις άνοιξε το καμαρίνι του άντελήφθη ότι του έλειπαν όλα του τα ρούχα... Όλα!..

Έβαλε τις φωνές, έμαζεύτηκαν οι άλλοι ήθοποιοι, άνοιξαν τα καμαρίνια τους και τα εύρηκαν άδεια! Είχαν κλαπεί τα ρούχα ολόκληρου του θιάσου.

Άστυνομίες, ανακρίσεις, φασαρίες, δακτυλικά άποτυπώματα, αναβολή της παραστάσεως φυσικά... άλλα άποτέλεσμα μ'έν. Δεν εύρέθηκε ποτέ ίχνος από τα κλαπέντα.

Η κλοπή είχε γίνει μέρα μεσημέρι. Οι δρόμοι είχαν πηδήσει στη σκηνή από το διπλανό γιατί, και άνενόχλητοι,

μετά το μεσημέρι που όλοι έλειπαν από το θέατρο, είχαν άδειάσει τα καμαρίνια.

Αδίκως, μαζί με τον παθόντα Κύρον, έγυρίζαμε έπί ένα μήνα όλα τα παληατζήδικα της αγοράς και το δημοπρατηρίου, όπου συνήως πωλούνται τα κλοπιμαία.

Δεν εύρήκαμε τίποτε.

Χαριέστατο είναι το έπεισόδιο του Βασιλίου του Αύλωνιτη, του δημοφιλεστάτου ήθοποιού της έπιθεωρήσεως. Λοιπόν δεν θά το πιστέψετε. Ο Αύλωνιτης είναι δράστης κλοπής. Έχει κλέψει κάποτε από το Μοντιάλ πέντε κοστούμια, δυο καπέλλα, τρία ζεύγη παπουτσιών κι' άλλα ρούχα. Δεν κατεδιώχθη όμως διότι έπρόκειται περί κόστους μιών... ίδικών του.

Το ιστορικόν της ύποθέσεως έχει ως έξης:

Άγνωστος και άσημος άκόμη τότε—1929—ο Αύλωνιτης είχε προσληφθι εις το 'Μοντιάλ' όπου όμως δεν του έδιδετο εύκαιρία να άναδειχθι διότι ύπήρχαν έτεροι ήθοποιοι έν δράτη. Άπεφάσισεν ο άνθρωπος να φύγι από το θέατρο εκείνο, αλλά έπειδή άσφαλώς ο θιασάρχης θά τον έμπόδιζε να παραλάβη τα ρούχα του, ο Αύλωνιτης άπεφάσισε να τα κλέψη. Πράγματι ύπήρχε και ύπάρχει άκόμη άσχημα ράδι ατανή εις το Μοντιάλ άπαγορεύουσα την έξοδον εις ένδύματα των ήθοποιών άνευ της άδειας του θιασάρχου. Έάν ο Αύλωνιτης έθεάτο με τον μπόγο, ο φύλας του θεάτρου θά τον σταματούσε.

Άλλά ο Βασιλίου, πολυμήχανος πάντοτε, έφόρεσε και τα πέντε κοστούμια το ένα έπάνω στο άλλο, έκρυψε κάτω από τις μασχάλες του τα ύποδήματα... και έβγήκε τη νύχτα, μετά την παράσταση από το θέατρο, παχύτατος και μεγαλοπρεπής, ένώπιον θιασαρχών, ήθοποιών, συγγραφέων χωρίς κανείς να τον πάρη ειδήσι.

— Αλήθεια μωρέ Βασιλίου; τον έρωτούσα κάποτε.

— Τι να κάνω άδερφέ μου; Ξέρεις πως ήμουνα; Έφορούσα πέντε σακάκια, πέντε πανταλόνια, τρία γιλέκα, πουκάμισα και βάλε!..

Οι συναδελφικές μικροκλοπές των παρασκηνίων είναι στην ήμερησία διάταξι. Λέπει άπόψε του ένός πούδρα, θά κλέψη από τον άλλον. Αυτά είναι συνήθη. Άλλά ύπάρχουν και ήθοποιοι οι όποιοι την άκαταστασία αυτή την έχουν κάνει μόνιμη κατάσταση, οι όποιοι ούδέποτε έχουν ποτέ κοκκινάδια, κραγιόνια, πάστες, πούδρες, βαζελίνες καί... κλέβουν συστηματικά από τους άλλους. Έννοείται ότι αυτοί οι άγνωστοι γίνονται σύντομα γνωστοί και τα καμαρίνια των ήθοποιών άσφαλίζονται από πάσης έπιδρομής. Ένας από τους άσσοι, το θεατρικό λοποδιτικού πανθέου, είναι ο Γαβριηλίδης ο Γιώργος. Αυτήν την εποχή στο 'Ιντεάλ' έχει ληλατήσει το καμαρίνι της Λίνας 'Αφεντάκη, ή όποία άπορεί «πως τελειώνει έτσι γλήγορα ή πούδρα της».

Διάσημοι «πουδροκλέφται» ήσαν μιὰ φορά στο Μοντιάλ ο 'Ιατρού, ο Πρινέας, και ο Πατρίκιος, πούμεναν σ' ένα καμαρίνι. Είχαν ληλατήσει τόσο πολύ τα καμαρίνια των άλλων ήθοποιών ώστε εκείνοι άναγκάσθηκαν να τους άγοράσουν μιόη όκ'ά άλεύρι, το έβαλαν σ' ένα κουτί πούδρας και το άφησαν μέσα εις το καμαρίνι των τριών. Έπί μιάν εβδομάδα, ήσυχoi πλέον οι τρεις «πουδροκλέφται» άλεύρωνοντο χωρίς να άνησυχήσουν τα άλλα καμαρίνια!..

Αυτή την στιγμή που γράφω, ή όποία έχει σκοπόν τεάλ' ιδρύεται σπείτρα λαποδιτική ή όποία έχει σκοπόν να διαπράξει μιαν και μόνην κλοπήν. 'Ιδού περί τίνος πρόκειται: Πέντε—έξη φίλοι ήθοποιοί, διάσημοι σελέμηδες εις τα ταίγαρα, τακτικοί πελάται του πακέτου μου, έπειδή άτά γόρσασα ένα τσιμποुकάκι, άπεφάσισαν να μου το κλέψουν γιατί τους ζημιώνει τρομερό. Οι κατάσκοποί μου με βεβαιούν ότι λαμβάνονται τέτοια μέτρα υπό της σπείρας ώστε το τσιμποुकάκι να εξαφανισθι. Άναμένω το μοιραϊόν.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Ακολουθεί)

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ]

— Ο κύριος δὲν εἶναι ὁ ἱππότης τοῦ Πασσαβάν ;
— Μπουά Ρεντόν ! ἐβρυχήθη ὁ Ὀκκεντοβίλ.
— Ὁ σκύλος τῆς βασιλίσσης ! ἐμουρμούρισεν ὁ Κουρτέιγ.

Ὁ Μπουά Ρεντόν ἀντὶ τῆς λαβῆς μαζὶ τοὺς μὴ θανάσιμα ματιά καὶ ἐπειτα δεικνύοντας ὅτι δὲν ἐπρόσεξε στὴν παρουσίαν του, ἐχαίρετ' ἐκ τὸν ἱππότην. Ἐκεῖνος ἀπῆν-
τησεν.

— Μάλιστα ἐγὼ κύριε !
Μήπως ἔρχεσθε, καὶ σεῖς νὰ με προσκαλέσετε νὰ φάω ;

— Ὁχι κύριε. Ἐρχομαι ἐκ μέρους μίαν εὐγενοῦς κυρίας ἣ ὁποία εἶχε κάποιαν ὑπόθεσιν μαζὶ σὰς σήμερα τὸ πρωί, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸ Βινσέν.

Ὁ Πασσαβάν ἐκατάλαβε ὅτι ἐφρικιοῦσε. Ἡ μεγάλη ὁμορφία τῆς πριγκίπισσας τοῦ εἶχε προξενήσῃ μὴ ἀπὸ τῆς ἐντυπώσεως ἐκεῖνης ποὺ διαρκοῦν πολὺ.

— Ὡ ! ἀνέκραγεν ὁ Σκάς καὶ ποία ἦταν αὐτὴ ἡ κυρία γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ δούξ δὲν μὰς εἶπε τίποτε ;

— Ἰππότη, ἐπανελάβεν ὁ Μπουά Ρεντόν, χωρὶς κἄν νὰ δείξῃ ὅτι ἀκούσε τὸν Σκάς, ἡ εὐγενὴς αὐτὴ κυρία μετέφορτισε νὰ σὰς ὑπενωμήσῃ δι' ἡθάρσας δεχθῇ αὐτὸν σὲ 10 ἡ ὥρα τὸ βράδυ. Ὁ Σκάς τὴν τιμῇ νὰ σὰς περιμένῃ καὶ νὰ σὰς ὁδηγήσῃ ! Ποίαν ἀπάντησιν ὀφείλω νὰ τῆς πᾶω ;

Ὁ ἱππότης τοῦ Πασσαβάν με μὴ φωνὴ σταθερὴ καὶ αὐτὴν τὴν φωνὴν χωρὶς δισταγμὸν ἀπῆντησεν.

— Θὰ εἶμαι ἐκεῖ κύριε !
Ἄλλ' ἀμέσως ἐννόησε ὅτι ἤθελε νὰ ξαναπάρῃ τὸν λόγον του ! ἀλλὰ ἦτο πολὺ ἀργά.

Ὁ Μπουά Ρεντόν ὑπεκλίνετο ἐμπρὸς καὶ ἔφυγε. Περνώντας ἀπὸ τὴν κοινὴν αἴθουσαν ὁ λοχαγὸς τῆς σωματοφυλακῆς τῆς βασιλίσσης ἔκαμε ἕνα σημεῖον στὸν Ἰάκωβον Γκρεγκονάρ. Ὁ ζωγράφος τῆς βασιλίσσης ἀπῆντησεν με ἄλλο. Ὁ Μπουά ἔφυγεν.

Τὸ δειπνὸν ποὺ προσέφερε ὁ ἱππότης ἦταν ὄντως βασιλικόν. Κατὰ τὴν διάρκειά του οἱ ὁπαδοὶ τοῦ δουκὸς ἐξεθέσαν τὰ προσόντα τοῦ κυρίου των. Ὁ ἕνας τὴν γενναιοδωρίαν του, ὁ ἄλλος τὴν δύναμίν του, τὸσον ποὺ ὁ Πασσαβάν τοὺς εἶπε.

— Κύριοι ζητῶ ἕνα μεγασιτάνα στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὀ-

— Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας ! Ἰζαμπώ, σύζυγος τοῦ τρελλοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ θοῦ σέρνει στὰ δίχτυα τῆς τὸν δούκα τοῦ Νεβέρ Γιάννη Ἀτρόμητον τοῦ ζητεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα του καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ τοῦ ἐπιβλήῃ ἂν καὶ ἦταν παντρεμμένος, νὰ παντρευτῇ τὴν Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ. Ἐπειτα ἐκεῖνος τὴν ἐμαχαίρωσε, ἀφοῦ τὸ δηλητήριο ποὺ εἶχε δώσει στὴ βασίλισσα ὁ μάγος Σαϊτάνο δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ὁ μικρὸς ἱππότης Χαρντί Πασσαβάν ποὺ ἐπενέβη, συνελήφθη καὶ ὁδηγήθη στὸν μάγο Σαϊτάνο ποῦ ἠθέληε νὰ κάνῃ πειράματα μ' αὐτὸν ποῦ ἦταν λιπόθυμος καὶ τὸν νόμιζε πεθαμμένον, καὶ ἄλλους τρεῖς νέους. Ὁ Χαρντί τοὺς ἐλευθέρωσε, ἀλλὰ ξανασυνελήφθη καὶ ἐκλείσθη ἀπὸ τὸν δούκα στὴ φυλακὴ. Τὴν Λωράνς τὴν πῆρε ὁ Σαϊτάνο, τὴν κόρη τῆς Ροζελίς καὶ ἐστειλὼν εἰς ἕνα μακρὸν χωριὸν νὰ τὴν ἐκθέσῃ πρὸς υἱοθεσίαν. Τὴν συνήντησε ἡ δούκισσα τῆς Ὁρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρέδωσε στὸν Σιαμπιέρ καὶ τὴν ἀνέθρεψε ὡς κόρη του ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὁδέττη. Μία μέρα ποὺ πῆγε στὸν πύργον τοῦ τρελλοῦ βασιλεῦς καὶ τὴν εἶδε, συνήλθε. Τὴν ἐπῆρε στὴν αὐλὴ καὶ ἡ Ἰζαμπώ ποὺ ζήλησε ὠρίσθη νὰ τὴν ἐκδικηθῇ. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος ὁ πατέρας τῆς ποὺ δὲν ἐσκότωσε τὴν γυναῖκα τοῦ ἀπεράσισεν αὐτὴν καὶ ἔρωμένην του. Ἡ Ὁδέττη — Ροζελίς ποὺ δὲν θυμόταν τίποτε ἀπὸ τὴν παλιὰ τῆς ζωὴ μὴ μὲρ εἰσέμεινε ὅτι σὲ φυλακὴ ἦταν ἕνας νέος τὸν ἐλευθέρωσε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα σπαθί, χρήματα καὶ φορέματα. Ὁ Χαρντί πῆγε στοῦ Σαϊτάνο καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε ὅτι ἡ Ροζελίς καὶ ἡ Λωράνς πέθαναν. Φεύγοντας ἀπὸ κεῖ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα μπάρο, ὅπου μὴ νὰ τοῦ ζήτησε βοήθεια. Τοῦ ἐπέτεθησαν τέσσερες ἀνθρώποι τοῦ Γιάννη Ἀτρόμητον καὶ τὸν ἔσωσε ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης. Ἄλλ' ἐκεῖνοι τὸ ἀνέφεραν στὸν κύριόν του, καὶ ἔστειλε τρεῖς νὰ σκοτώσῃ τὸν Πασσαβάν ποῦ ἔφυγε γιὰ ταξίδι καὶ διέταξε τὰ στρατεύματά του νὰ μπουὶν στὸ Παρίσι. Αὐτὰ ὅλα τὰ ἄκουγε ἡ γυναῖκα του, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν μεταπεισθῇ. Μὲ ὅλον τὸν τὸν στρατὸν παραουσιάζει στὸ αὐ καὶ τὸν ἐπανεστά-
τησε καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἀνέβη στὸν πύργον κατέλαβε τὸ ἀνάκτορον τοῦ Σαίν-Πώλ. Ἀλλὰ δὲν καθήρεσε τὸν Βασιλέα, χάρις στὴν ἐπέμβαση τῆς Ὁδέττης ποὺ τὴν εἶχε συμβουλεύσει ὁ Σαϊτάνο. Τὴν θὰ τοῦλεγε ἔπειτα ἀπὸ μέρος τὸν ἐκάλεισε ἡ Ἰζαμπώ ποὺ ἐκρυβότανε στὰ ἀνάκτορα, καὶ συνεφώνησαν μαζὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης, καὶ νὰ προσποιηθῇ ὅτι τὴ βασίλισσα τὴν ἀφῆρε πάλι θῆ Παρίσι αὐτὸς. Τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἐγύριζε στὴν πρωτεύουσάν ὁ Πασσαβάν. Εἶδε 40 ληστές νὰ ἐπιτίθενται κατὰ ἐνὸς φορεῖον καὶ τοὺς ἔτρεψε εἰς φυγὴν. Ἡ πριγκίπισσα ποῦ ἦταν στὸ φορεῖον ἔμεινε ἐκθαμβη ἀπὸ τὴν παληκαριὰ του καὶ νὸν ἐκάλεισε στὸ Σαίν-Πώλ. Ὁταν ὁ Πασσαβάν ἐπῆγε, στὸ κατη-
λεῖο τοῦ Τιμπὸ τὸν συνήντησαν οἱ τέσσερες ἱπποὶ τοῦ δουκὸς καὶ τὸν ἐκάλεισαν σὲ ἀνάκτορα. Σὲ λίγο τοὺς ἐπλησίασε ὁ Μπουά Ρεντόν.

— Ὁταν ἔφυγαν ὁ Ὀκκεντοβίλ ἔκανε καὶ αὐτὸς ἕνα σημεῖον. Ὁ Λαβάν ἀπῆντησεν σὺν νὰ τοῦλεγε νὰ μείνῃ ἡσυχος.

Ὁταν ὁ ἱππότης Πασσαβάν ἔμεινε μόνος ἐκάλεισε τὸν Τιμπὸ.

— Τὸ δειπνόν σας ἦταν θαυμασιώτατον ! ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Μοῦ χρειάζεται ἕνα καλὸ δωμάτιον γιὰτὶ δὲν σὰς κρύβω ὅτι σκοπεῖται νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ πανδοχεῖόν σου μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

Ὁ Τιμπὸ δὲν ἔκαμε οὔτε κἄν μορφασμὸν ! Καὶ ἂν τὸν ἔκανε, θὰ τὸν ἔκαμε μέσῃ του.

— Ἡ ἐκλαμπρότης σας με τιμᾷ ! ἀπῆντησεν. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μόνον νὰ τὸν ἐρωτήσω τί ἐννοεῖ μ' αὐτὴν τὴν ἴσο ἀόριστη φράση. Μέχρι νεωτέρας διαταγῆς ;

— Δηλαδή μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, ποὺ θὰ κᾶω περνοῦσαν.

ποίου θὰ ἤθελα νὰ ἀγκαζάρω τὸ ξίφος μου, ποὺ τῶχει πιάσει ἄντα. Δὲν βλέπω λοιπὸν τὸν λόγον γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Μεγιστὰν αὐτὸς δὲν θὰ εἶναι ὁ δούξ τῆς Βουργάνης ! Καὶ ἔτσι λοιπὸν κύριοι σὰς διαβεβαιώνω ὅτι θὰ πᾶω νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ στὸ μέγαρόν του.

— Ἀς μὴ μιλάμε λοιπὸν, καὶ ἄς πίνωμεν !

— Πολὺ σωστὰ, εἶπεν ὁ Σκάς ! Ἀς πίνωμεν. Καὶ ὁσονάφορα τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν δὲν θὰ μπόρεσετε νὰ συναντήσετε τὸν πανίσχυρον κύριόν μας, ὁ ἴδιος θὰ σὰς τὸ πῇ αὐριο βράδυ στὸ μέγαρον Σαίν-Πώλ.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐρχόταν σὺν κατὰ τὴν τὸ μοιραῖον μὲρὸς στὸ πεπρωμένον τοῦ ἱππότη Πασσαβάν, ὁ ὁποῖος μάταια εἶχε ὀρκισθῇ νὰ φύγῃ ὅσον μπόρουσε πρὸ μακρὰ ἀπὸ τὸ μέρος στὸ ὁποῖον ἦταν τὸ Χουίντελόν. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ποὺ λεγόταν ἀκόμη ἄλλη μὴ χορὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφευγε σὺν μὴ καὶνοῦργια ἀπειλῇ. Γιὰ μὴ φορὰ ἀκόμη αἰσθάνθη νὰ πέφτῃ στὴ ράχη τὸν τὸν παράξενον ἐκεῖνον κύριο. Ἀλλὰ διώχοντας τὴν σκέψεις αὐτὲς ἐγέλασε καὶ εἶπεν.

— Κύριε στὸ μέγαρον Σαίν Πώλ. Ἐκεῖ θὰ συναντηθῶμεν ὅλοι.

— Μάλιστα. Μάλιστα ἀπῆντησαν, καὶ οἱ τέσσερες με μὴ φωνῇ. Στὸ μέγαρον Σαίν-Πώλ.

Ὁ Ὀκκεντοβίλ καὶ οἱ σύντροφοὶ του εἶχαν ἐκεῖνο ποὺ ἤθελαν. Μὴ ρητὴ δηλαδὴ ὑπόσχεση τοῦ ἱππότη, Πασσα-

Ὁ Τιμπὸ ἦταν ἔξυπνος ! Τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε.

— Ἐ ! λοιπὸν τί ἔχετε ; εἶπεν ὁ Πασσαβάν.

— Κλαίω ἐκλαμπρότατε ! Γιατὶ ἐφ' ὅσον μοῦ λέτε ὅτι θὰ μείνετε στὸ πανδοχεῖόν μου μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ γίνετε πλούσιος, τότε εἶμαι βέβαιος ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ σὰς χάσω ἀπὸ πελάτη μου.

Ἐνας ἄνθρωπος διῶς σεῖς, τὸ παρητήρησα πρὸ ὀλίγου δὲν μπορεῖ νὰ ἀργήσῃ νάβρῃ τὴν τύχην ! Λυποῦμαι λοιπὸν γιὰτὶ θὰ σὰς χάσω.

— Ἐμπρὸς μὴ στενοχωρῆσαι τόσο πολὺ, εἶπεν ὁ ἱππότης γελώντας. Κι' ἂν θελῃς νὰ τᾶχουμε καλὰ, δώσέ μου τὸ καλλίτερό σου δωμάτιον.

Ὁ Τιμπὸ τοῦ εἶξε ἕνα μεγάλο δωμάτιον στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ βγήκε. Ἀμέσως ἡ πόρτα ξανάνοιξε, καὶ μὴ ἔκλεισε ἕως ὅτου ἔφυγε ὁ ἄνδρας. Ὁ Πασσαβάν με γουρλωμένα τὰ μάτια ἐκύτταζε τὸν ἐπισκέπτην.

— Εἰσθε λοιπὸν ὁ ἱππότης Πασσαβάν, στὸν ὅποιον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ κάνω μὴ ταπεινὴν ὑπόκληση ;

— Ἐνας ἀκόμη ποὺ με γνωρίζει. Ὡστε λοιπὸν ὅλος ὁ κόσμος με ξέρει ὅτι πανδοχεῖον αὐτό ; Σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἐδείπνησα δυὸ φορὲς ἀπὸψε ! Λοιπὸν μὴν κάνετε τὸν κόπον νὰ με καλέσετε νὰ φάω.

— Θὰ εἶχα λοιπὸν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὰς προσκαλέσω

— Ὁχι, σὰς λέω.

— Νὰ σὰς προσκαλέσω νὰ δοκιμάσετε...

— Μὰ διάβωλε ὄχι...

— Νὰ δοκιμάσετε μαζὶ μας τὸ κρασί ποὺ ὁ κ. Τιμπὸ κρατᾷ γιὰ μένα καὶ τὸν βασιλέα. Ἐ ! Τιμπὸ ; φέρετέ μας λίγο ἀπὸ κεῖνο τὸ νέκταρ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐστεῖλατε στὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας τρεῖς μπουκάλες ! Ἐξοχώτατε μὴ φοβεῖσθε ! Δὲν εἶμαι ὁ βασιλεὺς. Συνεπὸς δὲν εἶμαι τρελλός. Ὀνομάζομαι Ἰάκωβος Γκρεγκονάρ. Εἶμαι ζωγράφος. Ἄν φορᾶω ξίφος, αὐτὸ τὸ δικαίωμα μοῦ τὸ ἔδωσε ὁ βασιλεὺς. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰτὶ μ' ἐδεχθήκατε στὸ διαμέρισμά σας. Καὶ τώρα μάθετε ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον Σαίν-Πώλ.

— Ὡ, τὸ φάσμα τοῦ πύργου τοῦ Χουίντελόν ! ἐσέκθη ὁ ἱππότης.

Ὁ Τιμπὸ τὴν ἴδια στιγμὴν ἔβαζε ἐπάνω στὸ τραπέζι δυὸ ποτήρια καὶ μὴ μπουκάλα.

— Κύριε Τιμπὸ νὰ τὰ γράψετε στὸ λογαριασμό μου ! εἶπε ὁ Πασσαβάν.

Ὁ Γκρεγκονάρ ἀφοῦ τοῦκανε γνωστὸν ἦτο φίλος τοῦ βασιλέως καὶ μάλιστα τὸν θεωροῦσαν καὶ αὐτὸν τρελλόν, τοῦ ἐξήγησε τότε ὅτι ἦταν ἐμπιστος τῆς πριγκίπισσας, ἡ ὁποία τὸν ἐκτιμοῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸν Μπουά Ρεντόν, καὶ τὸν ἐστελεῖνὰ τοῦ δώσει ἕνα σακκίδιον γεμᾶτο χρυσάφι, τὸ ὁποῖο μάλιστα ἀ-

φῃσε ἐπάνω στὸ τραπέζι. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ἤθελε νὰ τὸν πάρῃ στὴν ὑπηρεσίαν τῆς. Καὶ τοῦ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν κακὴν σκέψιν ποῦ ἔβαλε μετὰ τὸ νοῦ του.

— Νὰ σὲ συγχωρήσω, γιὰτὶ αὐτὴ θέλει νὰ με ἀγκαζάρῃ, μὰ δὲν βλέπω τί ποτε τοῦ κακόν ; Ἐπιτέλους πῶς ὀνομάζεται αὐτὴ ;

— Ἐπιφυλάσσει. νὰ σὰς τὸ πῇ ἡ ἴδια ! ποία εἶναι ! Μὰ ὅμως νὰ τὴν ἀποφύγετε ἐξοχώτατε, νὰ τὴν ἀποφύγετε.

Ὁ Γκρεγκονάρ ἐχαμήλωσε τὴν φωνὴν καὶ ἔριξε τριγύρω τοῦ βλέμμα δυσπιστίας.

— Ὡ ! εἶπεν ὁ Πασσαβάν ! καὶ γιὰτὶ νὰ τὴν ἀποφύγω ; εἶναι κακὴ γυναῖκα ;

— Αὐτὴ ;... μὰ τὴν ψυχὴ μου ὄχι. Ἀλλὰ ἂν μπῇτε στὴν ζετὴ στὸ Σαίν-Πώλ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Γκρεγκονάρ ἐχαμήλωσεν ἀκόμη. Μὴ φρικιασὶς ὄν ἐτάραι. Ἡ ματιά του καρφωμένη ἐπάνω στὸν Πασσαβάν, ἐδείχνε οἶκτον ! Ὁ Πασσαβάν ἔτρεμε.

— Τὸ μέγαρον Σαίν-Πώλ ! εἶπεν σκεπτικὸς, Σεῖς ὁ διὸς ἀποφεύγετε τὸ Σαίν-Πώλ ; Ἀ ! μάλιστα ! ἐννοῶ ! Ἐξ αἰτίας τοῦ πύργου Χουίντελόν δὲν εἶναι ἔτσι ;

— Ὁ πύργος τοῦ Χουίντελόν ! ἐφρικίασεν ὁ Γκρεγκονάρ ! Τὸν ξέρετε ;

— Ἀκούσα νὰ μιλάει !

Ἐπεκράτησε σιγὴ. Ὁ Γκρεγκονάρ πῆγε στὴ σάλα ἐρριξε μὴ ματιά καὶ ἐγύρισε στὴν θέσιν του. Καὶ μ' ἕνα ψιθύρισμα φρίκης ἐπρόσθεσε.

— Ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ τὸν πύργον αὐτόν. Δὲ σὰς λέω ἐξ αἰτίας τοῦ ν' ἀποφύγετε τὸν Σαίν-Πώλ ! Μόνον γιὰτὶ στὸ ἀνάκτορον αὐτὸ θὰ συναντηθῇτε με κάποιον τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπαφὴ εἶναι θανατηφόρος ὁ ἔρως δηλητηριάζει, τὸ μῖσος κεραυνοβολεῖ, ἡ ματιά σκοτώνει, τὸ μείδιμα πυρπολεῖ, τοῦ ὁποῖου σκυθρωπὴ σκέψιν καταβροχθίζει, ἐπετιέται σὲ δέσμες ἀπὸ φλόγες καὶ καίει ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον πηγαίνει νὰ σφύξῃ, νὰ ἀγκαλιάσῃ, νὰ φιλήσῃ.

— Καὶ αὐτὴ ἡ τρομερὴ ὑπαρξὴς εἶναι ;

— Ἡ Ἰζαμπώ τῆς Βαυαρίας, βασίλισσα τῆς Γαλλίας !

Ὁ ἱππότης Πασσαβάν ὁσονδήποτε γενναῖος καὶ ἂν ἦτο ἔνοιωσε στὸν σβέρκο τοῦ μικροῦ γρήγορον καὶ ψυχρὸν ῥίγος τοῦ νευρικοῦ φ' βου ! Καὶ ὅμως δὲν ἤξερε τίποτε ἀπὸ ὅσα ἐλέγοντο γιὰ τὴν Ἰζαμπώ ! Ἀλλὰ γρήγορα ἠούχασε καὶ εἶπε :

— Κύριε Γκρεγκονάρ, σὰς ἐβεβαίωσα ὅτι εἶμαι ἕνας φίλος τοῦ βασιλέως καὶ ἔχω τοὺς λόγους μου. Μάθετε λοιπὸν ὅτι εἶμαι ἕνας φίλος τῆς βασιλίσσης καὶ ἔχω πολλοὺς λόγους γι' αὐτὸ !

— Ἀδύνατον ! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κανεὶς συγχρόνως φίλος τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης !

— Καὶ γιὰτὶ ;

— Γιατὶ ἂν αἰσθάνεσθε κάποιον οἶκτον γιὰ τὸ φτωχὸ ἀρνὶ ποὺ βελᾷ, πρέπει νὰ μισήτε τὸν λύκον ποὺ τὸ καταβροχθίζει ;

Ὁ Πασσαβάν φρικιοῦσε ! Κάποιαν κακοδιαθεσίαν τὸν ἐπίασε. Ἄλλ' ἦταν ὑπερήφανος, καὶ δὲν ἄφηνε νὰ φαίνεται τίποτε.

— Ἀλλὰ, σταθῆτε, ἐξοχώτατε ! βλέπω ὅτι δὲν τὴν ξέρετε. Ἀκούσατε νὰ μιλάει γιὰ τὴν Μασσαλίνα ; Γνωρίζετε τὴν τρομερὴν ἱστορίαν τῆς Μαργαρίτας τῆς Βουργάνης ; Γνωρίζετε τὸ παραμῦθον τῶν συζύγων τῶν βαρβάρων βασιλέων ποὺ ἐπῆσαν μετὰ τὴ μάχην τὸ οἶμα τῶν αἰχμαλώτων ;

— Ἐ ! λοιπὸν ἡ Ἰζαμπώ εἶναι χειρότερη ἀπ' αὐτὲς. Ἄν σὰς ἀγαπᾷ δυστυχία σας ! Ἄν

σὰς μισᾷ καὶ πάλιν δυστυχία σας ! Δὲν θὰ τῆς διαφύγετε παρὰ μόνον ἂν τῆς εἰσθε ἀδιάφορος. Λοιπὸν ποῖος ξέρει ; Εἰσθε ἄνθρωπος ποὺ κάνετε ἐντύπωσιν λοχαγῆ ! Θὰ σὰς προσέξῃ ἰδιαίτερως ! Εἶναι βέβαιον. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς δυστυχία σας ! Ἐρωτήσατε ἀστὸν, ἡ μεγασιτάνα, νὰ σὰς ἐπιτήδεον ποῦ ἀποτελοῦν τὸν μακάβριον κατάλογον τῶν θυμάτων τῆς Μιλούσας γιὰ τὸν Χουίντελόν ! Δὲν εἶναι τίποτε. Ἐχει κατὰ τὸ καλύτερον. Τὴν ὑπερασπίζεται ἡ τίγρις τῆς καὶ εἶναι ἀπρόσβιτη. Ἐχει κατὰ τὸ καλύτερον. Ἐπὶ πλῆθος νεαρῶν εὐγενῶν τρελλὰ ἐρωτευμένων μαζὶ τῆς. Ὁταν τὸ θελήσῃ θὰ δημιουργήσῃ μὴ στρατιὰ τίγρεων ! Ἐχει τὸν ἀσυνκίνητον μάγον ποῦ τῆς δίνει δυνάμειν ὅσα κατὰ τῶν ὀνείων δὲν μπορεῖ τίποτα ν' ἀντιδράσῃ οὔτε αὐτὸ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τὸ ὁποῖον τρέπει εἰς φυγὴν καὶ αὐτοὺς τοὺς δαίμονας αὐτοὺς τοὺς σατανάδες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο.

Ὁ Πασσαβάν σηκώθηκε ἀμέσως με ἕνα πήδημα, ὡχρὸς καὶ σκυθρωπός.

— Τί ἔχετε ; τί ἀκούσατε ; εἶπεν ὁ Γκρεγκονάρ ρίχνον-
τας τριγύρω τοῦ βλέμματα τρόμου

— Τιποτε, ειπεν ὁ Πασσαβάν, παίρνοντας πάλι τὴν θέ-
ση του, ἀεκολούθησε.

— Ἐτελείωσα! Θέλησα νὰ σὰς τὰ εἰπῶ αὐτὰ. Σὰς τὰ
εἶπα. Τώρα ἔχω ἀναπαυμένην τὴν συνειδήσιν μου. Μὴν πη-
γαίνετε στὸ Σαῖν-Πῶλ.

Σὰς ἔλεγα ὅτι ἡ Ἰζαμπὴ θὰ σὰς προσέξῃ καὶ τότε δυ-
στυχία σὰς! Ποιὸς ξέρει ἂν ἦδη δὲν σὰς ἐπρόσεξε; Ποιὸς ξέ-
ρειαν ἡπριγκίπισσα πού ἐσώσατε σήμερα τὸ πρῶτ' ἀπὸ τοὺς
ληστὲς δὲν τῆς ἐμίλησε γιὰ σὰς; Ποιὸς ξέρεῖ ἂν δὲν σὰς
περιμένη αὐτὴ τῇ στιγμῇ; φευγάτε, φευγάτε, φευγάτε ἀ-
πὸ τὸ Παρίσι! ἡ τοῦλάχιστον μὴ μῆψτε ποτὲ στὸ μέγα-
ρον Σαῖν-Πῶλ.

— Κύριε Γκρεγκονάρ, εἶπεν ὁ Πασσαβάν, αὐριον βρά-
δυ θὰ μῶδ' στὸ μέγαρον Σαῖν-Πῶλ! Μοῦ ἀρέσατε πολὺ
γιὰ αὐτὸ θὰ σὰς διηγηθῶ, μιά ἱστορίαν πού θὰ σκιάξῃ ὅλες
ἐκεῖνες πού μοῦ εἶπατε. Ἀκούστε. Μιά μικρὴ κόρη ἕνας
ἀγγελος, ἡ φίλη μου, ἡ μικρὴ μου ἀδελφὴ, ἂν θέλετε ἐξε-
τέθη πὲ κοινῇ θὰ κάποιον ἡμέραν γιὰτὶ δὲν εἶχε οἰκογένεια
μητέρα, οὔτε δνομα. Ἡ ντροπὴ καὶ οἱ βουσιές τῆς ἔφεραν
ἕνα πυρετὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐπέθανε. Ἀλλὰ μιά γυναῖκα
βρέθηκε ἐκεῖ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ντροπὴν καὶ τὴν οἰοθέτη-
σεν. Τὴν πῆρε μαζί της, τὴν περιποιήθη σὰν κόρη της, ἕως
τότε πού πέθανε.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦτον ἡ βασίλισσα!

— Ἡ βασίλισσα! εἶπε ὁ Γκρεγκονάρ.

— Οὔτε μιά λέξιν πιά ἐναντίον της! εἶπε ἀπότομα ὁ
Πασσαβάν.

Ὁ Γκρεγκονάρ ἐσηκώθη ἔκ' ἔρριξε τὸ παλτό στοὺς
ὤμους του.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν, δὲν λέω οὔτε λέξιν γιὰ τὴν γυ-
ναῖκα γιὰ τὴν ὁποίαν μιλοῦσατε. Ἀλλὰ ἀφήσατέ με νὰ σὰς
δῶσω μιά τελευταία γνώμη. Τὶ θέλετε, μὲ κατακτῆσατε καὶ
εἶμαι ὁλόκληρος δικός σου.

— Δώστε ἀγαπητὴ μου, δώσατε. Μιά γνώμη δίνεται καὶ
λαμβάνεται χωρὶς συνέπειες.

— Ἐ, λοιπὸν κάτω στὴν μεγάλην αἴθουσαν ὑπάρχουν
τρεῖς ἀχρεῖοι.

— Τοὺς ὁποίους παρετή-
ρησα. Καὶ ἔπειτα;

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἴ-
ναι ἐκεῖ γιὰ νὰ σὰς κατασκο-
πεύουν.

Γιατί; δὲν ξέρω!

— Εὐχαριστῶ. Μὲ συγκι-
νεῖτε! Πηγαίνετε τώρα. Ἄν
θελήσω νὰ σὰς ἰδῶ πού θὰ
σὰς βρῶ;

— Στὸ μέγαρον Σαῖν-
Πῶλ!

Καὶ ὁ ζωγράφος τοῦ βασι-
λέως ἔφυγε.

— Πάντοτε τὸ ἀνάκτορον
τοῦ Σαῖν-Πῶλ, ἐσκέφθη ὁ Πα-
σσαβάν. Ὅλοι ἐκεῖ μοῦ δίνουν
ραντεβού. Ἄρα γε ἐκεῖ θὰ ἀ-
ποφασισθῇ ἡ τύχη μου; Κα-
λὴ; Κακὴ; εἶναι ἡ ζωὴ πού
μὲ καλεῖ; εἶναι ὁ θάνατος
πού μοῦ κάνει σημεῖα; θὰ τὸ
δοῦμε.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ
τὶ ἔχω νὰ χάσω;

Ἀποφάσεις λοιπὸν ν' ἀ-
φήσῃ τὰ πράγματα νὰ τραβή-
ξουν τὸ δρόμον τους. Ἐναπῆ-
ρε τὴν ἀταρξία του, ἐξώσθη,
κε τὸ σπαθί του, ἐβεβαίωθη
ὅτι εἶχε τὸ μαχαίρι στὴν ζώ-
νῃν του, ἐπῆρε τὸ σασκουλάκι
μὲ τὸ χρυσάφι πού τοῦ ἔφρεν
ὁ Γκρεγκονάρ. τὸ ἔχωσε μὲ
προσοχὴν σὲ κάποιον μπαούλο
ἀφοῦ πρῶτα ἐγένετο τὸ βα-
λάντιόν του, καὶ τέλος μὲ τὴν
σειρὰν του κατέβη.

Διευθύνθη πρὸς τοὺς κα-

τασκόπους οἱ ὁποῖοι τὸν εἶδον νὰ ἔρχεται καὶ ἐσκουπή-
θησαν μὲ τοὺς ἀγκῶνας.

— Κύριε Τιμπό, τί πίνουν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ γενναῖοι;

— Ὑδρόμελι.

Οἱ τρεῖς δὲν ἔλεγον τίποτε, ἀλλὰ κύτταζαν κάτω. Οὔτε
ὁ Πασσαβάν τοὺς ἐπρόσεχε.

— Πόσο ἦπιαν; ρώτησε.

— Μὰ τὴν πίστιν μου εἶπε ὁ Τιμπό, κάπως ἀνήσυχος,
βρίσκονται στὸ ἕκτο λίτρο.

— Ἐ! λοιπὸν κύριε διευθυντά, φέρτε τους ἕνα ἔβδο-
μον καὶ βάλετε ὅλα αὐτὰ στὸ λογαριασμό μου.

— Νὰ τα! τί ἔλεγα; ἐσκέφθη ὁ Τιμπό πού ἐκίτρνισε
στὴν ἰδίαν τῆς προσεχούς καταστροφῆς του.

Οἱ τρεῖς ἄλλοι ἐκυττάχθηκαν σαστισμένοι. Ὁ Τιμπό ἔ-
φερε καὶ τὸ ἔβδομον.

— Ἀδειάζετε αὐτὸ, γενναῖοί μου!

Καὶ διευθύνθη γρήγορα πρὸς τὴν πόρταν. Οἱ τρεῖς ἐσηκώθη-
καν ἄλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ξανακάθισαν μὲ σφιγμένα τὰ
χεῖλη καὶ ἀνήσυχτοι.

Ὁ Πασσαβάν δὲν βγῆκε.

Μοναχὰ εἶχε τραβηχθῇ πρὸς τὴν πόρταν ἀπὸ ἕνα θέαμα
τὸ ὁποῖον χωρὶς ἄλλο τὸν ἐνδιέφερε. Μιά φτωχὴ, γυναῖκα
ρακένδυτη, ἀδύνατη μέχρις οἴκτου, κρατώντας ἕνα παιδί
ἀπὸ τὸ χέρι, ἀπλώνε σιωπηλὰ τὸ χέρι στοὺς διαβάτες καὶ
ἕνας ζητιάνος τὴν κακομεταχειρίζονταν τὴν ἔβριζε, ἀπεί-
λουσε νὰ φωνάξῃ τὴν περίπολον γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ
φύγῃ ἀπὸ τὴν θέσιν πού στεκόταν.

Ὁ Πασσαβάν ἐκάλεσε τὴν δυστυχισμένην. Ἐκείνη μῆκε
κι' ἐσώρτισέ της ὁ ἕνα σκαμνί.

— Τιμπό ἔφώναξεν ὁ Πασσαβάν! δῶσε νὰ φάγῃ στὴν
γυναῖκα αὐτὴν.

Ὁ Τιμπό ἀφοῦ μάταια προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἔ-
κανε ἐλεημοσύνην ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρας ὥστε νὰ μποροῦ-
σε νὰ ἀναπαυθῇ Μὰ ἐκείνη, ἐσήκωσε πρὸς τὸ ταβάνι τὰ
χέρια του εἰς ἐνδειξὴν ὑπομονῆς ἢ κατάρας καὶ ἐπῆγε.
νὰ σερβίρῃ σιτὴ φτωχὴ γυναῖκα καὶ στὸ παιδί της. Ἐφαγαί-
καὶ ἐκείνη εἶπεν τὴν ἱστορίαν της. ἦτο πλύστρα. Μιά ἀρ-
ρώστια τῆς ἔκοψε τὴ δου-
λειά. Δὲν εἶχε χρήματα νὰ
πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον της.
Βρισκόταν στὸν δρόμον καὶ ἀ-
πὸ μιά ἑβδομάδα περιπλανᾶ-
το στουζὸ δρόμον, ἐλπίζοντας ὅ-
μως μὲ τὸν καιρὸν νὰ μαζέ-
ψῃ τὰ χρήματα γιὰ νὰ μπο-
ρέσῃ νὰ ξαναπάρῃ τὸ σπι-
τί της καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὸ ἐ-
πάγγελμά της. Ἀλλὰ ἐχρειά-
ζετο τοῦλάχιστον εἴκοσι λί-
ρες.

Ὁ Πασσαβάν ἀνοίξε τὸ
πορτοφύλι του.

Ὁ Μπρουσκάγι, ὁ Λαβάν καὶ
ὁ Μπρατιγιόν ἐφοκίσαν.

Ὁ Τιμπό ἀνοίξε τὰ μικρά
του μάτια καὶ πρέπει νὰ τὸ
ὁμολογήσωμεν συνεκινήθη.

— Θὰ δώσῃ 3 ἢ 4 νομίσμα-
τα πού ἔχει ἀκόμη. Ἐὰ προ-
σέσω καὶ ἐγὼ κάτι τι.

Ὁ Πασσαβάν ἔβγαλε ἕνα
χρυσοῦν νόμισμα πού εἶχε δε-
καπλασιὰ ἀξία ἐκείνων πού
ζητοῦσε ἡ γυναῖκα καὶ στὸ
βάθος τοῦ πορτοφολιοῦ, τὸ
γρήγορον βλέμμα τοῦ Τιμπό
ἀνεκάλυψε καὶ ἄλλα ὁμοῖα
χρυσὰ νομίσματα.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

Ἡ γυναῖκα νομίζοντας ὅτι
ὁνειρευόταν ἐπῆρε τὸ νόμισμα
ἔφυγε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
εἰπῇ μιά λέξιν.

ἐφύτρωσε ἔ-
να πρῶτῳ
ἐπὶ τὴν «κου-
βέρτα» σὰν τὸ μα-
νιτάρ' ὑστερ' ἀπὸ τὴν βροχὴ. Τὸν βρῆκανε οἱ θερμασταὶ
κρυμμένοι στὶς γαιανθρακαποθήκες, εἴκοσι ὥρες μετὰ τὴν
ἀναχώρησίν του ἀπ' τὰ νησιά τοῦ Πρασίνου Ἀκρατηρίου,
ὅπου εἶχαν προσηγγίσει ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Νότιον Ἀ-
μερική. Ἦταν ἕνα παλληκαρὶ ἴσα μὲ δεκάξιν χρονῶν,
μαῦρος κατάμαυρος ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ νησιοῦ, πού
τακτικά κρύβονται στὰ διαβατικά βαπόρια ἐξασφαλίζον-
τας ἑστὶ ἕνα κομμάτι ψωμί, πού δύσκολα βγαίνει, στὰ ἄ-
γρια καὶ ἀνυδρα νερά τους.

Ἐτρεψε μόλις βγῆκε στὴν «κουβέρτα» ἀπὸ τὸ φόβο καὶ
τὴν πείνα. Γυμνὸ σχεδὸν μὲ κατὶ παληκοῦρελα, ἦταν
μὰ τὴν ἀλήθειαν γιὰ λύπησιν. Μὰς κύτταξε ἱκετευτικὰ ἐπα-
ναλαμβάνοντας διαρκῶς τὰ πέντε—ἔξη Ἑγγλέζικα πού εἰ-
δικὰ εἶχε μάθει γιὰ νὰ μὰς συγκινήσῃ, καὶ σὰν εἶδε πὼς
αὐτὰ ἔπιασαν, ἔζρωσε σὲ μιά γωνίτσα, προσπαθών-
τας νὰ διαβάσῃ στὰ μάτια μας αὐτὰ πού δὲ μπορούσε νὰ κατα-
λάβῃ ἀπὸ τὶς κουβέντες.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ εἶπε ὁ καπετάν-
ιος. Πῶς διάβολο χῶθηκε καὶ δὲν τὸν
εἶδε κανεὶς. Μιά πού βρέθηκε πιά, θὰ
μείνῃ στὸ καράβι... Κάτι θὰ κάνῃ νὰ
βγάλῃ τὸ ψωμί του, νὰ τοῦ φερόσα-
τε «ὁμορφ», εἶναι κρίμα, ἔχει κι' αὐ-
τὸ ψυχή.

Ὁ μικρὸς λὲς καὶ μάντεψε τί νόη-
μα εἶχαν αὐτὰ τὰ λόγια, τοῦρριξε μιά
ὀργὴ ματιὰ γεμάτη εὐγνωμοσύνην, κι'
ὁ καπετάνιος, συνέχισε, δῆθεν ἀδιά-
φορα, μὰ πραγματικὰ μὲ συγκίνησιν
ἀληθινή.

— Ἀς πάει στὴν πλώρη νὰ πλυθῇ..
Δῶστε του νὰ φάῃ, κι' ἂν ἔχει κανεὶς
κάνα παληόρουχο ἄς τοῦ τὸ δώσῃ νὰ
ντυθῇ, νὰ μὴ γυρίσῃ γυμνὸ καὶ ξεπα-
γιάσῃ.

Κι' ἄξαφνα γυρνώντας σὲ μένα
πρόσθεσε μὲ μιά κωμικὴ σοβρότητα
ξινώντας τὸ κεφάλι του.

— Μεγάλος μελᾶς καὶ τοῦτος. Πῶς
διάβολο νὰ τὸν λέμε καὶ νὰ τὸν γρά-
ψουμε στὰ χαρτιά τοῦ βαποριοῦ;

— Νὰ τὸν λέμε Μουχαμέτη, καπε-
τάνιο, πετάχτηκε κι' εἶπε ὁ θερμαστής
πού τὸν ἀνεκάλυψε.

— Τί λὲς ρέ, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος σύντροφός του σὰν ἄνθρω-
πος πού ξέρεῖ πολλά. Τοῦρκος εἶναι καὶ θὰ τὸν βαφτίσου-
με Μουχαμέτη. Μὴ βλέπῃς πού εἶναι μαῦρος, αὐτὸς εἶναι
χριστιανὸς σὰν καὶ μὰς. Θὰ τὸν λέμε... θὰ τὸν λέμε... Βιτ-
ζέντζο! Νὰ τοῦ δώσουμε τὸ ὄνομα τοῦ νησιοῦ του.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Γρήγορα, γρήγορα, βαφτίστηκε Βιτζέν-
τζος καὶ στάλθηκε στὴν πλώρη μὲ τιμητικὴ συνοδείαν.

Τὸ ἀπόγευμα παρουσιάστηκε μπροστὰ μας μιά παράξε-
νὴ ζῶνταν ὑπογραφή: Ὁ Βιτζέντζος ντυμένος σὰν
παληάτσος. Ἰαντελόνι χακί φαρδύ πολὺ καὶ μακρὸ πού
σερνότανε κι' ἀκούμπανε μὲς δύο τοῦλάχιστον Βιτζέν-
τζοι, καὶ κατὶ χοντροπάπουτσα πελώρια σὰν κι' αὐτὰ πού
φοροῦνε οἱ τζοκεῖ στὰ ἵπποδρόμια, πού παρ' ὅλο τὸ φάρ-
δος τοῦ παντελονιοῦ φαίνοντο σμαδακά.

Γελάσαμε ὅλοι μὲ τὴν καρδιά μας, τόσο πού τὸ παλλή-
καρι χαμογέλασε εὐχαριστημένο. Τὴν ἄλλην μέραν τὸ πρῶ-
τ' ἐπιασε δουλειὰ στὴν κουζίνα. Καθάρριζε πατάτες καὶ κα-
τασρόλες.

— Μάγερα σοῦφεξε, φωνάξανε οἱ θερμασταί. Ποιὸς τῇ
χάρη σου τώρα πούχεις καὶ βοηθό. Καὶ τί βοηθός! Γιὰ κύ-
ταξέ τον! Λουστρίνι ἀδερφέ μου πού νομίζεις ὅτι τώρα
βγῆκε ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο!

— Ἀμέτε στοὺς διάβολο ρέ, δὲν τὸ λυπόσατε τὸ φτωχό!
ἔλεγε ὁ μάγειρας.

Στὴν ὀρχὴ ὁ νέγρος ἦταν δειλὸς καὶ τρομαγμένος. Ζό-
ρωνε σὲ μιά γωνίτσα τῆς κουζίνας καὶ μὲ τὰ μεγάλα του
μαύρα μάτια, κύτταξε τὸ μάγειρα ζητώντας προστασίαν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἐκανε τὴ δου-
λειά του κανονι-
κά, καὶ μ' αὐτὸ
κατάφερε νὰ γίνῃ
σ' ὅλους συμπαθητικὸς. Ἔτσι ὥσπου νὰ φθάσουμε στὸ λι-
μάνι, ὁ Βιτζέντζος ξεθόρρεψε γιὰ καλὰ. Μίλαγε, τραγου-
δοῦσε, χόρευε, κι' ἔκανε ἕνα σωρὸ ἀστεῖα, πού μὰς δια-
σκεδάζαν μάλιστα κι' ἔφεραν κάποια ποικιλία στὴ μονο-
τονία τοῦ ταξιδιοῦ. Ἀμὰ ρίξαμε τὴν ἀγκυράν καὶ ὅλοι βγή-
κανε στὴν στεριά πᾶσι τους καὶ τὸ Βιτζέντζο. Κύτ-
ταξε σὸν χαλδόν. Τὸ μάτι του δὲν χόρταινε νὰ τρώῃ ἀπλη-
στα τὶς βιτρίνες. Οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸν συγκινοῦσαν τόσο,
ὅσο τὰ χτυπητὰ χρώματα τῶν ὑφασμάτων. Γὰ κλάξον τῶν
αὐτοκινήτων τὸν ἠλεκρίζανε, τὸν ἔκαναν σὰν τρελλό... καὶ
μόλις ἔβλεπε κοντὰ του τροχοφόρο, ἔτρεχε θαρρώντας πὼς
τὸν κυνηγοῦσαν. Στὸ δεύτερον ταξίδι δὴς ἔβηνε γιὰ
καλὰ. Καὶ στὸν κατοπινὸ ναυλὸ ὁ Βιτζέντζος ἦταν πιά
σπουδαῖος κι' ἔπερνε καὶ μισθό. Ἀγόραζε ζακέτα μπλέ,
πράσινο ποκάμισο, τραγιάσκα, κόκκινα παπούτσια, καὶ
μιά ζώνη ὀχτῶ δάχτυλα φαρδιά μ' ἕνα σωρὸ πράσινα,

κόκκινα καὶ κίτρινα στολίδια. Αὐτὴ ἡ-
νανε τὸ συμπλήρωμα τῆς στολῆ

351

ΕΥΘΥΜΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ...

“Ενας διάβολος ξυδάτος και με πονηριάς γεμάτος ψιθυρίζει κάτι τι μέσ’ στου καθενός τ’ αὐτί. Λέει σιγαλά κι’ εκείνου: “Υπουργός του κράτους γίνου, κι’ “Υπουργός εκείνος βγαίνει και “στο Κεντρικό πεγαίνει

Πάει, τρώει μιά περίδα, φεύγει, σώζει την πατρίδα. Δείχνει μούτρα σοβαρά και τρανοῦ φερσίματα, μόνο που καμιά φορά δέχεται φτυσίματα.

Μά του λέν καμπόσοι φίλοι, πού κοντά του τρών και πίνουν: μὴ θυμώνης σάν σὲ φτύνουν, γιατί τόχεις τὸ μαντύλι;

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Αἱ συζητήσεις περὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐνόρκων εἶνε, ὡς γνωστόν, γενικά καὶ ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι τὰ ὀρκωτὰ δικαστήρια συχνάκις διὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν τραυματίζουν τὴν δικαιοσύνην. Ὁ Γάλλος πρόεδρος τοῦ Ἐφετερίου Παρισίων κ. Μενέ, ὁμιλῶν σχετικῶς, ὥρισεν ὡς ἐξῆς τὸ ὀρκωτὸν δικαστήριον.

«Δικαστήριον ἐνόρκων σημαίνει ὁμάδα κυρίων. ἡ ὁποία ἀποφασίζει, ἐάν καλλίτερος ρήτωρ εἶνε ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ συνήγορος.»

Μόνον ἡ Νίκη μποροῦσε νὰ προφυλάξῃ τὸ 1814 ἀπὸ τὴν παλινόρθωσιν τῶν Βουρβόνων. Ἐν τούτοις ὁ Ναπολέων ἤκουσε μὲ εὐμένειαν τὰς προτάσεις εἰρήνης, πού τοῦ διέτυπον ἐν ὁπρίγκηψ Φὸν Λιχτενστάιν καὶ τοῦ ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ ἕνα στρατηγὸν τοῦ στίς προφυλάξεις γὰρ ν’ ἀρχίσουν διαπραγματεύσεις περὶ ἀνακωχῆς. Μόλις ἔφυγεν ὁ πρίγκηψ Φὸν Λιχτενστάιν, μπαίνει μέσα στὴν σκηνὴ τοῦ Ναπολέοντος, προερχόμενος ἀπὸ τὸ Παρίσι. ὁ κόμης Ντέ Σαίντ Αἰνιάν.

—Τὶ νέα ἀπὸ τὸ Παρίσι; τὸν ρώτησε ὁ Ναπολέων.

—Ὁ κόσμος θέλει εἰρήνην. Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Εἰρήνην μὲ κάθε τρόπο. Ὅσο γρηγορώτερα γίνῃ, εἰρήνην τόσο καλλίτερα θὰ εἶνε.

—Δὲν θ’ ἀργήσῃ νὰ γίνῃ, ἀνέεινε εἰρήνην ἐντιμὴ! τὸν ἀποπῆρε ὁ Ναπολέων καὶ τὸν παρηκολούθησε μὲ τὰ μάτια, ὡς πού ἔφυγε ἀπὸ τὴν σκηνήν.

Ἡ ὑπεραισθηματικὴ δεσποινὶς συμβουλευετὰ τὸν ἱατρὸν τῆς, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὴν ἐξήγησε καλὰ, τῆς εἶπε:

—Τὸ καλλίτερον φάρμακον, δεσποινίς, θὰ ἦτο ὁ γάμος.

—Καὶ ἦσθε ἀνύπανδρος;

—Ναί... ἀλλά... ὅπως ξέρετε, ἐμεῖς οἱ ἱατροὶ διδομεν φάρμακα, τὰ ὁποῖα ὅμως ποτὲ δὲν παίρνουμεν οἱ ἴδιοι.

—Καὶ ἔπειτα λέγουν ὅτι οἱ σημερινοὶ ἄνδρες δὲν εἶνε τόσο εὐγενεῖς ὅσον ἄλλοτε! λέγει διαμαρτυρομένη

μία κυρία σεβαστὴν διαστάσεων. Ἐγὼ ἔχω ἀποδείξει ὅτι σήμερον ἐπίσης εἶνε εὐγενεῖς.

—Πῶς τὸ ὑποστηρίζετε αὐτό; ἐρωτᾷ μίᾳ ἄλλῃ κυρία.

—Χθὲς εἰς τὸ τράμ δταν ἐμπήκα ἐσηκώθησαν τέσσαρες κύριοι διὰ νὰ μοῦ δώσουν τὴν θέσιν τους.

—Αὐτὸ ἦτο ὑπερβολικόν, πράγματι, λέγει ἄλλῃ κυρία.

—Διὰ τί;

—Διότι ἔφθαναν οἱ τρεῖς!

—Τι σοῦ ἔδωκε νὰ διαβάσης σήμε-ρα ἡ μαμά; ἐρωτᾷ ἡ εἰκοσαετής Ἑλβί-ρα τὸν μικρὸν ἀδελφὸν τῆς.

—Τὰ ποιήματα τοῦ μπαμπά.

—Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἦτο ἀτακτος καὶ θέλει νὰ σὲ τιμωρήσῃ.

“Ενας τρομερὰ ἄσχημος κύριος, ἔλεγεν εἰς μίαν κομψομένην κυρίαν, τῆς ὁποίας πρὸ πολλοῦ εἶ ἐν ἐξανθήσει τὸ κάλλος:

—Εἰσθε ἡ ὠραιότερα κυρία, πού ἐγνώρισα εἰς τὰς Ἀθήνας.

—Πῶς ἐπιθυμοῦσα νὰ σὰς κάνω κι’ ἐγὼ τὸ ἴδιο κομπλιμέντο, ἀπήντησε δηκτικῶς ἡ κυρία.

—Τίποτε εὐκολώτερον, κυρία μου, ἄρκει νὰ δείξετε καὶ σεῖς τόσο ὀλίγον σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὅσον ἔδειξα κι’ ἐγὼ πρὸς χάριν σας.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

ἡ ἀμαξοστοιχία.

—Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ τρέχῃ ἡ ἀμαξοστοιχία, ἀπήντησεν ὁ μηχανικός.

—Μὰ δὲν ἦταν κι’ ὅταν ἐταξείδευε ὁ ὑπουργός;

—Βέβαια ἦταν, ἀλλὰ ἡ Ρωσσία ἔχει πολλοὺς ὑπουργοὺς καὶ ἕνα μονά-χε τσάρον.

Ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων συνεβου-λεύετο συχνότατα καὶ ἠκολοθεῖ πι-στότατα τὰς συμβουλὰς τοῦ περιφη-μου αὐλικοῦ Ταβάν. Μίαν ἡμέραν καθ’ ἣν ἡ βασίλισσα ἠρώτησε τὸν αὐ-λικὸν διὰ ποιῶν μέσων θὰ τῆς ἦτο δυνατόν ν’ ἀνακαλύψῃ τὰ μυστικὰ τῆς βασιλείας τῆς Ναβάρρας. ὁ Ταβάν τῆς εἶπε:

—Μεταξὺ γυναικῶν τὸ καλλίτερον μέσον γι’ αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶνε τὸ ἔ-ξης: Νὰ τὰ καταφέρετε μίᾳ μέρᾳ νὰ τὴν θυμώσετε χωρὶς νὰ θυμώσετε σεῖς. Τότε θὰ μάθετε σεῖς τὰ δικά της καὶ δὲν ἔκρινε τὰ δικά σας.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἐκείνη ἔκρινε τὸν κύριον ὡς ἀνέπιθύμητον κατὰ καρδίαν. Ἀγαθὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐβλέπε, φυσικὰ, μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ δῶρα καταφάνοντα κατὰ καρδίαν.

Ἡταν βράδυ. Δυὸ νεαροὶ ἄραβες περπατοῦσαν σκεπτικοὶ σὲ μιά λεω-φόρον, λίγο πρὶν ἔξω ἀπὸ τὴν Βισκάρα.

Ὁ ἕνας λεγόταν Ἀλῆς κι’ ὁ ἄλλος Μπέν Μαχμούτ. Ἀπὸ χρόνια εἶχαν ὀρκιστῇ ἀχώριστη φιλία, εἶχαν ἀπαρνηθῇ ἀδέλφια καὶ γονεῖς κι’ ἔμεναν πάντα μαζί σὲ μιά καλύβα χτισμένη στὴν ἄκρην τοῦ χωριοῦ τῶν.

Ἀφοῦ περπάτησαν ἀρκετὰ ἐκείνη τῇ βρα-δυ, βουβοί, παρὰ τὴ συνήθειά τους, καὶ ρί-χνοντας πότε—πότε, ἄγριες λοξές ματιές ἀντί-κρυσαν μιά χουρμαδιά ἐκεῖ πάρα κάτω. Πῆγαν

κι’ ἐκάθισαν ἐκεῖ. Τὰ πρόσω-πα καὶ τῶν δυὸ ἐφανερώσαν, τὶς ἴδιες ὀδονηρὲς σκέψεις.

—Φίλε μου Μπέν Μαχμούτ, εἶπε πρῶτος ὁ Ἀλῆς ἀποφασί-ζοντας νὰ μιλήσῃ, ἐμεῖς ἔχουμε ἐδῶ νὰ ποῦμε κάτι καὶ φοβόμα-στε σὰν μικρὰ παιδιὰ. Θάρρος λοιπὸν καὶ ἄς ἐξομολογηθοῦμε ἀμοιβαίᾳ τὸ μυστικὸν μας!

—Ἐξακολούθησε, Ἀλῆς, μιά πού ἄρχισες νὰ μιλάς... μουρ-μούρισε ὁ Μπέν Μαχμούτ.

—Ἐστὼ!... ἔκανε ὁ Ἀλῆς. Λοιπὸν τί θάλεγε, Μπέν, ἂν μάθαινες, ὅτι κάποιος Μπέν Μαχμούτ... ἂν καὶ ἤξερε πῶς ὁ ἀδελφικός του φίλος Ἀλῆς ἀ-γοποῦσε βαθεῖα μίαν ὁμορφὴ κοπέλλα πού τὴν ἔλεγαν Ἀλμε-άνα τὴν ἀγάπησε κι’ αὐτός. Κι’ ὅτι σκοπεύει νὰ τὴν ἀρρα-βωνιαστῇ, κι’ ἔστειλε τὸ θεῖο του τὸν χότζα καὶ τῆς τὸ ἐδή-λωσε; Τὴν θάλεγε ἄραγε, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀποτρό-παιη αὐτὴ διαγωγήν τοῦ Μπέν Μαχμούτ;

—Θάλεγα, μουρμούρισε μὲ λύπη ὁ Μπέν Μαχμούτ, πῶς ὁ φίλος αὐτός τοῦ Ἀλῆ παρα-σύρθηκε ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς καρ-διάς του, πού φώναζε πρὶν δύνα-τώτερα ἀπὸ τὸ καθήκον!

—Δὲν εἶναι δικαιολογίες αὐ-τές, Μπέν Μαχμούτ! εἶπε. Σὺ νόμισες τὴ φιλία μας σὰν ἕνα κοινὸ πρᾶγμα πού τὸ βρι-σκει ὁ καθένας δταν τοῦ κα-πνίσει... Κι’ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸ χατήρι τῶν μαύρων ματιῶν ἐ-κείνης πού ἀγαπᾷ ἐγώ.

—Τὴν νὰ γίνῃ; ἀποκρίθηκε μὲ βαρεῖα ἐγκαρτέρηση ὁ ἄλλος.

Δὲν τὸ ξέρεις; Ὁ ἔρωτας ἐπνίξε, πνίγει καὶ θὰ πνίγῃ πάν-τα τὴ φιλία, ἀπαράλλαχτα σὰν τὰ παράσιτα φυτὰ πού τυλίγουν ἕνα ὠροῖο δένδρον καὶ τὸ πνίγουν!

Ὁ Ἀλῆς στέναξε.

—Ἀκουσε!... εἶπε στὸν Μπέν Μαχμούτ, κατόπιν. Κατά-πατέρας τῆς μοῦ τὴν εἶχε ὑποσχεθῇ ἀπὸ καιρὸ καὶ θὰ πεί, κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας δὲν θὰ χαρῇ τὴν κοπέλλα

—Σωστά! ἔκανε ὁ Μπέν Μαχμούτ. Δυὸ λιοντάρια δὲν ζο

Η ΜΟΙΔΑ ΠΙΔΑΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥΚΙ' Η ΖΩΗ

Από τη ζωή

Τα δράματα της καρδιάς

Η ζωή, δυστυχώς, δεν είναι τόσο ευθύμη, τόσο λαμπερή όσο τη βλέπομε.

Κάτω από τη γυαλιστερή της επιφάνεια κρύβει πολλές φορές τα πιο τραγικά, τα πιο δυσάρεστα δράματα που αλλοιώνουν τη ζωή μας με θλιβερές αναμνήσεις.

Πόσες από σας, αγαπητές μου αναγνώστριες, δεν έχουν περάσει ή περνούν μέσα από τα κανάλια της αμφιβολίας, και το χειρότερο ακόμα δεν έχουν ένα φίλο, ένα γνωστό να του εξωμολογηθούν τον πόνο τους;

Πόσες από σας βρεθήκαμε ή βρίσκονται στην άμχανία και αναρωτιούνται τι θα έπρεπε να κάνουν για να βγούν από τις δύσκολες αυτές στιγμές. Η ζωή έχει τα δράματά της και τα πιο δυσάρεστα είναι τα μεγάλα δράματα της καρδιάς. Όταν η καρδιά πειραχθεί, όταν η ψυχή μελαγχολήσει, τότε και όλο το κορμί άρρωσταίνει και μαρμαρίζει. Τότε το πρόσωπο άσχημαίνει και η ζωή μας καταντά ένα μαρτύριο.

Το μαρτύριο του καθρέφτη, το μαρτύριο της ψυχής, το μαρτύριο του πρόωρα γερασμένου κορμιού. Το χαμόγελο σβύσει, τότε οι πιο κακές σκέψεις μας τυρρανούν.

Μέσα στις λίγες γραμμές αυτές, θα καταλάβετε, αγαπητές μου φίλες, το τι προσφέρω σε σας: Σας προσφέρω τη φιλία μου, και τις πεπειραμένες συμβουλές μου, για την ιστορία που θα μου γράψετε πάνω σ' ένα δράμα της καρδιάς σας.

Να είστε βέβαιες, ότι θα φανώ πάντοτε πρόθυμη να σας δίνω από τη στήλη αυτή τακτικά τις πιο φιλικές, τις πιο ελκρινείς συμβουλές μου. Θα βρήτε σε μένα τη σύντροφό και τη φίλη που δεν θα παραμελήσει, ούτε θα ύστερήσει θέτοντας ως έλικεφαλίδα το ψευδάνυστό σας να σας άπαντήση άμέσως για το περιστατικό της ζωής σας που με ρωτήσατε και σας ένδιαφέρει.

ΛΙΑΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Σημ. «Πανθέου».—Οι άναγνώστριες που θα ζητήσουν συμβουλές, παρακαλούμε να άπευθύνονται άπ' ευθείας στην έκλεκτή μας συνεργάτιδα Κ. Λιλή Πριονιστή Περιοδικόν «Πάνθεον» Πολυκλείτου 18 Αθήναι.

Μόδα

Και πάλι δική σας

Δυό χρόνια τώρα πέρασαν που από της ίδια αυτή στήλης έδωσα τις πιο πολύτιμες συμβουλές μου για τη μόδα.

Όπως και τότε έτσι και τώρα θα προσπαθήσω να δώσω εκείνο ακριβώς που οι άναγνώστριές μου δεν θα βρουν σ' άλλα περιοδικά.

Δέ φτάνη βέβαια να ξέρεis να μεταφράξεις για να δώσης στις άναγνώστριες μια στήλη που έγραψε ένα ξένο περιοδικό, ούτε να μπορείς να χειρισθής καλά την πέννα για να άπδώσης καλά τις σκέψεις σου.

Πρέπει άπαραιτήτως να έχης μπη και στα μουσικά της τέχνης στα μουσικά της Μόδας, ή όποια έχει όριστικές άπαιτήσεις γνώσεων.

Κοιταζέμαι να πιστεύω πως έχω άρετες: Ικανότητος για να έξυπνησής τις φίλες του του «Πανθέου» και τις βεβαιώνω ξαναρχίζοντας τη στήλη μου στο άγαπητό μου περ οδικό ότι μπορούν ναχουν σ' έμένα άπόλυτη έμπιστοσύνη.

Ταξιδεύοντας κάθε σαζόν στο Παρίσι, είμαι σε θέσι να τις έννημερώσω πραγματικά για ότι άφραζό τη Μόδα που ζή στην όνειρώδη πρωτεύουσα της Εύρώπης. Έπί πλέον θα έχω στη διάθεσή τους τα πιο καινούργια μοντέλλα που μ' έστέλλουν άπ' ευθείας από τους οίκους Λανβέν, Ρουβέρ και Μολυνέ.

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΝΟΜΑΣΤΕ

Η κάθε μιά σας ίσως να έχη την έν τύπωση ότι 5—6 πήχες ύψος άμα της πάμε σε μιά καλή ράφτρα, άκοούν για να άποκτήσουμε ένα θαυμάσιο φόρεμα και μάλιστα όταν το καλοπληρώσουμε. Όχι, αγαπητές μου. Το γυναικείο φόρεμα έχει όρισμένες προϋποθέσεις για να μ' έστέλλουν και για να μ' έμφανίζει κομψές και γοητευτικές.

Συντίτουν ένα σωρό πράγματα το είδος του ύφασματος, το χρώμα, ή κούπ, ή άρμονία του φορέματος άπάνω στο σώμα, και τόσες άλλες άκόμη λεπτομέρειες που όσο κι' αν είναι τέτοιες έχουν σπουδαιότητα σημασία γιατί αυτές άπαρτίζουν το σύνολο.

Είστε πιχειά είσθε άδύνατη, είσθε κοντή, είσθε ψηλή; Όλα αυτά παίζουν μεγάλο ρόλο.

Το φόρεμα που θα φιάση ή μιά σας δεν μπορεί να πάη και στην άλλη.

Κι' αυτά όλα τα μικροπράγματα που άναφέρονται στην κομψότητα δεν μπορεί να τα ξαίρετε έσείς. Αυτά πρέπει να τα ξαίρη ή ράφτρα σας ή όποια θα σας οδηγίση ή είδους και ή χρομα φορέμα να φιάσετε κι' άς έπιμένετε έσείς να θέλετε το καλύτερο μοντέλλα που βλέπετε πάνω σ' ένα φιγουρίνι.

Είναι βλέπετε ζητήματα «γούστου» ζητήματα «αντιλήψεως» υποθέσεις λεπτεπίλεπτες της νταντελίας αισθητικής.

Και βλέπομε μερικά φορέματα στο ίδιο κόψιμο, από ίδιο χρώμα που λέφτουν χυτά άπάνω σε μερικές και τους δίνουν και την αίγλη της γοητείας, ενώ σ' άλλες ή γραμμή της κομψότητος παραμορφώνεται, και ή σιλουέττα τους έμφανίζει κακόγουστη.

Μιά γυναίκα κάπως παχειά πρέπει να άποφεύγη:

1ο Τα ντραπέ στην περιφέρεια.

2ο Τις σούρες γύρω από τη μέση.

3ο Τις φαρδιές ζώνες.

4ο Τα στρογγυλά ντεκολτέ

Σε μιά γυναίκα που δεν είναι άδύνατη πρέπει να μακραίνουμε μάλλον τη γραμμή του φορέματος ούτως ώστε να υποχρεώνομε το μάτι να γλυστρά πάνω στο

κορμί δίχως να άναγκάζεται να σταματά πουθενά.

Ότε τα ντραπέ στο φάρδος (παρ' όλο που είναι της μόδας) οι σούρες στη μέση, οι χυπητές φαρδιές ζώνες σταματούν τη ματιά και της έπιτρέπουν να παρατηρήση το φάρδος της μέσης, και τον όγκο των γοφών.

Όσο για τα στρογγυλά ντεκολτέ, δημιουργούν μιά «όπτική άπάτη» παρουσιάζοντά μας έπ μεγάλο τεράστιο στήθος. Το στρογγυλό ντεκολτέ, πάνε, λοιπόν πολύ, στις νέες, άδύνατες γυναίκες οι όποιες μάλιστα στερούνται και πολύ του στήθους. Οι παχειές πρέπει να φτιάσουν τα ντεκολτέ τους στη ράχη μυτερό ή σταυρωτό κορσάξ άνοιχτό, μυτερό μπρός ή πίσω. Όπως δήποτε είναι έντελώς άσχημο να γαρνίρεται το μπροστινό του κορσάξ, μ' ένα μικρό ζαμπό, ή μιά γραβάτα, ή φιόγκο.

Τα φαρδιά μανίκια πηγαίνουν σ' όλες, γιατί έχουν το πλεονέκτημα να παχαίνουν τα άδύνατα κορμιά και να άδυνατίσουν τα παχειά. Αν μάλιστα άπλοποιήσωμε το πάνω μέρος του στήθους, τότε ελαττώνονται πολύ οι γοφοί. Τα μανίκια που σταματούν στον άγκώνα ή καταλήγουν σε κοντά μανίκια δεν μπορούν να φορεθούν από την κάθε μιά, χρειάζονται λεπτά και περιποιημένα χέρια.

ΛΙΑΗ

Στο έπόμενο.—Φύστες, χρώματα, ύφασματα.

Καλλωπισμός

Κόκκινα χέρια

Τι κακό και άσχημο που είναι, αγαπητές μου, να έχετε κόκκινα χέρια!

Την κοκκινίλα αυτή βεβαίως δεν την συναντά κανείς μονάχα στα παχειά αλλά και στα άδύνατα λεπτά χεράκια ιδίως δε τώρα το χειμώνα που οι χιονίστρες παρουσιάζονται και δεν μπορείς ν' άπαλλαγής άπ' αυτές παρά την άνοιξη. Και βλέπομε εις τα λεπτά χεράκια να κοκκινίζουν, να μελανιάζουν και να υποφέρουν κάτω από τα γάντια που τα κρύβουμε για να μη φαίνωνται.

Άσφαλώς αυτό το κοκκίνισμα έχει σχέση με άνωμαλία έσωτερική του οργανισμού. Και γι' αυτό όσον ό γιατρός σας δώση να πάρετε, σύμφωνα με τη συνταγή του σώδι, άρσενικό, και άδρεναλίνη τότε βλέπομε ότι το κοκκίνισμα υποχωρεί και τα χέρια γίνονται πάλι λευκά και τρυφερά.

Οι Άνατολίτες ιδίως δίνουν συχνά στη γυναίκα τους άρσενικό για να γίνη το σώμα τους λευκό και για να λαλφυρίζει ή ματιά τους.

Το έμπειρικό όμως αυτό γιατρικό είναι πάντως επικίνδυνο γιατί όπως ξαίρετε εις αλητκήριο και γι' αυτό δεν πρέπει να το μεταχειριζόμεθα δίχως τη συνταγή του γιατρού. Όταν τα κορίτσια από 16 χρονών δούν ότι κοκκινίζουν τα χέρια τους μπορούν να καταφύγουν σε μασάζ με το χέρι ή με τον ήλεκτρισμό και σε φριξιόν με άλκολ. Το χαμομηλόνερο επίσης τους κάνει πολύ καλό.

Το χαμομήλι άφελεί πολύ στον οργανισμό γιατί υποβοηθεί την κανονική κυκλοφορία του αίματος. Γι' αυτό και το συνιστώ για τη συχνή πλύσι των χεριών.

Επίσης όταν γίνεται συχνή χρήση άντι-

ΠΑΝΘΕΟΝ

πυρίνης άνακατεμένης με άνθόνερο και γλυκερίνη τα χέρια διατηρούνται λευκά και μαλακά.

Σας δίνω έδώ και μ' ά συνταγή για τα κόκκινα χέρια.

40 gr. Lanoline pure

5 » Liqueur Labarra (gne.

20 » Eau de roses

1 » Ess geranium

Άλοιφέτε μ' αυτή την πομάδα τα χέρια κάθε βράδυ, ταχτικά.

Μιά άλλη επίσης πομάδα πολύ άφελιμη για τα χέρια είναι ή κάτωθι:

4 κρόκοι αυγών

20 γρ. Ροδόσταμο

20 » άμυδαλόλαδο
2 » μπενζουάν.

Τ' άνακατέβετε καλά κι' άφου άλοιψετε τα χέρια, τα δένετε με γάζα έλαφρά και κοιμόσαστε μ' αυτό.

Το πρωί τα ξεπλένετε με ζεστό χαμομηλόνερο.

ΜΑΛΒΑ

Ένα άνσάμπλ από γκρίζο ύφασμα τουίντ γαρνιρισμένο με γούνα λούτρ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ Μεσημέρι Βράδυ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Άρνι γιουβέτσι

Τυρί Φρούτα

Παϊδάκια σχάρας

Λάχανο σαλάτα-Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι σχάρας

Ραδίκια Φρούτα

Πατάτες βουτ. Φούρνου

Τυρί-Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κεφτέδες τηγαν.

Σαλάτα Τυρί-Φρούτα

Έντόσθια ρηγ.

Τυρί-Κομπόστα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Πουλάδα ά λά Τσικάν.

Τυρί-Φρούτα

Όμελέτα με τυρί

Σαλάτα-Τυρί-Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Ψάρι μαρινάτο

Χόρτα Φρούτα

Σούπα άνταλούς

Σπανάκι γιαχνί

ΤΕΤΑΡΤΗ

Γαλοπούλα κατσαρόλας

Σαλάτα Τυρί Δίπλες-Φρούτα

Πατάτες τηγ.

Φτερούγες γάλ. πιλ. Τυρί-Γλυκό-Φρούτα.

ΜΠΕΦ ΜΠΟΥΡΓΙΝΙΟΝ

(Από τις περιφημες συνταγές της Ζάν Μαριγόν)

Για 6 πρόσωπα:

1 Κοιλό ψαχδό βιδελάκι

40 γρ. βούτυρο

50 » λαρδί

2 κουταλιές άλεύρι, άλάτι, πιπέρι.

1 κρεμύδι

2 φελιά σκόρδο

1 ποτήρι κόκκινο κρασί

1 κουταλιά μπελόν, ή 2—3 ντομάτα.

Λίγη κανέλλα, γαρύφαλλο, μοσχόαρώδα.

Για γαρνίρισμα.

100 δρ. πατάτες

50 δρ. μανιτόρια

Μερικά κρομμυδάκια

Μερικές άγινναρούλες

Κι' άρχίζουμε:

1ο Κόβουμε το κρέας κομματάκια μικρά.

2ο Κόβουμε το λαρδί (λεπτές φετούλες).

3ο Βάζουμε (στη φωτιά) μιά κατσαρόλα και ζεσταίνουμε το βούτυρο. Ρίχνουμε τα κομματάκια το κρέας και το λαρδί μαζί και τα σωτάρομε μέχρις ότου ροδοκοκκινίσουν.

4ο Μέσα στο βούτυρο που έχει μείνη στην κατσαρόλα ρίχνουμε την κουταλιά τ' άι έυρι και το άνακατώνουμε, έπειτα ρίχνουμε ένα ένα όλα τ' άλλα το κρασί, το κρεμύδι, το σκόρδο, τις ντομάτες, άλάτι, πιπέρι και τα μπαχαρικά.

Κ' ένα ποτήρι άκόμα ζεστό νερό ή αν έχουμε ζουμί άκόμη καλύτερο.

Τ' άφήνωμε να σιγοβράσουν άνακατεύοντας με ξύλινο κουτάλι.

5ο Ξαναρίχνουμε μόνον το κρέας και το λαρδί μέσα σ' αυτή τη σάλτσα.

Τ' αφήνωμε να βράσουν με σιγανή φωτιά περίπου τρεις ώρες. Τ' άφήνωμε τις πατατούλες και τα μανιτόρια, έπίσης τα κρομμυδάκια και τις άγινναρούλες. Και τα ρίχνουμε μέσα στη κατσαρόλα μισή ώρα πριν να την κατεβάσωμε από τη φωτιά το σκεπάζουμε καλά. Τη σάλτσα την άραιώνουμε άναλόγως όσο θέλωμε με ζουμί ή ζεστό νερό. Όταν το κατεβάσωμε άδειάζουμε μέσα σε μιά πιπέττα τα κομμάτια το κρέας μονάχα. Έπειτα τις πατάτες, μανιτόρια, άγινναρούλες τις τοποθετούμε γύρω τοιγύρω για γαρνίρισμα.

ZAN PAMITION

'Από τις άγνωστες περιπέτειες τής ζούγκλας 'Η άρπαγή τής Ζιλντας

—Ζανζούρ, γρήγορα τὸ τουφέκι μου.
'Ο μαύρος πετάχθηκε πάνω, άρπαξε τὸ τουφέκι καὶ τὸ πέταξε στὸ Τζόνι.
'Εκείνος τὸ άρπαξε στὸν άέρα, τὸ ἀκούμπησε στὸν ὦμο καὶ σημάδεψε.

'Ο πυροβολισμὸς ἀντήχησε μέσα στὰ χοντρά δένδρα τοῦ δάσους κι' ἕνα ζαρκαδιὸ σπαρτάρισε πέφτοντας χάμω.
—Τί συμβαίνει Τζόνι; ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὴ σκηνή ἡ φωνὴ μιᾶς γυναίκας κι' ἕνα ξανθὸ κεφαλάκι ξεπρόβαλλε τρομαγμένο.

—Τίποτα, ἀγάπη μου, ἐτοιμάζω τὸ πρωτοχρονιάτικὸ μας δείπνο. Ξεχνᾷς πῶς αὐριο ἔχομε γλέντι, κι' ὅτι ὁ Μάρχ, ὁ Ζῶρξ καὶ ὁ 'Αλλαιν φύγανε ἀπὸ τὸ πρῶτ' νὰ πάν νὰ φέρουν τὰ 'Αγιοβασιλιάτικα δῶρα;

'Η Ζιλντα χαμογέλασε, βγῆκε πάρα ἔξω καὶ ἤρθε νὰ πέσει στὴν ἀγκαλιά τοῦ Τζόνι.

Τρεῖς μῆνες τώρα μιὰ παρέα ἀπὸ τέσσερους νέους καὶ μιὰ γυναίκα, τὴ Ζιλντα, εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν 'Αγγλία γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς στὴν 'Αφρική.

'Η Ζιλντα ἦταν ἡ άρραβωνιστικὴ τοῦ Τζόνι. Τὰ πράγματα ὅμως τῶφεραν νὰ παντρευτοῦνε στὴν Αἴγυπτο κι' ἔτσι ἡ παρέα ν' ἀποκτήσει καὶ τὴ νοικοκυρά στὸ ἐπίπνο αὐτὸ ταξίδι. Βρέθηκαν μέσα σὲ άγρια δάση, σὲ ψηλά βουνά καὶ σὲ πολλές κακοτοπιές. Τὸ γέλιο τῆς Ζιλντας ἐκτόπιζε κάθε κουράση κάθε λύπη καὶ προπάντων κάθε ἀνάμνηση γιὰ τὴ χώρα ποὺ συχνὰ θυμόντουσαν καὶ μελετοῦσαν. 'Η Ζιλντα τοὺς εἶχε ὑπενθυμίσει πρὶν ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα ὅτι πλησιάζαν τὰ χριστούγεννα καὶ ἡ πρωτοχρονιά. Καὶ τότε ἡ νοσταλγία σκέπασε θλιβερά τὰ πρόσωπά τους. 'Ο καθένας θυμόταν τὸ σπῆτι τοῦ, τοὺς συγγενεῖς τοῦ καὶ ὅτι ἀγαπητὸ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ κάτω. Οἱ πῖο ξένοιαστοὶ ἦταν ἡ Ζιλντα καὶ ὁ Τζόνι ποὺ μέσα στὴν ἀγάπη τους ξεχνοῦσαν τὸ κάθε τί.

—Ζιλντα, τί θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω;

'Η Ζιλντα σκέφτηκε.

—Τὴν ἀγάπη σου Τζόνι.

—Καλὰ αὐτὴ τὴν ἔχεις.

—Τότε... ἕνα μεταξωτὸ φόρεμα...

—'Αλλό... 'Αλλό... ἔμπρός, ἔδω Ζούγκλα. Ποιὸς ἐκεῖ; Παρίσιοι; 'Ενα φόρεμα μεταξωτὸ γιὰ τὴν κυρία... Χά! Χά! Χά!...

Τὸ ὥχρὸ γέλιο τῆς Ζιλντας σταμάτησε τὸ εὐθυμο παιχνίδι τοῦ Τζόνι. Μὲ τὸ λευκὸ χεράκι τῆς εἶχε κλείσει τὸ στόμα τοῦ ἀγαπημένου της.

'Η ἡμέρα τους πέρασε μὲ διάφορες ἀναμνήσεις καὶ μὲ ὑποσχέσεις τοῦ Τζόνι γιὰ μιὰ γρήγορη ἀναχώρηση. 'Αρχισε νὰ νυχτώνη καὶ μιὰ ἀόριστη ἀνσυχία ἀγκάλιασε τοὺς δύο νέους. Οἱ τρεῖς σύντροφοί τους δὲν εἶχαν ἀκόμα ἐπιστρέψει. Τὰ μάτια τοῦ Τζόνι ἀρχισαν νὰ ψάχνουν ἀριστερὰ τὸν ὀρίζοντα καὶ δεξιὰ στίς μεγάλες σκιές τοῦ δάσους. 'Η ἀπόλυτη σιωπὴ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν τρόμαξε τὸ βράδυ ἐκεῖνο. 'Ο Ζανζούρ ὁ πιστὸς μαῦρος ὑπὴρέτης τους πῆγαινε κι' ἐρχότανε, ἀνέβαινε πάνω στὰ δένδρα καὶ γύριζε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ μὴ δεῖξῃ στ' ἀφεντικό του τὴν ἀνήσυχη ὄψη του.

—Γιατί άργοῦν; ψιθύρησε ἡ Ζιλντα.

'Ο Τζόνι δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

—'Ισως... νὰ ἔμειναν σὲ κανένα χωριό. Εἶπε μηχανικά γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ ἀπάντηση.

Καὶ ξαφνικὰ σάν κάτι νὰ σκέφθηκε, σηκώθηκε καὶ πῆρε μέσα ἀπὸ τὴ σκηνὴ τὰ δύο πιστόλια του. Γύρω τους τὸ σκοτάδι πυχτὸ καὶ βαθὺ εἶχε σκεπάσει δέντρα γῆ, καὶ ἀνθρώπους.

—Τζόνι...

Μάντευσε τί ἤθελε ἴσως νὰ τοῦ πῇ καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὰ χεῖλῃ του.

—Τζόνι...

—Σῶπα, ἀγάπη μου...

—Τζόνι κάτι ἀκούω...

—Θά εἶναι κανένα ζῶο...

—'Ενα οὐρλιαχτὸ ἀντήχησε ξαφνικὰ ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ ριγῇσουν.

—Τζόνι, φοβῶμαι...

—Σῶπα, μὴ λές ἀνοησίες. πρώτη φορὰ ἀκούς τὰ θηρία νὰ φωνάζουν;

Μὰ ξαφνικὰ σάν ν' ἀνοιξε ἡ γῆ τριγύρω τους καὶ μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς πετάχτηκαν σὰ διαβόλοι, ἀναρρίθμητοι Μαστροί.

'Ο Τζόνι ἔκανε ἕνα πήδημα γιὰ νὰ πάρῃ στάση ἀμύνης μὰ πρὶν προλάβει νὰ κινηθῇ, μιὰ πέτρα τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι, τὸν ζάλισε καὶ τὸν ἔριξε χάμω.

'Ο Ζανζούρ ἔσπλωσε χάμω γιὰ νὰ κρυφθῇ.

Μόνη, ὀλομόναχη, τριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα κοπάδι μαύρους ἡ Ζιλντα ἔπλωσε τὰ χέρια ψηλά σὰ νὰ καλοῦσε κάποια ἀόρατη βοήθεια.

Δυὸ χέρια δυνατὰ τὴν άρπαξαν καὶ τὴ σηκῶσαν. Τίποτα πιά δὲν κατάλαβε ὥς τὸ πρῶτ' ποὺ τὰ μάτια τῆς ἀνοιξαν νομίζοντας πῶς λυτρῶνεται ἀπὸ κάποιο τρομαχτικό 'Εφιάλτη.

—'Οχι ὅμως! Βρισκότανε μπροστὰ σὲ μιὰ ἄγρια πραγματικότητα.

Τὰ μάτια τῆς ἔβλεπαν τώρα καλὰ. Εἶχαν πέσει αἰχμὰ. Λατοὶ τῶν ἰθαγενῶν. Ποιοὶ ὅμως; Αὐτῇ, ὁ Τζόνι; 'Ο ἄντρας τῆς ποὺ βρισκότανε; θυμότανε ὅτι ἔπεσε κάτω ξαφνικά. Μιὰ ἀπελπισία ἔοφισε τὴν ψυχὴ τῆς. 'Ο Τζόνι; Πέθανε μήπως ὁ Τζόνι; Μέσα ἀπὸ τὰ στήθεια τῆς μονάχα μιὰ κραυγὴ ἔβγῆκε καὶ ἀντήχησε σπαραχτικά. «Τζόνι!...»

Κουρασμένη ἀπὸ τὴ θλίψη καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία κάθησε στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου καὶ περίμενε... περίμενε. Τί; Οὐτε κι' οὕτῃ δὲν ἤξερε νὰ τὸ πῇ.

'Επέρασε ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ξημέρωσε ἡ ἄλλη καὶ μονάχα κατὰ τὸ μεσημέρι ξεκαθάρισε ἡ κατάσταση. Μὲ τοῦμπανα καὶ μὲ σικέες οἱ μαῦροὶ γιορτάζαν κάποια χαρὰ. 'Ερχόντουσαν ἀπὸ μακριὰ. Κάτι τὸ πολὺ περιεργὸ συνέβαινε. 'Η Ζιλντα σηκώθηκε καὶ πῆγε ἔμπρός. Δὲν ὄνειρευότανε βέβαια. Οἱ μαῦροὶ πηδοῦσαν, χόρευαν, τραγουδοῦσαν κι' ἀνέμεσά τους περπατοῦσε ὁ Τζόνι καὶ ὅλη ἡ παρέα τους. 'Ο Τζόνι σήκωσε τὸ χέρι του κι' ἀρχισὲ νὰ ρίχνῃ πιστολιές. 'Η Ζιλντα δάκρυσε ἀπὸ τὴ συγκίνησή της. 'Αρχισε νὰ τρέχῃ, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ δάκρυα εἶπε:

—Τζόνι, Τζόνι, τί περίεργη πρωτοχρονιά!...

'Επιτέλους, ἡ Ζιλντα ἤτανε ἄρρωστος. Πίστευαν ὅτι οἱ λευκοὶ εἶναι γιατροί. 'Απήγαγαν λοιπὸν τὴν Ζιλντα νὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς λευκοὺς νὰ γιατρεύσουν τὸν 'Αρχηγό τους.

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

«ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ»

Βαθεῖα νύχτα... 'Εξω φυσάει μανιασμένος ὁ ἀγέρας καὶ ἡ βροχὴ πέφτει δυνατὴ στὸν ἔρημο δρόμο... Μιὰ νεκρικὴ ἡσυχία εἶναι ἀπλωμένη παντοῦ... 'Ολοὶ κοιμῶνται ξέγνοιαστοί... καὶ μονάχα ἐγὼ μένω άγρυπνῇ, σκυφτῇ, πάνω στὸ τραπέζι μὲ μόνη συντροφιά τ' ὥρολόγι ποὺ δείχνει περασμένα μεσάνυχτα...

'Ωρες ξεχασμένη στίς ἀτέλειωτες σκέψεις μου, προσπατῶ ν' ζωντανέψω αὐτὸ ποὺ νοιώθω στὴν καρδιά μου... Καὶ γράφω... γιὰ Κεῖνον, γιὰ τὴν ἀγάπη μας, γιὰ τὰ ὄνειρά μας... Κι' ὅμως... 'Ακόμα δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πῶς δλα ἔσβυσαν, πῶ, τίποτα πιά δὲν ὑπάρχει...

Θυμᾶμαι... Πόσο θυμᾶμαι τώρα τὰ περασμένα! Τὰ περασμένα κείνα βράδια ποὺ βρισκόμαστε πάντα μαζί, σφιχτὰ ἀγκαλιασμένοι καὶ διαβάζαμε ὁ ἕνας στὰ μάτια τοῦ ἄλλου τοὺς πόθους τῆς ἀγάπης μας!... Μονάχα τὰ μάτια μας μιλοῦσαν γιὰ τ' ἀπόκρυφα τῆς ψυχῆς μας, ἐνῶ τὰ χεῖλῃ μας ἔμεναν βουβά...

'Ολ' αὐτὰ ἔρχονται στὸ νοῦ μου σὰ ζωντανὲς εἰκόνες καὶ προσπαθῶ ἀκόμα νὰ βρῶ κάτι ἄλλο, ἀνασκαλίζοντας τὴ στάχτι αὐτὴ τοῦ παρελθόντος... 'Αλλά... Μάταια! Νοιώθω μονάχα γύρω μου τ' ἀτέλειωτα σκοτάδια νὰ με σκεπάζουνε βαρεῖα, τρομαχτικά!

Καὶ εἰμαι μόνη... Καὶ ἡ νύχτα εἶναι ἄγρια καὶ ἡ μοναξιά μου τόσο παγερὴ!

Ποῦ νὰ βρῶκεσαι τώρα ἀκριβέ μου; Ποιὰ νοσταλγία στὰ περασμένα βραίνει τὴν καρδιά σου; 'Η μήπως τὸ πέραςμα τοῦ χρόνου ἔσβυσε κάθε τι ἀπ' τὴ ζωὴ σου, κά'ι ἀπ' τὴν ἴδια σου ψυχὴ καὶ βρῶκεσαι ἴσως στὴν ἄγρια αὐτὴ νύχτα τοῦ χειμῶνα, στὸ πλάι μιᾶς ἄλλης, χωρὶς νὰ νοιώθῃς τὸν πόνο στὴν καρδιά σου, γιὰ τὴν χαμένη μας εὐτυχία!...

Μὰ, ποιὸς ξέρεί κι' ἂν δὲν γελάσης σκληρὰ γι' αὐτὴ σου τὴν περαστικὴ ἀνάμνησι!... Ποιὸς τάχα νὰ ξέρῃ!...

... 'Οπου κι' ἂν βρῶκεσαι γλυκεῖα μου ἀγάπη, ζήσε εὐτυχισμένος ΣΥ κι' ἐγὼ σοῦ ὀρκίζομαι σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια νὰ μοῦ φέρῃ πίσω τὴ χαμένη μου εὐτυχία, παρὰ, μονάχα ἡ θύμησι ἡ δική σου...

'Η βροχὴ πέφτει τώρα μ' ὀρμὴ καὶ ὁ ἀγέρας μουγκρίζει πῖο ἄγρια. ποὺ μιὰ θανάσιμη ἀνατριχίλα φέρνει στὸ κορμί μου, ἐνῶ ἡ καρδιά μου κλαίει βουβά στὰ χαμένα ὀνειρά της.

ΕΛΕΝΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΠΑΝ

Σὺ εἶσαι γιὰ μένανε ἡ χαρὰ
σὺ εἶσαι ἡ μόνη μου ἐλπίδα
κι' ὅταν θελήσης θ' ἀρνηθῶ
μαζί γονεῖς μου καὶ πατρίδα

Σὺ εἶσαι γιὰ μένανε τὸ πᾶν
κι' ὅταν στὴν ἀγκαλιά σου γέρνω,
ὄλον τὸν κόσμὸ τὸν ξεχνῶ,
ἕνα φιλάκι σου σὰν πέρνω.

Μὲ τὰ γλυκά σου τὰ φιλάκια
τὴν εὐτυχία μοῦ χαρίζεις
καὶ τῆς καρδιάς μου ποῦ πονεῖ,
γλυκά τὸν πόνο τῆς δροσιζεις.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΤΑΜ. ΛΙΒΕΡΗΣ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

'Ηταν θυμᾶμαι, δειλινὰ σὰ σήμερα, μαβὶ
στὸν ὦμο σου ἀπαλόγυρα, Καλέ μου, ἀποσταμμένη
'Απ' τὸ τρελλὸ μεθύσι μας σγουρὸ τρανταφυλλί
Πέρα μακριὰ, θαμπόφωτο, στὴ δύση εἶχε χυθῇ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Κοιμήθηκα σὰ νάτανε χρυσὴ μιὰ ροδοαυγὴ
Σὲ κάπεια χώρα μακρινὴ—άγνωστη ὄνειρου χώρα.—
'Ἦταν τὰ γνέφα λοζουλιὰ, ἦταν ἡ θάλασσα γυαλί'
Βαρὴς καὶ λέγνες μυρουδιές, ἀνάδινεν ἡ γῆ.

Ξάφνου, σὲ βλέπω νὰ κρατᾷς στὴ λάγνα σου ἀγκαλιά,
Πεντόμυρρη μιὰ κοπελλιὰ, στὰ κάτασπρα ντυμένη'
'Ἦταν τὰ μάτια τῆς γλυκά, κι' ἄχνὰ μενεξελιά,
Καὶ βούφαες ἀπ' τὰ χεῖλια τῆς ὀλόπυρα φιλιὰ.

Ταράχθηκα καὶ ξύπνησα... Χάθηκε ἡ κοπελλιὰ,
Κι' ἡ ὄνειρεμένη χαρουργί!.. καὶ σὺ γλυκοκοιμώσουν'
Σ' ἀγκάλιασα, σοῦ φίλησα τὰ μαῦρά σου μαλλιὰ!
Θολὸ σκοτάδι ἀπλώνονταν μ' ἀνθοῦσε μου ἡ καρδιά.

ΑΛΙΚΗ ΝΕΦΕΛΗ

ΘΑΝΑΙ ΑΡΓΑ!

Θὰ φύγω σκληρὴ μικρούλα μακριὰ σου ἀφοῦ μὲ διώχνεις,
ἀλλὰ τίς ἀσπλαχνες μαχαίρες τῆς ἀπονιδᾶς σου δὲν θὰ ξεχάσω' φεύγω μὲ ξεχειλισμένο τὸ ποτήρι τοῦ πόνου τῆς ἀτυχῆς ἀγάπης μου. 'Όταν ὅμως βαρεθῇς τὴν ἀστατή αὐτὴ ζωὴ σ-υ, καὶ νοιώσης πάλι τὴν μονοτονία νὰ βασιλεῦῃ γύρω σου, ἡ μελαγχολία θὰ ριζώσῃ μέσα σου, καὶ τότε θὰ ζητήσης νάρκης πάλι σιμά μου γιὰ ναῦρης μεσ' τὴ θερμὴ ἀγκαλιά μου τὴν παρηγοριά καὶ τὴν πραγματικὴ εὐτυχία ποὺ δὲν γνώρισες σὲ καμμιὰ ἄλλη ἀγκαλιά... 'Αλλοῖμονο ὅμως! Θάναί ἀργά! Γατὶ ἡ καρδιά μου θάχῃ πιά δοθῇ ἄλλοῦ, καὶ τότε. 'Ω τότε. Ξέρω καλὰ πῶς μόνο τ' ἀτέλειωτα δάκρυα θὰ ἐξαλαφρώσουν τὸν πόνο σου γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ μόνη σου θ' ἄχεις διώξει, ποὺ μόνη σου θ' ἄχεις ἀρνηθῇ...

Β. Γ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

ΦΟΥΛΗ...

Δυὸ μάτια πλᾶνα κανελλιὰ
σὰ θεῖα ἄστρα... ἀγαπημένα
ζητεῦτρα ἀνάκουστη λαλιά
χειλάκια ἀνθίνα ροδένια...

Καὶ σὰ βλαστάρι—σφιγνῆλὸ
ἕνα κορμί—πάλευκο, κρινὸ
τὸ γλυκεθῶρι τὸ δειλὸ
ποῦ ἀστεῖρευτο τὸν πόθο κλείνω!

Κι' ἐντὸς μου ἡ ἄγρια ροὴ
μοιραῖο ὥς ἦταν νὰ φωλιάσῃ
στὴν ἀνθινὴ ὄψι σου, πνοὴ
ἔστησε ρόδινο γιορτάσι...

ΓΕΩΡΓ. ΣΑΡΡΗΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Τώρα π' ἀρχίσανε ἔνα τὰ κρύα τοῦ χειμῶνα
καὶ στὸ σπιτάκι τοῦ χωριοῦ ξαναγυρνῶμε μόνον
Τὰ παραμῦθια, ποῦ σιμὰ στὸ παραῶνι ἡ Νόνα
μᾶς ἔλεγε, θυμόμαστε καὶ θλίψι μᾶς πλακώνει.

Σβῶσαν ἐκεῖνοι οἱ καιροὶ σὰν ὄνειρα χαμένα
καὶ τῆς φωτιᾶς ἡ θαλπωρὴ τώρα δὲν μᾶς τραβάει
γιὰτί ὅλο πίκρες βάσανα πόνους ὀλοένα
ὁ χρόνος εἰς τὸ διάβα τοῦ ἀλύπητα σκορπάει.

Β. ΛΕΓΓΕΡΗ

Καί' Ήμιν' Αξιοδύπνητη

Δέν ἐγνώριζα διατί συχνά δέν κ' ἐπρόσεχον, ἐνῶ αἱ ἄλλαι νέαι εἰ-
ναν θαυμαστάς. Ὅταν μίαν ἡμέρα
κουσα τήν συζήτησιν δύο ἐκ τῶν
ἡλῶν μου :

—Κρίμα νά ἔχῃ μύτη γυαλιστή
οἱ λιπαρόν πρόσωπον. Θά ἦτο ἄλ-
λως πολὺ ὠραία.

—Ναί, θά ἦθελα πολὺ νά τῆς συ-
στήσω τήν χρῆσιν τῆς Mousse de
Crème... Ἡ κοινὴ πούδρα δέν ἀξίζει
τίποτε.

Κάτι μοῦ ἔλεγε, ὅτι ὠμιλοῦσαν
γιά μένα. Τὴν ἴδια μέρα ἠρώτησα
τὸν φαρμακοποιό μου τί εἶναι ἡ
Mousse de Crème.

Μοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶναι μία κρέ-
μα ἀνωτέρας ποιότητος κτυπημένη
εἰς πολὺ ἐλαφρὸν ἀφρό σάν πτερό,
καὶ ἀνακατωμένη κατόπιν μετὰ τὴν
πούδρα. Ἀφαιρεῖ ὀλωσδιόλου τὴν
γυαλάδα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώ-
που καὶ κάμνει τὴν πούδρα νά κρα-
τοῦ τὰ ὀλόκληρον τὴν ἡμέρα παρὰ τὴν
ἐφιδρώσιν τὴν προσερχομένην ἀπὸ
τὸν χορὸν καὶ τὰ σπόρτ. Εἶναι ἔ-

κτοκτον τονωτικὸν διὰ τὴν ἐπιδερ-
μίδα καὶ ἐπὶ πλέον τονώνει τοὺς ἱ-
στοὺς χωρὶς νά φράξῃ τοὺς πόρους.
Καὶ τώρα, ἔχω πάντοτε ἐπιδερμίδα
γλυκεῖα, καθαρὰ καὶ λεπτὴν ὅπου
τὴν ζηλεύουν αἱ δεσποινίδες καὶ
τὴν θαυμάζουν οἱ ἄνδρες.

Ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων ἔχω
τρεῖς προτάσεις γάμου. Καθένας
ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μοῦ λέγει,
ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ πάντων
τὸν ἐμάγευσεν ἦτο τὸ γοητευτικὸ
μου χρῶμα.

Σημειώσεις : Ἡ Mousse de Crème
εἶναι ἀναμεμιγμένη εἰς τὴν πούδρα
Τοκαλὸν κατὰ μίαν μέθοδον παντε-
ταρισμένην.

Κάθε γυναῖκα δύναται τώρα νά
στολισθῇ μετὰ νέα δροσιὰ καὶ ἐκπλη-
κτικὴ ὠραιότητα ἀκόμη εἰς τὰς χει-
ρίστας περιπτώσεις γυαλιστῆς ἐπι-
δερμίδος. Δοκιμάσατε τὴν πούδρα
Τοκαλὸν καὶ δέν θά θελήσετε ποτὲ
καμμίαν ἄλλην.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος,
ὁδὸς Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Ἐξεδόθη εἰς 7ην ἔκδοσιν
συμπληρωθεῖσα μετὰ πλείστας
νέας συνταγὰς Μαγειρικῆς
καὶ γαχαροπλαστικῆς, καὶ
πλούσιος μετὰ πλῆθυσιν
χρωματιστῶν πινάκων καὶ
νέων εἰκόνων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βι-
βλιοπωλεῖα πολυτελῶς δεμέ-
νη δραχ. 180.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΑΡΩΜΑ MATINEE.

Τὸ ἄρωμα MATINEE εἶναι ἄρω-
μα μεγάλης διαρκείας, ὑπερόχως
εὐχάριστον, πολὺ καλλίτερον ἀπὸ
ἅλα τὰ ἄλλα. Δικαίως προτιμᾶται
ὅφ' ὅλης τῆς κομψῆς Ἀθηναϊκῆς
κοινωνίας. Πωλεῖται εἰς φραγισμέ-
να φιαλίδια πρὸς δρ. 57 ἑκάστον
καὶ εἰς χύμα πρὸς 2 δρ. τὸ γραμ-
μάριον. Ὅμοιος εἰς πολὺ καλὴν
ποιότητα πούδρα MATINEE δρ. 30.
Κρέμα MATINEE δρ. 21. Κραγιὸν
MATINEE δρ. 23. Ροῦζ προσώπου
MATINEE δρ. 18. Πριγιαντίνη MA-
TINEE δρ. 16. Προτιμᾶτε τὰ καλ-
λυντικὰ MATINEE διότι ἡ ποιότης
τῶν εἶναι ἐξαιρετικὴ.

Καταστήματα ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙ-
ΑΣ ΑΡΙΣΤΟΥ ὁδὸς Χαλκοκονδύλη
29 (παρὰ τὸν σταθμὸν Λαυρίου) καὶ
Περικλέους 31, Ἀθήναι.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅπως πάντοτε σὲ κάθε ἐποχῇ-
τὸ Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ σὰς παρουσιάζει
τὰ καλύτερα καὶ μοντέρνα ὑ-
φάσματα ἔτσι καὶ διὰ τὴν χειμερι-
νὴν σαιζὸν παρέλαβε μεγάλας πο-
σότητας καὶ πωλεῖ μετὰ μεγάλας ἐκ-
πτώσεις :

Ἡ τοι :

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλὲ	> 60
Φορέματα Κλοκὲ κτλ	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφαρδα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπόρ ἔξστρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλὲ	> 160
Παλτά Τουαλέττας κλοκὲ	> 180
Παλτά Τουαλέττας καμηλό	> 200
Παλτά Τουαλέττας Ντρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μετα-
ξωτὰ εἰς πλουσίαν συλλογὴν κα-
θὼς καὶ μεγάλη ποικιλία εἰς λευ-
κά διὰ Νυφικὰς Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΣΤΩΝ (Τιμαὶ Ἔργο
στασίου) Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ
δρ. 58—65—80—90—100—125, ἰδιαί-
τέρως σὰς συνιστῶμεν τὴν λεπτὴν
καὶ στερεὰν μεταξωτὴν κάλτσα ΑΛ-
ΜΑ τῶν 195 μετὰ δρ. 150 ἣς ὁποίας
εἴμεθα Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι.

Ἐπίσης Κάλτσες βαμβακερὲς ἀπὸ
δρ. 20—25—40—50— κτλ. Πρὸς τὸ
συμφέρον σας ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἐκ-
θεσίμην.

Προσοχὴ ἀκριβῇ διεύθυνσιν μας.
Βλέπε

Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Ἑρμοῦ 18Α

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡ- ΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ἀνελλιπὴς χρῆσις ἐκλεκτῶν
καλλυντικῶν.

Ἀτμόλουτρα καὶ μασάζ.

Τὰ ἀγνὰ καὶ ἐκλεκτὰ καλ-
λυντικὰ τονώνουν καὶ τρέφουν
τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὰ ἀτμόλουτρα ἀφαιροῦν
τις τοξίνες, τὸ μασάζ ἐπανα-
φέρει τὴν κανονικὴν κυκλοφο-
ρίαν, δυναμώνει τοὺς μῦς, τρέ-
φει τοὺς ἰστούς καὶ ἔτσι ἡ ἐπι-
δερμὶς δέν μαραίνεται ποτὲ καὶ
ἄς περνοῦν τὰ χρόνια.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 29
μεταφερθὲν καὶ τελείως ἀνακαινι-
σθὲν Ἰνστιτούτον.

VILLIAMS

Θὰ εὑρητε τὰ ἀγνὰ καὶ φημισμένα
καλλυντικὰ τευ καὶ θὰ κάμετε
τὸ τελειότερο ἐπιστημονικὸ μασάζ.
Ἀτμόλουτρα γενικὰ ἢ μερικὰ
μετὰ μοναδικὰ μηχανήματα.

ZENITH

TRADE MARK REG.

→ LONG DISTANCE ← RADIO

“Ολοι αἱ τελευταῖαι τελειοποιή-
σεις.— Λυχνῖαι ΥΑΛΙΝΑΙ ἢ ΜΕ-
ΤΑΛΛΙΚΑΙ (κατ’ ἐκλογήν).
ΦΥΣΙΚΟΤΗΣ ΑΦΘΑΣΤΟΣ.

Τὰ μοναδικὰ ἀμερικανικὰ ραδιό-
φωνα μὲ κολοσσιαῖον φωτεινὸν πί-
νακα (cadran télévision) 18 ἐκ. Κάθε κλί-
μαξ κύματος χωριστὸν χρῶμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 8, 9 & 12 λυχνι-

ῶν μὲ διπλοῦν μεγάφωνον.

“Ολα τὰ μοντέλα εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ λεπτοδείκτην
ἀπαραίτητον διὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῶν σταθμῶν
βραχέων κυμάτων.

Διὰ μέρη χωρὶς ρεῦμα, τελευταίου τύπου ραδιόφωνα
λειτουργοῦντα ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ μπαταρίαν 6 Volts.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58- Ἀθῆναι